

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Cherryh_Carolyn_Janice-Cyteen_3-Ocisteni.pdb

PDB Name: CHERRYH-Cyteen3-Ocisteni
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.8.2007
Modification Date: 18.8.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

C.J. Cherryh

Cyteen - Ocisteni

ARCHIVY: PROJEKT RUBIN: STUPEŇ UTAJENÍ AA

Nekopírujte

Obsah: Přepis počítačového souboru č. 19031
sekv. č. 9

Soukromý archiv
Emoryová II

2421:3/4: 1945

AE2: Base One, zapisuj: Archiv, soukromý.

Asi bych si měla dělat poznámky. Je to divné. Moje předchůdkyně mi to nenavrhla. Ale ještě před pár lety zaznamenávali úplně všechno, co se mě týkalo. Počítám, že na Base One se všechno archivuje. Měla bych do ní nahrávat své poznámky. Třeba to jednou může být důležité. Protože já asi jsem důležitá.

To zní dost sebestředně. Ale nevadí. Takovou mě chtěli.

Jsem Ari Emoryová. Nejsem první, ale ani tak docela druhá. Máme hodně společného. Někdy své strýčky nesnáším pro to, co mi provedli, zvláště co udělali s maminkou. Ale kdyby to neudělali -já nevím, nechtěla bych být jiná, než jsem. Nechtěla bych být někdo jiný. Pár lidí mě napadá. První Ari by asi mluvila stejně.

Určitě. Vím to, i když mi to nikdy neřekla.

Já bych řekla: To je strašidelné.

Ona by řekla: To je sakra nebezpečné.

A já vím, co by tím myslela. Přesně vím, co by tím chtěla říct a proč by o mě měla strach, jenže já vím věci, které ona nevěděla, třeba jak mi je a jestli je nebezpečné, jak o ní přemýšlím, nebo jestli je nebezpečné být trochu jiná než ona. Jsem si vcelku jistá, že se mnou není nic v nepořádku, ale nevím, jestli jsem jí dost podobná, abych byla tak chytrá jako ona nebo schopná postarat se o všechno, co mi zanechala, a nepochopím, proč jsem tak chytrá, dokud se nebudu schopná podívat na všechno, co se mnou prováděli, a říct: Tak to bylo potřeba. Anebo nebylo.

V psychologii mám pravidelně o patnáct dvacet bodů víc než ona ve stejném věku. A o dva body víc než ona o dva roky starší. Stejně jsem na tom ve většině předmětů. Ale to o ničem nevypovídá, protože já poznala její dílo, způsob práce, z něhož dnes všichni vycházejí. To je taky strašidelné. Ale tak to muselo být, nebo ne? Pásky se zlepšily a mně jich udělali tolik na míru, přesně podle ní, že musím být rychlejší. Ale nesmí mě to ukonejšit, protože na nic na světě není záruka a mně nikdo nezaručí, že budu pořádkem před ní.

Je strašidelné vědět, že jste pokus, a pozorovat se, jak prospíváte. Na Fargone je jeden kluk jako já. Jednou mu napíšu a jenom ho pozdravím: Nazdar Bene, já jsem Ari. Doufám, že se máš dobře.

Podle Justina na něj netlačí tolik jako na mě. Říká, že na mě možná nemuseli být tak tvrdí, ale nemohli riskovat, a až budu velká, třeba přijdu na to, co mohli vynechat.

Už jsem řekla, že podle mě to bylo sakra nebezpečné. Zpracovávat sama sebe je hodně nebezpečné, zvláště když jste psycholog. Kdykoli přemýšlím o tom, jak funguju, mám strach, protože když znáte z psychologie hodně, ale ne dost, je to zásah do psychiky. Jenže myšlenky mi hrozně utíkají, chtějí hledat na všech stranách, a hlavně uvnitř...

I to jsem Justinovi řekla. Odpověděl, že mi rozumí. Řekl, že když je člověk mladý, musí si na pár věcí přijít sám, protože si formuluje hodnoty a v programech má málo dat. Takže se snaží doladit sám sebe. A čím líp mu to myslí a čím víc se soustředí, tím horší škody na sobě může napáchat, a proto, tedy podle Justina, mají Alfy takové problémy a bývají výstřední. Podle něj je pro příliš chytrého člověka nejlepší dělat to, co zkoušeči, uvědomovat si, kde se vzala která myšlenka, všechny sledovat a zkoumat, jak se vztahují k sobě navzájem, k hlubinným setům a hodnotové soustavě, takže i když je vám čtyřicet nebo padesát, nebo třeba sto padesát, a najednou zjistíte, že něco nefunguje, pořádkem dovedete najít všechny nitky a zatáhnout za ty správné.

To jde ale hodně těžko, když neznáte svoje hodnotové soustavy, a ty většina OBC nezná. OBC je nechtějí znát. Protože

když se zamyslíte nad tím, jak jsou propojené, je to fakt úlet. Zvlášť když dojde na sex a na ego.

Justin říká, že nepřizpůsobivost je past a většina Alf je uzavřená, protože myslí daleko dopředu dřív, než ze sebe Gama vypraví větu. Pak si začnou myslet, že pomysleli na všechno, ale zapomínají, že všechno vychází z vnějších podnětů. Může vás napadnout něco originálního, ale stejně to vychází z něčeho, co vám dal někdo jiný, a ten se mohl mylit, nebo vás ošálily smysly. Podle Justina to může být problém zařízení nebo programu, ale jakmile Alfa uvěří bludu, stává se z toho problém osobnosti.

To se mi líbí. Škoda, že jsem to neřekla já.

Jakmile přestane Alfa opakovaně analyzovat vstupy a soustředí se jen na výstup, zblázní se. Proto se podle Justina Alfy učí z pásků jen do určité doby, protože by se nenaučily analyzovat a zpochybňovat zamlžené vstupy, s nimiž se setkají později, a když se socializují příliš pozdě, uzavírají se, protože na ně je všechno moc rychlé a náhodné, takže mají úplně opačný program než socializované Alfy, i když jsou stejně rychlé, jenže v zájmu analýzy mlhy, která nemá tolik dat, kolik od ní čekají, a tak v ní marně hledají systém, nebo alespoň mikrosystém.

Proto jsou některé Alfy nebezpečné a je těžké je dotáhnout na pásek; některé pohltní mlha, jiné schíza, destruuji hlubinné sety a nahrazují je jinými, které si postavily z mlhy. A pak nikdo neví, co jsou zač. Začnou být jako OBC, ale v logice mají velkou šedou zónu.

Proto je jim tak těžké pomoci.

Myslím, že Yanni má ohledně Justina pravdu. Že je hrozně chytrý. Zeptala jsem se na něj strýčka Denyse, jestli z něj nechtějí udělat Vyvoleného kvůli politice, ale Denys řekl, že neví, jestli na to Justin má, ale politicky to opravdu nejde. Ari, řekl Denys, vím, jak ho máš ráda. V jeho zájmu o něm nikde nemluv, hlavně ne v Novgorodu.

Řekla jsem, že je to pitomost, že to po mně chce jen kvůli tomu, co provedl jeho otec, a že za hádky svého otce s mojí předchůdkyní může stejně málo jako já.

Nato mě strýček Denys vylekal, protože řekl: Ne. Prosím tě o to kvůli němu. Zamysli se, Ari. Je hodně chytrý. Možná je opravdu takový, jak ho vidíš. Když mu dáš imunitu, dáš mu moc, Ari, a on tu moc bude muset použít. Představ si to. Znáš Novgorod. Víš, jaká je situace. A víš, že Justin nelže. Uvědom si, co by s ním moc udělala.

Představila jsem si to a jako když v noci blesk ozáří komplex budov a najednou se objeví všechny podrobnosti, které nenosíte v hlavě, a svým způsobem je jich víc než v denním světle. Jen barva schází. Všechno vidíte jinak.

Tak to je, když někdo vrhne světlo na kousky, které jste si zatím nedovedli poskládat.

Jeho otec je v Planysu.

První kousek.

Následují další - třeba že je můj učitel. Že jsme nejlepší kamarádi. Ale to je jako s Amy. Amy je moje nejlepší kamarádka kromě Floriána a Catlin. Ale neshodly jsme se, dokud nepochopila, že jsem silnější. Do té doby si myslela, že se mnou musí něco udělat, aby se mnou vyšla, ale pak pochopila, že nemůže. Od té doby spolu vycházíme.

Jde o moc. I v tom měla Ari pravdu - že jsme sakra teritoriální, jenže teritorium je špatné slovo. Dá se ale použít, protože vystihuje podobnou představu a zvykli jsme si na něj, když jsme pracovali se zvířaty. Proto Ari říkala, že ze sebe věda udělala sémantický problém. Protože když si říkáte teritorium, nechápete, co vás ve skutečnosti sužuje. Nejsme bojovnice pestré.

Staří Řekové říkali moira. Moira znamená úděl. Váš podíl na světě. Nemůžete brát ostatním, to je krádež; a nemůžete se vyhýbat svému, to je zbabělost. Ale zjistit, co je váš úděl, je hodně těžké. Ostatní lidi a zvířata vám ukazují vaše hranice tím, kde reagují: když nereagují nebo jejich reakci nedokážete porozumět, odpovíte útokem nebo útekem, podle psychose-tu, ať jste člověk nebo bojovnice pestrá. To mám ze Sofokla. A z Aristotela. A od Amy Carnathové a jejích bojovnic, protože ona je první OBC, na kterém jsem si to ověřila, a navíc chová teritoriální rybičky.

Nejde o území. Jde o rovnováhu. Rovnovážná soustava má všechny síly vyvážené -jako nosníky a trámy v domě.

Rigidní soustavy jsou zranitelné. To řekla Ari. Vyvážená soustava se pod tlakem prohne.

Staří Řekové dávali do svých domů pružné prvky, protože musely vydržet zemětřesení. Neříkám to jen tak.

Myslím, že to je jako se mnou a s Justinem. Příliš velké volnosti nevěřím o nic víc než žádné. Moc pružná konstrukce a zeď se zhroutí. Moc tvrdá a praskne.

Tohle diktuju kvůli záznamu. Kdybych mluvila s Justinem nebo Yannim nebo strýčkem Denysem, řekla bych:

Cesty bez zpětné vazby na individuální úrovni nutně nepotřebují makrosety.

Ale v tom případě...

...v tom případě musíte makroset aplikovat na sociální strukturu, což jde...

...jenže proměnné bude hrozně těžké spočítat, jak dokázal Justin.

Panebože, mluvit se sebou není k zahoezení.

To Ari myslela makrohodnotami. O tom mluvila. Proto mohla u svých návrhů tak bezstarostně pomíjet náhodné vstupy. Všechny se skládají do jediné hodnoty: mlha pokaždé mění nastavení ústředních psychosetů. To se mi snažil Justin vysvětlit: funkce přestavěné mlhou.

Geheňané se ztotožňují se svým světem. O to šlo Ari v první řadě. A žádná mlha na tom nic nezmění.

Ale kam to povede?

Sakra! Kdybych o tom tak mohla říct Justinovi...

Definuji: svět. V tom je háček. Panebože! Mohl by být, jen umět určit tu sémantickou přeměnu.

Škoda, že musíme zadávat místo čísel slova. Do systému zamlženého hormonů.

Říká Justin.

Justin říká, že totiž je vždycky v sémantice; na čím konkrétnější hodnotu navážete psychosety, tím líp návrh vychází v počítačích, ale to není všechno. Místo, kde je navazujete, musí být nemluhavé... Justin říká...

Ne! Nejde o nepřítomnost mlhy, ale o to, aby proudila pomalu. Musí proudit stejně jako zbytek mlhy v setech, jako na

čepelích nůžek: všechno se pohybuje, ale na vzdálenosti od pantu závisí...

Ne. Ani tak to není. Kdyby byl proud na makro-setech opožděný, zvýší se adaptivní mlha v mikrosetech. Ale když tu souvztažnost vyjádříte libovolnou symbolologickou soustavou, mohli byste dostat numerické výsledky.

Nebo ne?

Nemá to co dělat s problémem velikosti pole? Není to něco jako černá skříňka, kdyby se v setech podařilo napevno stanovit výměnné kurzy...

Ne, sakra, pak by svět fungoval, dokud by nedorazili imigranti a první náhodný vstup vám hned vyhodí někoho s odlišnými hodnotami...

Imigranti - na Gehenně...

By mohli změnit definici světa... nebo ne?

Sakra, kdybych se tak na to mohla zeptat Justina. Třeba něco vím. I když je mi šestnáct. Víм věci, které nesmím nikomu prozradit. Zvláště ne Justinovi. Můžou být strašně nebezpečné.

Gehenna je ale v karanténě. Zatím v bezpečí. Mám čas. Nebo nemám?

Justin není rád, že jsem z něj udělala svého učitele. Vidím to. Často se mračí. Grant je z toho občas nervózní. Taky se na mě zlobí. Jak jinak. I když se na mě oba snaží být milí. A nejen milí. Jsou opravdu laskaví. Oba. Jenže mají strach.

Kdykoli se mnou něco bylo, zatklí Justina. Provedli mu spoustu nefér podrazů. Víм, proč to dělali. Víм, co strýčkové provedli mně. Ale k němu nebyli fér.

Tudíž se na něj nezlobím, že je našťvaný. A vážím si ho, jak se drží. Taky mám důvod být našťvaná a nikdy jim neodpustím. Justin ví, že to s jeho otcem až tak není moje vina. Ví, že nelžu, když říkám, že až se uklidní situace, budou s Grantem kdykoli moci do Planysu a já jim budu pomáhat, jak to půjde.

Přesto ho to s otcem hrozně mrzí. Já měla maminku uklizenou na Fargone a nedostala jsem od ní jedinou zprávu, ale byla daleko, z dosahu, takže to časem přestalo bolet. Jeho otec je na Cyteenu a můžu si telefonovat, ale tím spíš si připomínají, jak jsou vlastně blízko. A teď si nemůžou ani volat a Justin má o otce strach, je to na něm vidět.

A pak si najednou přijdu já a řeknu mu, ať mi předá svůj výzkum, na kterém pracoval s otcem a u něhož doufá, že otci pomůže z vyhnanství, jo, přesně to jsem udělala. Lidi ho dusili celý život, každou maličkost si musel vybojovat, a najednou k němu napo-choduje malá holka a chce po něm všechno, co má, celý život navíc trpí jenom kvůli mně... Já víм, že za to můžu, ale musela jsem mít jeho výzkumy. Jsou důležité. Ale nemůžu mu říct proč a nemůžu mu říct, o co mi jde. Takže na mě dělá aze. Jinak to nedokážu popsat -je chladný a zdvořilý.

Většinou pracujeme u něj v kanceláři. Říká, že když je se mnou, chce kolem sebe svědky. Říká, že Warrickové už měli dost malérů.

Dává mi i skutečnou práci, protože prý nejsem špatná a dovedu udělat základy. A potom ho občas nachytám, protože když se opravdu snažím a zvládnu něco, na co sotva stačím, na vteřinku zapomene, že je našťvaný, uvolní se a něco z něj zazáří, no to je vědecký popis, co? Prostě má najednou zájem o to, co děláme, trochu roztaje a najednou je se mnou srovnaný. Tak za dvě za tři minuty mu dojde, že všechno, co mě učí, přechází od něj ke mně. A věří, že mu to všechno ukradnu. A mně je líto, že mu nevysvětlím, jak mu chci pomoci.

Opravdu. Bolí mě, když je ke mně studený. Když je šťastný, mám radost.

Samozřejmě mu nemůžu dát nic svého, ale nepotřebuj u krást, co je jeho. Je jako já, všichni se mu montovali do života.

Kdybych tak dokázala něco vymyslet, najít něco po staré Ari, co bych mu mohla dát, třeba bych se mu odvděčila.

Protože toho sice víм strašně moc, ale ne dost, aby to k něčemu bylo. A třeba mám něco, o čem skoro nevím, ale pro něj by to mělo velkou cenu.

Protože je fakt hrozně chytrý. Víм to, protože když mi říká, proč dělá to nebo ono, nejde mu to, jelikož má všechno v hlavě a slova na to nestačí. Jednou mi řekl, že kvůli mně musí strukturovat myšlenky. Taky řekl, že je za to rád. Protože spolu dokážeme mluvit, někdy se připojí Grant a jednou, to byl náš nejlepší den, jsme šli ve třech na oběd a pořád dál mluvili o azovské a občanské logice, až jsem z toho v noci nemohla usnout, jak se mi honily myšlenky.

Hezčí den jsem snad nezažila. Byli šťastní a já taky. Ale tak nějak to vyšumělo, všechno se vrátilo do starých kolejí, na Justina přišla deprese a bylo po legraci.

Jednou ho pořádně dostanu. Dostanu je oba. A možná právě tímhle.

Až tenhle model protáhnu všemi simulacemi, asi nebude fungovat. Kdyby měl, někdo by s ním už dávno přišel...

To ne, Ari, sakra. Podle Justina si nic takového nesmím říkat.

Nezahazuj nápady, řekl, dokud nevíš, kam vedou.

Kdybych dokázala něco pořádného...

Jak zareaguje? Rozčílí se, protože se dostanu příliš blízko k jeho práci a to mu bude líto?

Nebo se rozčílí, že ho to nenapadlo samotného?

Asi.

Ale možná roztaje už nadobro a už nám bude spolu pořád dobře. To bych chtěla. Protože už se stalo tolik zlého. A já to chci změnit.

Kapitola 12

I

Měli nové pásky. Přinesla je Maddy. Maddy se starala o podobné věci, protože to její matce nevadilo a strýček Denys řekl, že kdyby je platila Ari, byl by z toho skandál, což Maddy zřejmě došlo, Maddy nebyla blbá, ale stejně měla radost z konspirace.

Bod pro ni. Takovou službičkou mě jednou může vydírat, řekla si Ari, ale moc z toho mít nebude. Kdyby chtěla jednou mluvit v Novgorodu, nic se neděje, už budu velká a všichni ve mně uvidí starou Ari, o jejíž slabosti pro podobné

poklesky se všeobecně ví. Zvláštní, jak jsou lidé při zpětném pohledu tolerantní. Staré zprávy nikoho nezajímají.

A Maddy si v sexu může dělat, co ji napadne, protože je jenom Maddy Strassenová a ze Strassenů už mimo Reseune nikdo nemá strach.

Bylo to klidné setkání. Děti. Tečka. Ari chtěla odpočívat, a tak jen seděli a dívali se na pásek, úplně otupení prášky (až na Floriána s Catlin) a trochu přiopili (až na Floriána s Catlin). Sam rozlil pití a hrozně se styděl. Catlin mu ale pomohla uklidit, pak ho vzala do zadní ložnice a pomohla mu ještě jednou,

což ji napadlo samotnou, protože Sam a Amy spolu poslední dobou nevycházeli.

Panebože, život se ale komplikuje. Amy se zakoukala do Stefa Dietricha, ale neměla šanci. Sam by zase rád... no jo, mě, musela si přiznat Ari, a v tom je ten problém, že je Amy tak nerozhodná. A zajímá ji spousta věcí, které Samovi nic neříkají. A naopak. Ari doufala, že si Sam někoho najde. Kohokoli.

Ale nenašel. A ona teď také kvůli němu nejde do postele s Tommym nebo Stefem nebo s jiným hostem. Ale nejen kvůli němu. Hlavní důvod byl stejný jako vždycky, ten, kvůli kterému se kamarádila s Amy a Samem a Maddy, ale všechny ostatní si držela od těla - protože Sama mohla kdykoli ranit, nemohla ho odstrčit, nebylo by to fér, jenže...

Jenže...

Ze všech kluků se jenom jemu líbila ona sama, protože ji poznal dřív, než začala být důležitá.

A z toho bývala smutná, protože ostatní myslí na sebe a co pro ně znamená chodit s Vyvolenou, a jak je bohatá a že jednou bude řídit Reseune, a tudíž je moc, moc důležité ji uspokojit.

Sam je úplně jiný, Sam ji miluje, opravdu a upřímně. A Ari miluje Sama, když ji zrovna neštve svou láskou, když pro ni není ohniskem všeho, co ji na sobě kdy štválo...

Protože ani kdyby neměla nějakého Sama, nespala by se Stefem Dietrichem. To stále platilo.

Za prvé by to Amy nepřežila. Dokázala snést, že se dělí s Jevgenií, ale s Ari nikdy, v tomhle ne. Nehledě na to, že Amy byla ještě pořád nemotorná, kostnatá a nedbala o vzhled... dokud nezačala běhat za Stefem, pak byla vysloveně trapná. Amy s namalovanými očima. Amy s rozpuštěnými vlasy, jež musela neustále upravovat. Za Stefem, sebejistým krasavcem.

Sam z toho byl trochu nespůj, necítil se podvedený, spíš nechápal. A pokud měl Stef na něco nos, přesně věděl, že mezi Amy a Jevgenií bude muset hodně opatrně manévrovat. Ari tedy nezbylo než se dodívat na pásky a potom, když Florián s Catlin všechny vyprovodili, ležet na kanapi a zírat do stropu s takovým smutkem v duši, jaký nedokázali rozptýlit ani oni.

"Pojďte na lůžko, paní," řekl Florián.

Má o ni starost.

Má o ni starost a je jí dokonale oddaný.

Strop se jí rozpil před očima. Kdyby mrkla, slzy jí stečou po tvářích a oni je uvidí.

Stejně stekly, prostě vyrazily z koutků, tak zamrkala, protože už na tom nezáleželo.

"Paní?" Florián byl upřímně zděšen. Otřel jí tvář, lehce jako peříčkem. Rozhodně trpěl.

Sakra. K čertu s ním. K čertu, že se tak chová.

Jsem chytřejší než stará Ari. Aspoň jsem to nepodělala s Amy a se Samem. Podělali si to sami.

Nerozumím OBČ. Na mou duši opravdu nerozumím OBČ.

Azové jsou o tolik laskavější.

A nemohou jinak.

"Paní." Florián ji pohlídl po tváři a položil jí ruku na rameno. "Kdo vám ublížil?"

Máme ho zabít? představila si Ari další otázku. Přišlo jí to hystericky legrační. Dala se do smíchu a smála se tak dlouho, že musela přitáhnout kolena k tělu, aby ji nebolelo břicho, ale dál plakala a Florián ji držel za ruce a Catlin přiklekla a objala ji.

Což Ari přišlo ještě víc k smíchu.

"Pro... promiňte," podařilo se jí nakonec vypravit, když popadla dech. Bolelo ji břicho. Vůbec ničemu nerozuměli.

"Omlouvám se vám." Pohlédla Floriána po rameni a Catlin po noze. "Omlouvám se. Jsem unavená, nemějte strach. Ta zatracená studie..."

"Studie, paní?" otázal se Florián.

Zklidnila dech, lehla si a dlouze vydechla. "Měla jsem hrozně moc práce. Musíte mi prominout. OBČ se takhle chovají.

Proboha, Posluha. Doufám, že jste ho neaktivovali..."

"Ještě ne, paní."

"To je dobře. Sakra. Ztraceně, bolí mě boky. Tamto - zavolat na Úřad - by nasadilo týdnu korunu, ne? Nestihla jsem úkol. Amy ze sebe dělá blbce a Sam má otevřenou ránu; OBČ jsou potvory, víte o tom? Fakt je to s nimi těžké."

"Sam vypadal šťastný," odušila Catlin.

"To jsem ráda." Za srdcem zase ucítila bolest. Vzdychla a otřela si oči. "Panebože, rozmazala jsem si šminky. Musím vypadat jako strašidlo."

"Vždycky jste krásná, paní." Florián jí otřel levou slzu špičkou prstu, přejel jí po rukávu a nabral i pravou. "Tak." Usmála se, tentokrát bez bolesti, když viděla ustarané tváře dvou lidských bytostí, které by pro ni bez ohledu na nebezpečí kohokoli zabily.

"Půjdeme spát," navrhla. "Zítra musím dopsat tu práci. Musím. Neměla jsem je zvat. Ani se mi nechce vstávat."

"Můžeme vás odnést."

"Proboha," vyjekla, když pod zády ucítila Floriánovy ruce. "Upustíš mě, Floriáne!"

Přestal.

"Půjdu sama." Vstala a odešla po svých, aze držela kolem ramen, i když podpírat nepotřebovala.

Potřebovala někoho nablízku.

Ari se kousala do rtu a dokud Justin nedočel její práci, ani nemukla. Seděla s rukama na kolenou a pěstmi zat'atými.

"Co to je?" zeptal se nakonec vážně, když zvedl oči. "Ari, kdes to našla?"

"Je to můj vymyšlený svět. Jako Gehenna. Začneš s těmhle azi. Řekneš jim: Musíte bránit základnu a učit to své děti. Dáš jim tyhle pásky. Tenhle parametr může být v matici mezi A a Y, tenhle az mezi B a Y a tak dál, takže vznikne přímá souvislost mezi změnami v A a zbytkem; vypracovala jsem čistě mechanický model, jako by šlo o průběžnou strukturu, ale s danými úrovněmi..."

"Rozumím tomu." Justin se zamračil a s obavami se zeptal: "Ale není to Gehenna, že ne?"

Zavrtěla hlavou. "Ne. Ta je tajná. Bohužel. V tom je má potíž. Postavila jsem tuhle konstrukci, vím o jednom problému, ale ten se pár generací neprojeví. Mě hlavně zajímá, jestli se všechny sety budou měnit stejně rychle."

"Vytvoříš celou kolonii najednou, žádné návštěvy nejsou povolené?"

"Cizinci se můžou objevit ve čtvrté generaci jako na Gehenně. Strana 330."

Zalistoval a našel si příslušnou pasáž.

"Chci to pořádně probrat," řekla. "Napadlo mě, jestli některé potíže se sociologickými modely neplynou z toho, že chceme jen funkční řešení. Sestavuji tedy systém se známými problémy, abych viděla, co s nimi bude. Všechno jsem změnila. Nemusíš mít strach, že ti říkám něco, co bys nerad slyšel. Jenom jsem se zamýšlela nad Gehennou a nad uzavřenými systémy, tak jsem pro tebe sestavila model. Najdeš ho v dodatku. Je to svým způsobem červ. Neřeknu ti jaký, pochopíš ho sám - nebo jsem ho nenapsala správně." Zase se kousla do rtu. "Na straně 330 je jeden odstavec od Ari. Ten o hodnotách a zamlženém proudu. Naučil jsi mě spoustu věcí. Hledala jsem v jejích zápiscích něco, co by ti pomohlo. Takže ten odstavec. A taky pasáž o skupinových programech. Jsou to její poznámky. Vzala jsem je z Archivu. Říkala jsem si, že by se ti mohly hodit. Něco za něco."

Bylo to hrozně nebezpečné. Bylo to na hranici zakázaného poznání, první krok k pogromu na Geheňany.

V Reseune ale o gehennských páscích spekulovali všichni, s lidmi zvenku se nebavili a i kdyby, laici by nic nepochopili. Ari dál seděla se staženým žaludkem a křečovitě zat'atými pěstmi. Lekla se, že to přehnala a že Justin pochopí až příliš, když je tak chytrý. Jenže on pracuje s mikrosystémy. Ari s makrosystémy největšího představitelného měřítko.

Dlouho nic neříkala.

"Dobře víš, že bys mi nic z toho neměla prozrazovat," zašeptal nakonec. Jako by je někdo odposlouchával; nebo prostě ze zvyku. "Sakra, Ari, co mi to provádíš?"

"Kde jinde se mám něco naučit?" sykla, protože šeptal. "U koho?"

Projel prstem papírové růžky svazku. Zvedl od něj oči. "Dala jsi do toho spoustu práce."

Přikývla. Proto neodevzdala poslední úkol. Ale to by se vymlouvala. Mlčela a čekala, až promluví on.

Pochopil až moc. Ari to na něm viděla. Neskrýval zlost. Dlouho na ni jen mlčky hleděl.

"Poslouchá nás někdo?" zeptal se.

"Strýčkové," odvětila. "Pravděpodobně." Nepřiznala, že tu má svoje štenice. "Možná nahrávají do Archivu. Počítám, že skočí po každé příležitosti, protože z ložnice jsem je vykazala už dávno. Nic si z toho nedělej. Je to jedno. Když jde o moje vzdělání, nic nezmůžou. A nic ti neudělají."

"Na člověka, který odrazil novgorodskou Radu, jseš docela naivní."

"Nic si nedovolí, za to ti ručím."

"Proč? Protože nechceš? Reseune nevládneš ty, ale oni. A ještě nějakou dobu budou. Ari... proboha, Ari..."

Odstrčil židli, vstal a odešel.

Ari zůstala sedět, Grant se na ni z druhého konce kanceláře díval chladně a ostražitě, vůbec ne jako az, spíš vyčítavě.

"Nic se nestane!" zopakovala mu.

Grant vstal a vzal z Justinova stolu její studii.

"Je jeho," prohlásila a položila na svazek ruku.

"Je vaše. Můžete si ji vzít, nebo ji dám do trezoru. Obávám se, že Justin vás už dnes učit nechce, mladá paní. Když ji tu necháte, jistě si ji velice důkladně prostuduje. Ale zničila jste ho. Nepochybně i mne. Bezpečnost nikdy neuvěří, že jsem s tím neměl nic společného."

"Myslíš ohledně jeho otce?" Grant se tyčil nad ní a Ari byla v nevýhodě. "Na tom se nic nemění. Khalid neudrží křeslo. Za půl roku máme po problému. Obrana bude zase rozumná a všechno se vyřeší."

Grant na ni chvíli jen zíral. "Proč nevysvobodíte Jordana, mladá paní? Nebo snad nemůžete? Jděte pryč, prosím vás. Justin si to přečte."

Grant uložil práci do trezoru. Pak odešel.

A nechal ji tam, jen tak.

Nezbývalo jí než také odejít, ale cestou měla knedlík v krku.

Doma, s hřejivým lokem skotské v krvi, se cítil lépe. Z trezoru si vzal Ariinu práci, a když mu Grant říkal, že je to nebezpečné, odvětil: Ať si mě zatknou. Jsem na to zvyklý.

Takže střídme ucucával hodně ředěnou skotskou a pořád dokola si pročítal odstavec na straně 330. "Proboha," uklouzlo mu, když ho dočetl podruhé a v nepříliš mnoha slovech hledal skrytý obsah. Měl smysl jen v omezené oblasti, ale vrhl na ni ostré světlo a tam, kde záleží na spojení myšlenek, není žádná oblast příliš malá. "Mluví tady o hodnotách. O propojení ega a hodnotových soustav v azovské psychologii a o způsobech integrace, proč jsou některé lepší než jiné. Tohle jsem potřeboval na začátku. Musel jsem si na to přijít sám. Sakra, Grante, kolik z mých objevů je už dávno v Archivech? Hnusná představa."

"Nic tam není," namítl Grant. "Jinak by s tím už

přišla Ari."

"Už asi vím, proč jsem ji zajímal. Přinejmenším zčásti." Justin se napil a prolétl studií. "Zajímalo by mě, kolik z toho vymyslela naše Ari. Jestli jí to stará Ari jen nadhodila a dala jí pár podnětů, nebo jestli je to pouhý kompilát. Ale je to slušná práce. Diplomka. Dokážu si představit, jak se Ari dívala na moje studie, když mi bylo sedmnáct a jako návrhář jsem byl nebetyčně naivní. Tohle je něco jiného. Ari sestavila prvotřídní model."

"Pomáhá jí velká základna na domácí síti," podotkl Grant. "Může si zabírat čas na počítačích, na které ses v jejím věku ani nemohl připojit."

"O kterých jsem v jejím věku ani neslyšel. Ano. A neměl jsem její zkušenosti a spoustu dalších věcí. V mnoha ohledech jsem tehdy byl mladší, než je ona. Odvedla fakt vynikající práci. A dokud ji nedodělala, neřekla ani slovo. Myslím, že je to její dílo. Ten-model je naivní, do hlavního setu uložila dvě velké časované bomby, což přehnala, i když jí jde o selhání, ale s každou simulací je trochu vyladí. Nebo bude stavět jeden vliv proti druhému." Napil se a pomalu zakroutil hlavou. "Viš, co to je? Je to úplatek. Podmázla mě. Dala mi dva střípky z Archivu, oba dosud naprosto neznámé... A já můžu jenom spekulovat, co tam ještě je, jaké klíče k mé vlastní práci a jaké výsledky, ke kterým jsem se ještě nedobral, ale dotáhl bych je, kdyby Ari neumřela; jenže musím volit mezi Archivy a schůzkami s Jordanem. Riskuju, že už se nikdy..."

Zklamal ho hlas. Justin se napil a upřel zrak do zdi.

O několik loků později pokračoval: "Jenže já už nemám na výběr. Vybrala za mě. Ani nevím proč nebo která část je pravá, kolik je v ní Gehenny." Podíval se na Granta a začal se nenávidět, do jaké ho dostal situace, protože do Planysu se už nepodívá ani jeho bratr. Granta tam zatím nepustili ani jednou, protože na to měli zákony a zvyky a Grant je bezbranný, ovlivnitelný až s nadlidskou pamětí.

Teď žalárnici dostali do ruky dokonalý argument, jako by jim někdy scházel.

"Netušil jsem to," řekl Grantovi, "neměl jsem sebestenší představu, na čem pracuje, k čemu to povede."

"Ari si to dobře uvědomovala," odvětil Grant. "Pokud pracuje na Gehenně - a chce na ní pracovat s tebou, samozřejmě ví, že to v některých kruzích neprojde a že hned dohlédneš až na dno jejích úvah. Ari je zvyklá poroučet. Ba co hůř, je přesvědčená, že její přání jsou nejdůležitější na světě. Dej si na ni pozor. Veliký pozor."

"Něco ví, něco s Gehennou, co se nedostalo ven."

Grant se na něj dlouze zadíval. "Dávej pozor. Justine, pro rány Boží, dej na sebe pozor."

"Sakra, když já..." Grant se mu svým zoufalstvím dostal pod kůži i pod whisky. Justin odložil sklenici, opřel se lokty o kolena, prsty propletl za krkem. "Panebože." Vytryskly mu slzy jako už dlouhá léta ne. Stiskl víčka, aby je zastavil, ale ticho na něj doléhalo.

Za chvíli vstal, dolil si do rozlátého ledu skotskou a stál v koutě, dokud neuslyšel, jak Grant vstává. Nalil mu také a přidal led.

"Jednou se změní situace," řekl Grant, ťukl si s Justinem a sklenky křehce tiše zazvonily. "Nenech se rozhodit.

Zachovej klid, nic jiného ti nepomůže. Sčítání voličů do podzimu skončí. Všechno se může změnit, ne přes noc, ale přece."

"Khalid může vyhrát."

"Taky nám může na hlavu spadnout meteorit. Trápí nás to? Přestaň. Pojď spát. Dobře?"

Otřásl se, dopil a znovu se otřásl. Nedokázal se dost opít.

Praštil sklenicí o bar a odstrčil se od něj na cestu do postele.

II

Ari, ozval se z Posluhy Justinův hlas, ráno přijď ke mně přijď do kanceláře.

Tak přišla, už na něj čekala, když dorazil, a Justin hned ve dveřích řekl - snad poprvé přišel sám: "Ari, dlužím ti omluvu. Musím se ti omluvit za včerejšek." Přinesl její práci a teď v ní listoval. "Je to tvoje dílo. Samostatná práce. Byl to tvůj nápad."

"Ano," přitakala.

"Skvělá práce. Opravdu vynikající. Neříkám, že se nemýlíš, ale nějakou dobu mi potrvá, než všechno ověřím, a nejen kvůli rozsahu. Ukazovala jsi to strýčkovi?"

Zakroutila hlavou. Těžko se jí mluvilo. Moc nespala. "Ne. Napsala jsem to pro tebe."

"Nebyl jsem ti moc vděčný. Promiň. Sám jsem si to prožil u Yanniho. Nechtěl jsem ti to vracet."

"Chápu, že se zlobíš," odvětila. "Opravdu." Každou chvíli mohl přijít Grant a Ari chtěla rychle všechno vypovědět.

"Justine, Grant mi nevěří. Má na to právo. Ale já mám pravdu. Až bude Reseune zase v bezpečí, budete moci cestovat. Když nebude, nic vám nepomůže a tohle vám nijak nepřítiží - naopak budete lépe zajištěni, protože když někdo půjde po vás nebo po vašem otci, musí napřed za mnou; tvůj otec dělal na tvém výzkumu, tedy vlastně s tebou, ty spolupracuješ se mnou, a jestli chce moji pomoc, Justine, jestli potřebuje pomoc, nechci po něm nic jiného, než aby proti mně nic nepodnikal. Je mi úplně jedno, jestli mě má rád nebo ne. Jenom chci, aby se všichni měli lip. Dlouho jsem přemýšlela, jak je nebezpečné s tebou spolupracovat, pořád dokola, ale já tě potřebuji, protože děláš výzkum dlouhodobých systémů a hodnotových soustav. Nejsem hloupá malá holka. Justine. Víš, co potřebuji k práci, a Yanni mi to už nemůže poskytnout. Nikdo. Tak jsem přišla za tebou.

Strýček Denys to ví. Říká... Říká, ať si dám pozor. Ale taky říká, že mě nepodrazíš. A já tebe taky ne!" zarazila ho, když se nadechl k odpovědi. "Nech mě domluvit. Nic ti neukradnu. Nech si to projít hlavou. Co kdybychom publikovali práci pod tvým jménem, mým jménem a jménem tvého otce? Na Úřadu by je to pěkně zvedlo ze židle."

Justina to usadilo. "Musel by to schválit Denys, Ari, a to těžko projde. Giraud to rozhodně zatrhne."

"Viš, co jim řeknu? Pěkně jim povím: jednou budu řídit Reseune. Snažím se napravit staré sváry. Nechci, aby to tu vypadalo jako teď. Můžu to zkusit, dokud mám vaši podporu a rady. Nebo sama na vlastní pěst, až o ně přijdu."

Na chvilku ji vyděsil. Zbledl jako stěna, ani se nepohnul. Vtom přišel Grant, Justin se nadechl a otočil se na něj. "Dobré ranko. Ještě jsem nepostavil na kafe."

"Pochopil jsem," odušil Grant, protáhl obličej a odešel s konvicí pro vodu do kuchyňky na chodbě.

"Ari," řekl Justin. "Přeji ti u strýčků hodně štěstí. Víc, než jsem ho měl já. Víc ti nepovím. Když nebudeš opatrná, jednoho dne zmizíš. Budu ve vazbě. To jen abys věděla. Čekám je už dnes. Nejsem si jistý, že s tím dokážeš něco udělat, i když si myslíš, bůhvíjakou máš v Domě moc. Snad se mylím. Ale budu s tebou pracovat. Udělám, co bude v mých silách. Pro začátek mám pár otázek. Proč jsi zavedla dvě proměnné?"

Otevřela ústa. Chtěla mluvit o tamtom. Ale Justin změnil téma. Jako by jí zabouchl dveře před nosem a zamkl je důležitou otázkou. Navíc se vrátil Grant. Zpracovávali ji, všechno přesně načasovali. A Justin řekl, co chtěl.

"Jedna znamená činnost a druhá předmět. Bránit změni význam stejně jako základna. Z vesmíru žádný nepřítel nepřiletí, bude jen existovat možnost vnějšího ohrožení a ta se nemusí přenést na další generace. Po prvních pár letech přestanou páskovat. Jako na Gehenně."

Justin pomalu přikývl. "Jak víš, můj otec je specialista na výukové pásky. Víš, že projekt Gehenna má politický dopad. Mluvíš o tom, že spolupracuji s otcem. Dobře víš, co děláš, když mi to připomínáš. Víš, co mě to může stát. A jeho. Když se cokoli stane, když se něco zvrtné - padne to na nás. Rozumíš tomu?"

"Nic se nestane."

"Nic se nestane?! Mladá paní, tomu opravdu nemůžu věřit. Propánaboha, zkus být moudřejší. Ne fikanější. Moudřejší. Slyšíš?"

Panebože. Komplikace. Problémy s Obranou. S politikou. S ním. Se vším.

"Tak," dokončil Justin. "Teď to víš. Jenom chci, abys o tom věděla."

Tvoje představa sémantického posuvu a mlhavého proudu je vcelku přesná, ale trochu prostá, protože na sémantické změny bude mít vliv i rozrůzně-ní sociálních funkcí a další faktory."

Zase změnil téma. Pevně a rozhodně. "Všichni zůstanou u zemědělství."

Přikývl. "Probereme to krůček po krůčku. Vypočítám ti své námitky, ty si rozmyslíš odpovědi."

Soustředila se, jak ji to naučil Florián s Catlin, nenechala se ničím rozptylovat, snažila se udržet koncentraci, ale nešlo to snadno, není aza a v Justinovi je toho tolik, je tak složitý, tichý, Yanniho pravý opak. Dokázal ji překvapit na nekrytém křídle, a to dovedl málokdo.

V okamžiku přešel z hněvu k laskavosti a ani jedno nepředstíral.

Z druhého konce kanceláře cítila Grantův nesouhlas. Tady nemůže nic dělat. Až si získá Justina, Grant půjde za ním, na tom nic není. A u Justina už dosáhla nezanedbatelného pokroku: úspěchy připisovala k jednotlivým položkám a celkový zisk rozhodně stál za to.

III

"Byl moc milý," řekla Floriánovi a Catlin u večeře. "Opravdu. Myslím, že nic nehrál."

"Dohlédneme na něj," pravil Florián.

Do kasáren už chodili jen minimálně. Čas od času tam měli jednodenní kurz. Jako dnes. Catlin měla odřenou ruku a šrám na bradě, ale jinak se sebou byla spokojená, což znamenalo, že všechno proběhlo hladce.

Většinu věcí se teď učili z pásky. Skutečnost předčila výcvik. Procházeli zprávy o Úřadu obrany a bedlivě sledovali všechna vojenská zařízení v blízkosti reseunských filiálek.

Objevila se spousta podlých pokusů zdiskreditovat Reseune skandálem. Pokusů dotlačit představitele laboratoří k vyjádření na veřejnosti. Khalid byl v zákulisí mnohem lepší než před kamerami a vylepšil si pozici, zatímco Ari na Giraudovo naléhání stále mlčela. Ať si tě obviňuje, říkal. Jakmile začneš jeho pomluvy popírat, jseš ve zprávách a všechno začne znovu.

Ari by ale raději byla ve zprávách, aby mohla Khalidovi oplatit stejnou mincí.

Minulý týden vznikla potíž, když jakémusi člunu vysadil motor a musel přistát u srážkové věže č. 10. Pár OBC se nedokázalo vyrovnat s ochrankou, která si je hned podala, a centristický senátor ze Světlansku chtěl hned zahájit vyšetřování brutality k civilistům ze strany Reseunské bezpečnosti.

Nijak nepomohlo, že nejdotčenějšímu OBC šlo hlavně o zabavenou kabelu plnou nepovolených léků, o nichž tvrdil, že mu ulevují od svalového napětí. Zažaloval Reseune o odškodné.

Laboratoře Bezpečnost ujistily o podpoře, ale Florián se nenechal ukonejšit a prohlásil, že celý incident mohl být naplánovaný, aby znemožnil Reseunskou bezpečnost před kamerami, a pokud nebyl, Khalid už jistě nějaký plánuje, ale tentokrát do Novgorodu.

Něco vám povím, řekla Ari, když se jí svěčili se svými obavami, pusťte to z hlavy. Pokud to naplánovali naši nepřátelé, jdete jim tím svým staráním na ruku. Nepochybujte o pásku, reagujte přesně, jak máte. Dokud jsem naživu, o politiku se postarám. Pochybujete o tom?

Ne, odvětili vážně.

Praštila pěstí do stolu a azové vyskočili jako na pérú.

"A mám vás," zaradovala se tehdy Ari. "Pořád jste dost rychlí. To byla základní instrukce, vyrazit a zastavit, že ano? Pěkně rychlá reakce."

O dva nádechy později Florián řekl: "Paní, to bylo pěkné. Ale neměla byste nás tak lekat."

Rozesmála se. Pohladila je po ruku, Catlin byla vážná a pozorná jako vždycky, když se dokonale koncentrovala. "Jste moji. Poslouchejte jenom mě. Ne Denyse. Ne instruktory. Nikoho."

Když tedy dnes večer Florián řekl: Dohlédneme na něj, znělo to zlověstně.

"Justin je můj přítel," připomněla jim.

"Ano, paní," odvětila Catlin. "Ale my nesmíme ničemu věřit bez výhrad."

"Na nepřátele je daleko jednodušší se připravit," dodal Florián. "Nepřátelé se sem nedostanou."

Postavili ji zpátky na zem. Kdysi tohle všechno věděla, když byli malí, v bytě strýčka Denyse.

"Hormony jsou mrchy," prohlásila. "Pěkně vám zamlží úsudek. Samozřejmě máte pravdu. Dělejte, co musíte."

"Hormony, paní?" otázal se Florián.

Pokřčila rameny, bylo jí trochu trapně. Ale nežárlil, jen si o ni dělal starost. "Je to pěkný chlap," vysvětlila. "Nemůžu zavírat oči, no ne? Ale nejsem blázen."

Bylo jí z toho divně. Úzko. Vzpomínala na doby, kdy v hlavě neměla tolik mlhy.

Pomyslela na Nelly a jak dlouho už ji neviděla. Hned dopoledne za ní zašla, Nelly přibrala a měla plné ruce práce s novorozenci.

Chůva na ni nedokázala pořádně zaostřit, jako by to už bylo příliš dlouho a Ari se moc změnila. "Mladá paní?" pronesla váhavě a zamžikala. "Mladá paní?"

"Najednou jsem si na tebe vzpomněla," řekla Ari. "Jak se máš? Jsi šťastná?"

"Ano, mladá paní. Moc šťastná." Jedno dítě se dalo do pláče. Nelly se na ně ohlédla přes rameno. Postarala se o ně jiná chůva. "Hrozně jste vyrostla."

"Ano. Je mi šestnáct, Nelly."

"Tolik?" zhrozila se Nelly a zakroutila hlavou. "Byla jste moje první děťátko."

"Jsem tvoje nejstarší. Můžu tě pozvat na oběd, Nelly? Oblékni se a pojď se mnou."

"No, já..." Nelly se ohlédla po řadách postýlek.

"U tvého dohlázele už jsem to zařídila. Nic se nestane. Tak pojď."

Bylo to zvláštní. Nelly byla svým způsobem pořád stará známá Nelly, pořád upravovala vlastní i Ariin zevnějšek. Když jí jednou rovnala límeček, měla Ari co dělat, aby jí nepřerazila ruku, protože to by teď instinktivně udělala každému, kdo by se jí natáhl po krku.

V půli jídla už věděla, že hloupý nápad vzít si Nelly zpátky do bytu je opravdu hloupý.

Chuděra Nelly by nedokázala pochopit, jakým Ari čelí tlakům, a už vůbec by se nesmířila s její páskovou knihovnou.

Nelly měla jen radost, že zase vidí jedno ze svých dětí. Ari si řekla, že u dohlázele pro Nelly požádá o páskovou odměnu. Nic lepšího pro ni udělat nemůže, kromě ujištění, že její nejstarší svěřenkyně se daří dobře.

Že z její nejstarší svěřenkyně je tím, čím je... Nelly by to nepochopila.

Když jí Nelly před rozloučením ještě jednou upravila límeček, Ari se rozlilo teplo po těle a v krku ucítila knedlík.

Vyšla z Domu na hřbitov k malé značce s nápisem Jane Strassenová, 2272-2414. Dlouho u ní seděla.

"Vím, proč jsi mi nenapsala," řekla nikomu, protože maminka odletěla do Slunce stejně jako Ariana Emoryová. "Vím, že jsi mě milovala. Kéž by mi napsal Ollie. Ale asi chápu, proč nepíše, a já se mu taky bojím psát, protože Khalid toho o mých blízkých ví už tak až moc."

Dneska jsem byla za Nelly. Je šťastná. Má na starost spoustu dětí, ale je jí jedno, co z nich vyroste, hlavně že jsou malé a potřebují péči. Je laskavá jako málokterý člověk.

Vím, proč ses mě snažila udržet dál od Justina. Ale teď jsou z nás přátelé, maminko. Pamatuju, jak jsem ho viděla poprvé. Je to moje nejstarší vzpomínka - jdeme po chodbě, Ollie mě veze na koníčku. A mísa punče a Justin a Grant naproti. Vzpomínám si na to. Vzpomínám si i na dětský večírek u Valéryho.

Daří se mi dobře, maminko. Jsem to, co jsi ze mě chtěla mít. Škoda, žeš mi něco nenechala jako stará Ari. Chtěla bych toho tolik znát.

Většinou se mi daří. Říkala jsem si, že bys to chtěla vědět."

To byla hloupost. Maminka samozřejmě nic vědět nemohla. Ari se akorát rozplakala, dlouho tedy seděla na lavičce a vzpomínala na ruku v sádře, na tetu Victorii, na Novgorod a na Girauda, na všechno, co se stalo.

Byla osamělá. V tom byl problém. Florián a Catlin nechápali rozmazané myšlení a Ari jen litovala, že nemá maminku, aby jí řekla: Sakra, Ari, co to s tebou je?

"Většinou jsem sama, maminko. Florián je fajn. Ale není jako Ollie. Patří Catlin. Do toho se nemůžu míchat."

Je mi líto, že mi neudělali i Ollieho. Někoho jenom pro mě. Ale to by Florián žárlil, jenže ne jako OBČ, ale jako az, že mám jiného aze a ten je mi bližší.

Nejsem úplně jako stará Ari. Přes sex jsem daleko chytřejší. Nerozházela jsem si to s kamarády. To oni to zbabrali. Stasi nemluví s Amy. Kvůli Stefovi Dietrichovi. A Sam je ublížený. A Maddy znechucená. Štve mě to.

A v hlavě mám takovou mlhu, že bych nejradši umřela. Chci Floriána a vím, že je moudré se ho držet. Ale stejně mám pocit, že něco ve mně je pořád samo.

Vyčítám si takové myšlenky, ale Florián mi od samoty nepomůže. Jenom mi občas dělá dobře. A i když to děláme, chápeš, někdy je to prima a někdy jsem sama. Nechápe moje problémy, ale snaží se, nikdy mě neodmítne, musím sama sebe odmítat za něj. Pořád si dávám pozor. V tom je potíž.

Myslím, že je to jako vznášet se ve vesmíru, maminko. Kolem jen světelné roky ničeho. Někdy bych Floriána za nic nevyměnila, protože mi nikdo nerozumí jako on, když je mi smutno nebo když mám strach. Ale něčemu ve mně nemůže pomoci. Myslím, že to ví.

Je to hrůza. Začíná o mě mít starost. Jako by to byla jeho chyba. A já nevím, proč mu to dělám. Jsem na sebe hrozně naštvaná. Ari mluvila o tom, jak ublížila svému Floriánovi. Mám z toho hrozný strach, maminko. Nikdy mu nechci ublížit. Ale stejně mu ubližuju, když má dojem, že může za moje problémy.

Měla jsi to s Olliem taky tak?

Možná bych měla prostě zajít do Města a zkusit to s nějakým azem, co takové věci dělají. S nějakou třídou Mju, kdo ví? S dospělým. S někým, komu neublížím.

Ale jsem z toho trochu rozpačitá. Strýčka Denyse by klepla pepka. Řekl by... Panebože, o tom s ním mluvit nemůžu.

Kromě toho bych ranila Floriána. Kdybych to dělala se Stefem, Floriána bych znechutila, ale neranila. Jenže s azem z Města... Ne, to bych mu nemohla udělat. Pochybuju, že se stará Ari někdy takhle spustila. V záznamech o tom nic není. Ne že bych nehledala. Asi jsem hloupá. Upřímně miluju Floriána. Jsou to moje potíže, ne jeho. Měla bych se vrátit a být na něj moc hodná, nechovat se tak sobecky. Sama jsem přece vlastní vinou, ne? Asi jo. Hlavně vlastní vinou. Sakra, maminko, mělas napsat. Snad mi napíše Ollie. Už je OBČ Oliver AOX Strassen. Třeba mu to přijde troufalé psát mi jako dceři. Třeba to prostě vypustil. V hlubinných psychosetech bude pořád az, že ano? Napadlo mě nechat si ho vypěstovat v laboratoři. To nejdůležitější jsi ho ale naučila ty. A já nejsem ty, takže bych z něj nevychovala druhého Ollieho. Florián a Catlin by navíc šeredně žárlili, jako Nelly žárlila na ně. To jim nikdy neprovedu. Kéž bys tu byla. Sakra, kolikrát jsi musela mít sto chutí mě uškrtit. Ale jsem ti vděčná, maminko. Je mi dobře. Obecně vzato je mi docela dobře."

IV

"Nebude to fungovat," řekl Justin. "Podívej. V mikrosetech ti poroste mlha. Hned vidím, co se stane."
"Ale mohlo by to jít proporcionálně. To mě zajímá. Pokud poroste poměrně, stane se, co čekám, nebo ne?"
Přikývl. "Vím, co máš na mysli. Ale říkám, že je to složitější. Podívej se sem. Počítáš s výchovou od matky. Takže tady máš skupinu AJ, ta se musí srovnat s PA - navíc máš až moc Alf, asi víc, než je zdrávo. Bůh ví, co si vezmou z tvých instrukcí."
"Zeptala jsem se Floriána a Catlin, jak by si vyložili pokyn bránit základnu. Florián řekl, že by postavil obrannou linii a čekal, až se ujistí, že je na planetě jediným inteligentním druhem. Catlin řekla: Dobře, ale je třeba vycvičit další generaci. Florián souhlasil, ale namítl, že všichni nemohou být specializováni na obranu, někdo musí dělat i jinou práci. Jejich psychosety ale ve skupině nejsou. Zeptej se Granta." "Granta?"
Grant si otočil židli a opřel se. "Souhlasím s nimi, jenže všichni budou muset mít nějaký výcvik nebo nebude dodržena základní direktiva a někteří osadníci se jí budou řídit jen v abstraktním smyslu. Jakmile uznáte, že pěstování brambor je součástí obrany, přijde závažný posun. Všechno začne být provázané. Vaše definice základny se tou dobou může i nemusí změnit, a to by mi na vašem místě dělalo starosti."
Byla to dobrá odpověď. Ari se nadechla a zamyslela se nad ní.
Sakra, ten je chytrý. A socializovaný. A těsně přes třicet. Možná že v tom je můj problém s Floriánem. Florián a Catlin se stále ještě učí svou práci. Já taky. Ale Grant... Grant je návrhář. To pro začátek. "S širším chápáním obrany jsem se vyrovnala," prohlásila, "a počítám s ním. Nejsou pod tlakem a zpočátku nemají nepřítel. Ale máš pravdu, dvě proměnné všechno shodí."
"Udržovat je méně přesné než bránit," nadhodil Justin, "ale bránit nese spoustu problémů, pokud máš ve skupině socializované aze. Říkáš, že tři. AJ, BY a UI. Což znamená, jak jsi sama řekla, že tihle tři začnou s prvotní interpretací a mlhavým myšlením, takže se výrazně odchýlí od původních hodnotových systémů. Budou držet pevně pohromadě, protože jsou všichni vojenští azové. A dohlédnou na to, aby se z 'obraný základny' stal vícegenerační úkol. Tvoje Alfa ale bude mírně horší v komunikaci než Beta. Takže Beta je asi tvá velitelka."
"Hm. Ale Alfa ji může obejít."
"Coby poradce. Jsem pro. Ale čím bude Alfa chytřejší, tím nesrozumitelnější budou jeho rady ostatním. Bude dominovat, dokud půjde o azovské psychosety. Ale u další generace ztratí vliv. Nebo ne? Pokud nebude socializovanější než Beta."
"Nemají omlazování. Je to tvrdé. Budou umírat kolem padesáti až šedesáti. Dětem tedy nebude moc přes dvacet, až jim nezůstane nic než to, co se naučí."
"Pokyny pro Betu budou spíš krátkodobé, konkrétnější, srozumitelnější pro mládež."
"Moje Alfa založí náboženství."
"Proboha. Na to bude muset být hodně socializovaný. A machiavelistický. Kromě toho azové takové nápady nemívají."
"Bylo by to praktické."
"I kdyby ho založil, pochopí mladí cenu vzdělání? Neupadne na úroveň prázdného rituálu? Rituál je při přenosu znalostí hodně neúčinný a způsobuje nové problémy. Měli bychom to začít zkoumat z hlediska čísel a setů, dojít k přesným výsledkům a teprve pak spekulovat. Nejsem si jistý, že tvoje Alfa v čemkoli překoná tvou Betu. Přijdeš prakticky o všechny jeho vklady. V tom případě ti vyjde feminizované vzdělávání nebo kultura rodinných kmenů. Jde o to, jestli kmény budou pokrevní nebo kulturní... Tady podvádím, protože jsem četl zprávy z Gehenny. Ty nám ale nepomohou, protože na Gehenně přistáli i OBČ."
Ari obědvala s Maddy a slyšela poslední novinky o rozmišce mezi Amy a Stasi. Měla vztek. "Já bych toho Stefa Dietricha nejradši zabila," řekla Maddy.
"Neobtěžuj se," odtušila Ari. "Jevgenije už to jistě plánuje."
Pořád myslela na problém kolonie. Sakra, jakmile se někde objeví OBČ, všechno jde do kytek. Když se vrátila, kancelář našla zavřenou. Čekala za dveřmi, a čekala, až se konečně objevil udýchaný Justin. "Promiň," omluvil se a odemkl. (Mohla si sice otevřít bezpečnostním protokolem 10 v Base One, ale to by znamenalo papírování, záznam na Bezpečnosti a zbytečné gesto.)
"Grant vzal něco na Sociologii," pokračoval. "Prověřuje mi jeden návrh. Chválabohu stíhám i jinou práci." Měl dobrou náladu. Ari se hned nakazila. Přijala od něj hrnek kávy, posadila se a hned se vrátila ke kolonii.

"Předpokládejme," začal Justin, "že ať kmenové svazky pramení z instinktu nebo ne, tvoji socializování azové budou napodobovat rodičovskou kulturu."

"To je pravděpodobné," přitakala.

"A budou ji nejspíš napodobovat hodně důkladně. Protože jí přisoudí hodnotu samu o sobě a z ní vyplyne autorita příkazů."

Ještě nikdy si nevšimla, jak se při přemýšlení kouše do rtu. Jako kluk, i když jinak působí tak dospěle. A hezky voní. Jako Ollie. Hodně jako Ollie.

Nedokázala to pustit z hlavy.

S Grantem jsou milenci. Věděla o tom z domácích drbů. Nedokázala si to představit.

Jedině v noci, když nemohla spát a přemýšlela, proč jsou takoví a jestli...

Jestli k ní Justin něco cítí a jestli u sebe chce pořád mít Granta jenom kvůli Bezpečnosti. Jako by potřeboval ochranu.

Byla s ním ráda. Od malička.

Konečně se dozvěděla, co v tom je. Mlha jí obracela svět vzhůru nohama, stahovalo se jí hrdlo a nepostřehla další otázku.

"Promiň?"

"Druhá generace. Předpokládáš přenos přes matku."

Přikývla. Něco si poznamenal. Zatřáskl na papír. Vstala a sehnula se nad něj. "Měla bys tam zapojit instrukční pásek na tvorbu úplné rodiny. Chceš ho tam zapojit?"

"No..."

Podíval se na ni přes rameno. "Ari?"

"Promiň. Na chvíli jsem se zapomněla."

Zamračil se. "Něco se děje?"

"Kamarádky se pohádaly. Nic v tom nehledej. Asi jsem trochu mimo." Podívala se na sjetinu. Cítila, jak se jí potí spánky. "Justine. Měl jsi někdy potíže... že jsi tak chytrý?"

"Asi ano." Zamračil se, otočil si židli, opřel se lokty o stůl a podíval se na ni. "Nenazýval bych to tak, ale asi to byl jeden z důvodů."

"A měl jsi..." Panebože to je strašidelné. Mohlo by se to zvrtnout. Ale už to načala. Opřela se mu o židli.

"Měl jsi někdy potíže s tím, že jsi starší než všichni ostatní?" Zatajila dech, položila mu ruku na rameno a posadila se na opěrku jeho židle.

Justin ale rychle vstal, tak rychle, že se musela narovnat, aby nespadla.

"Měl bych si o tom napřed promluvit s tvým strýčkem."

Nervózní. Moc nervózní. Nejspíš, pomyslela si Ari, mu strýček Denys něco řekl. To ji naštvalo. "Denys do toho, co dělám, nemá vůbec co mluvit," odsekla a znovu ho chytila za ruku. "Justine, z mých vrstevníků mě nikdo nezajímá.

Nikoho nemám. Nevadí mi to, spím, s kým chci. Pořád."

"To je dobře." Vykroutil se, otočil a zvedl ze stolu nějaké papíry. Třásl se mu ruce. "Běž za nimi. Souhlasil jsem, že tě budu učit, a ne... něco jiného."

Sotva lapala po dechu. Byla to drsná reakce. Děsilo ji, že na ni muž může reagovat takhle. Sebral si věci a zamířil ke dveřím.

Dveře se otevřely a na prahu se Grant snažil pochopit, co se děje.

"Jdu domů," prohlásil Justin. "Pro dnešek zavíráme. Jak proběhla simulace?"

"Dobře," odpověděl Grant a položil výtisk na stůl, Ari si ani nevšiml.

"Hovno," odsekla Ari a obrátila se na Justina: "Chci s tebou mluvit."

"Dnes ne."

"Co se děje? Vyhodils mě?"

"Nevyhodil. Jdu domů. Počkáme, až trochu vychladneme, ano? Uvidíme se zítra."

Zrudla. Třásla se. "Nevím, co ti řekl můj strýček, ale já mu rozhodně něco povím, když na mě takhle vyjedeš. Grante, vypadni! Máme s Justinem důležitý rozhovor!"

Grant zamířil ke dveřím, cestou vzal Justina za ruku a vystrčil ho před sebou. "Jdi ven," řekl mu. A když se Justin vzpíral, opakoval: "Ven! Jdi domů. Hned."

Zasekli se ve dveřích. Ari najednou dostala strach, protože Grant Justina opravdu vystrčil na chodbu a zabouchl jí dveře před nosem.

Za chvíli se vrátil. Sám. A zavřel za sebou.

"Můžu zavolat Bezpečnost," pohrozila. "Vztáhni na mě ruku a já odpřisáhnu, že to udělal Justin. Jen počkej!"

"Ne," odpověděl Grant a zvedl ruku. "Ne, mladá paní. Nevyhrožuji vám. A nebudu. Jen vás prosím, abyste mi řekla, co se stalo."

"Myslela jsem si, že ti všechno řekl."

"Co se stalo?"

Nejistě se nadechla a opřela. "Řekla jsem, že mě kluci nudí. Že chci vidět, jestli jsou muži jiní. Třeba mě uhodil. Třeba se na mě vrhl. Kdo ví? Vyříd' mu, ať táhne k čertu."

"Udělal to?"

"Všchno zkazil. Potřebuju ho za učitele, a přitom ho tahám do postele, to snad není urážka!" Sakra, že to ale bolí. Pálily ji oči. "Vyříd', ať mě kouká dál učit. Ať si dá bacha. Potřebuju ho."

Grant začal hrát aze a Ari si uvědomila, že je az a ona se chová nanejvýš hloupě, protože má dohlížitelské papíry a zodpovědnost, ale přitom chce praštit aze a ne Justina.

"Mladá paní," řekl Grant. "Vyřídím mu to. Neurázejte se. Jsem si jist, že se všechno vyřeší."

"Že se všechno vyřeší.' Hovno!" Představila si, jak s ním dál pracuje, každý den, zakroutila hlavou a přestala se ovládat. "Sakra!" Vytryskly jí slzy. Odstrčila se od židle a vyrazila ke dveřím, ale Grant jí zastoupil cestu. "Jdi mi z cesty!"

"Mladá paní, prosím vás, nechodte na Bezpečnost."

"Já se o tohle neprosila. Položila jsem mu zdvořilou otázku."

"Udělám, cokoli budete chtít, mladá paní. Kdykoli. Tady a teď, jestli chcete. Nebo u vás doma. Stačí, když mě požádáte."

Grant byl vysoký, hodně vysoký. Tichý a něžný, když ji vzal za ruku. Neměla kam couvnout, za zády měla stůl. Narazila do něj, srdce jí bušilo jako kladivo.

"Chcete to, mladá paní?" "Ne," vypravila ze sebe, když popadla dech. Ale chtěla, sakra, jenže na ni byl moc dospělý, moc cizí, moc chladný.

"Paní není malá. Paní má moc a může chtít, co se jí zamane. Paní by se měla naučit ovládat své touhy nebo dostane víc, než čekala. Sakra, připravila jste ho o otce, o svobodu a o práci. Co mu ještě vezmete?" "Nech mě jít!" Pustil ji. Zdvořile se uklonil a otevřel jí dveře.

Klepala se.

"Kdykoli, mladá paní. Jsem vám k dispozici."

"Ten tón si můžeš odpustit."

"Jak si paní přeje. Přijďte zítra, prosím. Slibuji vám, že se o dnešku nikdo nezmíní, pokud nezačnete sama. Nikdy."

"Kašlu ti na to!"

Vyšla na chodbu. Pálilo ji v prsou. Všechno ji bolelo.

Jako by se ta část, která nebyla stará Ari, najednou rozpadla na kousky.

Zamilovala jsem se tolikrát jako normální člověk. Dala jsem všechno, co jsem měla. A dostala jsem jen vztek.

Nefalšovanou nenávist.

...odříznutá od vlastního druhu...

Popadla dech, nastoupila do výtahu a stiskla tlačítko.

Neplakala. Ne. Pečlivě si otřela spodní řasy, aby si nerozmazala stíny, a když dole vystoupila, už byla vyrovnaná.

Věděla, co jí poví stará Ari. Četla to pořád dokola. Tak vidíš, stará Ari, měla jsi pravdu. Jednou jsem se znemožnila.

Podruhé už to neudělám. Co teď?

V

Grant našel Justina v koupelně v druhém patře, jak si myje obličej. Ve světle blikajících zářivek, na které si zaměstnanci stěžovali už týden, se mu na bílé kůži leskla voda. "Šla domů," oznámil. Justin si vzal ručník a oťel si tvář.

"Co říkala?" zeptal se Justin. "Cos řekl ty?"

"Učinil jsem jí nabídku," odpověděl Grant. "Tak se tomu, myslím, říká."

"Proboha, Grante..."

Grant se zatvářil tak klidně, jak mu to žaludek dovolil. "Mladá paní potřebovala myslet na něco jiného. Odmítla mě. Nebyl jsem si tím předem jistý. Přesto se mi ulevilo, to nemusím zdůrazňovat. Přebrala si to rychle. Těšil jsem se, že budeš aspoň na hodinu v bezpečí."

Justin hodil ručník do špiný a založil ruce na prsou. "Nevtipkuj. Není na tom nic k smíchu."

"Je ti dobře?"

"Vrací se mi pásek. Proboha, Grante... Sakra!"

Otočil se a opřel se o zeď. Zhluboka dýchal a bylo jasné, že nechce, aby na něj kdokoli sahal.

Grant na to ale nedbal. Odtáhl ho od stěny a objímal ho tak dlouho, dokud se Justin pořádně nenadechl.

"Ztratil jsem poněti o prostoru," vykoktal nakonec Justin mezi nesmělými nádechy. "Byl jsem úplně mimo."

Neorientoval jsem se. Ari je... Bůh ví. Bůh ví, co jsem řekl. Prostě to ze mě vypadlo a ona..."

"...potřebovala jasné odmítnutí. Rozhodně je to pro ni novinka. Uklidni se. Teď je teď."

"Pitomá holka! Ztratil jsem přehled. Prostě jsem..."

"Když jsem přišel, zdvořile jsi ji odmítal. Že to mladá paní nedošlo, není tvoje chyba. Mladá paní může zavolat Bezpečnost nebo tě zažalovat, fakt nevím. Ale když to udělá, máš svědka a já klidně půjdu na sondu. Mladá paní potřebuje tebe, ne ty ji. Zdvořile jsem jí navrhl, ať si uvědomí, co způsobila, a zítra přijde jako zdvořilá mladá dáma. Budu u toho a už nikdy tě s ní nenechám samotného, tím si buď jistý." Pustil Justina na délku paže. "Je jí šestnáct. Nehleď k rozdílu povah, situace se obrátila - dokonce je o rok mladší, než jsi byl ty. Daleko zkušenější, to jistě, ale o nic víc dospělá. Nemám pravdu? Vůbec netuší, o co běží. O nic víc, než jsi to tušil ty."

Justin zamrkal. Přemýšlí, pochopil Grant. "Vrať se do kanceláře."

"Kam půjdeš ty?"

"Telefonovat."

"Denysovi?"

Justin zakroutil hlavou.

"Dobrotivý Bože," zazoufal Grant. Jako by se pod ním propadla podlaha. "To nemyslíš vážně."

"Jdu za ní sám, pokud mě přijme. Což teď není příliš pravděpodobné."

"Ne. Poslouchej mě. Nedělej to. Jestli se ti vrací pásek, nesmíš tam jít."

"Vyjasníme si to. Jednou provždy. Řeknu jí, co se stalo..."

"Ne!" Grant Justina chytil a pevně stiskl. "Vedení dostane tvou hlavu na stříbrném podnose - poslouchej mě sakra! I kdyby se tě zastala, nedokáže tě chránit. Nemá opravdovou moc. Tady ne."

"Tak co máme dělat? Co si počneme, až nás zatknou za pokus o znásilnění a zavřou do vězeňské nemocnice podle reseunských zákonů? Stačí, když jim řekne jediné slovo..."

"A ty si s ní chceš popovídat u ní v bytě. Ne." "Ne u ní v bytě. To bych neustál. Někde jinde."

VI

Justin upil skotské, sotva číšník v Changes přivedl tři hosty. Ari přišla v ledově zelené blůze s kovově šedými korálky, Florián a Catlin v tradiční černé.

Na večeři v Changes se chodilo v gala. Justin s Grantem se snažili obléct co nejlépe. Měli bílé košile a saka.

"Děkuji," řekla Ari číšníkovi, když ji odsunul židli. "Třikrát vodu s pomerančem, prosím."

"Jistě, paní," zamumlal číšník. "Přejete si jídelní lístek?"

"Ještě chvíli," odbyl ho Justin. "Pokud dovolíš, Ari."

"Jistě." Usadila se a složila ruce na stole.

"Děkuji, že jsi přišla," začal Justin, sotva číšník odešel. "Omlouvám se za odpoledne. Za sebe i za Granta. Můžu za to já. Ty ne. Rozhodně ne ty."

Ari si poposedla, rty stisknuté do tenké čárky.

A neřekla ani slovo.

"Volal ti strýček Denys?"

"Volal jsi mu ty?"

"Ne. Asi by nerad slyšel, co se stalo. Nevím, nakolik ti může..."

"Jedině z pozice ředitele," skočila mu do řeči Ari. "Nemůže na mě."

"Nebyl jsem si jistý." Všiml si, že se vrací číšník, a při podávání nápojů mlčel.

Ari se napila a vzdychla. "Kdo platí?"

"Já," opáčil okamžitě Justin. "Vůbec o tom nepřemýšlej." Číšník se mezitím diskrétně uklidil. Seděli v úplně oddělené kóji, za níž Justin štědře zaplatil. "Napřed tě musím ujistit, že s tebou rozhodně chci dále spolupracovat. Chci ti říct, že tvoje práce je sice plná problémů, ale taky je víc než zbytečné cvičení. Nevím, nakolik jsi vycházela ze skutečnosti a kolik sis vypůjčila od své předchůdkyně. Pokud sis půjčila hodně, udivuje mě, že v svém věku dokážeš tak integrovat. Pokud je to zčásti tvoje práce, udělalas na mě velký dojem, protože v jádru tvé práce je něco, do čeho bych se rovnou pustil sám, kdybych tě neučil a nemusel ti postupně vysvětlovat, kde jsi udělala chybu."

"Klidně se do toho pusť." Rozumně. Tíše.

"Možná udělám obojí. S tvým dovolením. Protože se obávám, že jde o tajné informace."

"Grant to zvládne."

"Mohl by. S tvým dovolením. A Yanniho. Pracujeme pro něj."

"Protože jste se nenechali převést do mého křídla. Pořád to můžu zařídit."

To nečekal. Napil se. Uvědomil si, že Grant, hned vedle něj, odnese všechny jeho chyby. "Nenapadlo mě, že bys na tom trvala i po dnešním odpoledni."

Změnit téma. Obrátit.

Upila vodu s džusem. Šestnáct let, navenek tak křehká. A uvnitř, což může alkohol posílit nebo potlačit. Mlha v nejčistší podobě, řekl by Grant. Puberta, zblázněné hormony a navrch lihovina.

Proboha, holka, nech toho; mně pití rozhodně nepomohlo.

Moc. Politická moc proudící v nárazech celou Unii; hrozby atentátem. A z toho plynoucí napětí.

"Jsem ráda, že o tom chceš mluvit," odvětila Ari. "Protože tě potřebuji. Poznámky své předchůdkyně studuju na kataforiku. Vím spoustu věcí. Šla jsem za Denysem, ať to vydáme tiskem. Napřed by se všechno muselo uspořádat a upravit. Řekla jsem, že bych tu práci svěřila tobě, a jemu se to nelíbilo. Poslala jsem ho do prdele."

"Nebud' sprostá, Ari."

"Promiň. Ale přesně to jsem udělala. Mohla jsem mlčet a slíbit, že toho nechám, jenže politicky by mi teď dost pomohlo, kdyby to Úřad vydal. Prokázalo by se, že jsem skutečná. Lidi by viděli, co je moje a co je staré Ari. Řeknu ti ještě něco, co sis už asi domyslel: nechci zveřejnit všechny poznámky. Některé nejsou hotové. A jiné jsou tajné." Znovu se napila. Ze sklenky jí skoro neubývalo. "Promyslela jsem si to. Hodně jsem o tom přemýšlela. A mám problém, protože ty děláš na hlubinných setech, jenom ty mě můžeš naučit, co potřebuju. Giraud je chytrý, ale věnuje se něčemu jinému. Nechci dělat to, co on. Denys je taky chytrý. V reálném čase. Chceš něco vědět? Giraud není žádný Vyvolený. Museli to někomu dát, aby si Reseune udrželo ochranu. Vyvolený by měl být Denys, ale ten o to nestojí: byl by příliš na očích. Tak to dohodili Giraudovi."

Civěl na ni a přemýšlel, jestli je to pravda, jestli to může být pravda.

"Mám to z Ariiných poznámek," pokračovala Ari. "Teď na Denyse něco víš. Ale já mu neřeknu, že to víš. Zlobil by se na mě. Ale proto by sis měl dát pozor. Léta jsem se od Denyse učila. Stále se od něj učím. Ale chci dělat na makrosetech a hodnotových soustavách. Jenom ty pracuješ na věcech, které po mně Ari chtěla. Poslouchám ji."

"Posloucháš ji..."

"Její poznámky. Měla mi hodně co říct. Spoustu rad. Někdy neposlouchám a pak je mi to líto. Jako dnes odpoledne."

"Máš i poznámky - o mně?"

"Pár. Například že přemluvila Jordana, aby si nechal udělat repliku. Že s Jordanem hodně mluvili o klonu Bokové, o psychologii RR v přítomnosti rodiče a o klonech jako Boková - bez rodičů. Je to zajímavé. Jestli chceš, dám ti to přečíst."

"To bych rád."

"Mám tam i něco o Grantovi. Můžu ti to dát. Úřad se k tomu nedostane, nic o tobě se nesmí zveřejnit. Podle strýčka Denyse si to nepřeje tvůj otec."

Pořádně si lokl skotské, vyvedený z rovnováhy, a bylo mu jasné, že ho dostala přesně tam, kde ho chtěla mít.

Není dítě. Prober se, hlupáku. Vzpomeň si, s kým jednáš. Osmnáct let spala. Vstávat.

"Nepřišla jsi sem neozbrojena," odvětil. "V obou smyslech, řekl bych."

Poznámku přešla mlčky, ale podívala se mu zpřímá do očí. "Proč mě nemáš rád, Justine? Problémy se ženami?"

Znovu ho vyvedla z rovnováhy. Hodně. Dovolil si trochu hněvu a ten ho srovnal dřív než Grantův dotyk na koleni.

"Ari, v tomhle rozhovoru jsi ve výhodě, protože je ti šestnáct."

"Chronologicky."

"Citově. A neměla bys pít vodku."

Maličko sebou škubla. "Dává mi pozor na jazyk. Nenudím se po ní s hlupáky. Opilá jsem stejně švihlá jako zbytek světa."

"To se pleteš."

"Nejseš moje matka."

"Chceš si o tom promluvit?" Rychle změnit téma. "Ukazuješ, co s tebou pití dělá."

Zakroutila hlavou. "Ne. Klidně se do mě pusť. Sama jsem ti ukázala slabé místo. Jenže ty jseš tak hodný. Vrátime se k tématu. Chci od tebe přímou odpověď, když už jsi hodný. Máš problémy se ženami, vadí ti, že jsem chytřejší než ty, nebo nesnášíš moji společnost?"

"Ty se chceš hádat. Proto jsem nepřišel."

Zase zakroutila hlavou. "Nezapomínej, že je mi šestnáct. Podle Ari je dospívání peklo. Řekla, že vztahy s OBC tě vždycky připraví o přítele. Protože lidi tě nechtějí tak blízko. Nikdy. Řekla, že OBC nebudu nikdy rozumět. Chci, aby mi někdo jednou v zájmu mého vzdělání vysvětlil, proč mě nemáš rád."

Vůně pomeranče a pižmového parfému.

Nic jiného v tom není, miláčku. Lepší už to nebude.

Proboha, Ari.

Zatajil dech. Věděl, že propadá panice, cítil umrtvující stisk na zápěstí.

"Paní," ozval se Grant.

"Ne," umlčel ho šepem Justin. "Ne." Najednou o té ženě před osmnácti lety věděl víc, než se dozvěděl oné noci nebo za celou dobu až do dneška.

A reagoval tak, jak ho naučila, jak si ho připravila kdysi dávno.

"Tvoje předchůdkyně," začal opatrně, klidně, "měla slabost pro dospívající mladíky. Jako já. Vydírala mě. A mého otce. Vyhrožovala Grantovi, že na něm bude zkoušet pásky - na Alfě vychované jako OBC. Zřejmě aby mě přitlačila ke zdi, ale to jsem tehdy nechápal. Za to samozřejmě nemůžeš. Řekněme, že jsem se mýlil, když jsem si myslel, že v tvém věku dokážu zvládnout takovou situaci. Řekněme, že mi není příjemné, když se mi nabídne dívka mladší, než jsem tehdy byl já, a navíc má její obličej, její hlas i její parfém. Nejde o tebe. Jde o to, co kdysi udělala. Nechci ti líčit podrobnosti a ani nemusím. Nahrávala si to. Pásek mohl klidně zůstat u ní v bytě, co já vím. Nebo ti ho dá strýček. Až ho uvidíš, dostaneš všechny klíče, abys mě mohla rozebrat. Klidně. Před tebou to udělali jiní. Ty za nic nemůžeš."

Ari dlouho jen seděla, lokty na stole. "Proč to udělala?" zeptala se nakonec.

"To bys měla vědět spíš ty. Ne já. Třeba proto, že umírala. Selhalo jí omlazování, Ari. Měla rakovinu a bylo jí sto dvacet. Neměla naději."

O tom Ari nevěděla. Pro RR je nepříjemné znát chyby svého genomu.

"Způsobily to vnější vlivy," dodal Justin. "Když byla mladá, Cyteen byl daleko nebezpečnější. Nadechla se původního vzduchu. Z toho dostala rakovinu."

Ari vtáhla ret mezi zuby. Už se nechoval nepřátelsky. Ani se neuzavíral. "Děkuji, žes mi to řekl."

"Dopij," pobídl ji Justin. "Objednám ti další."

"Věděla jsem, kdy umřela. Ale o rakovině jsem neslyšela."

"Takže ti její poznámky neříkají všechno. Já ano. Zeptej se mě, jestli chci do tvého křídla."

"Chceš?"

"Zeptej se napřed Granta."

"Jdu s Justinem," řekl Grant.

VII

"Máme člověka v Planysu," oznámila Wagnerová cestou z knihovny. "Je údržbář a dělá to pro peníze, ne z přesvědčení."

"To mě nezajímá," odušil Corain. "Nikdy jste o něm neslyšela. Máme čisté ruce."

"Nic jsem neslyšela a vy také ne," souhlasila Wagnerová. Statná náměstkyně Právního oddělení Úřadu občanů měla černé kudrnaté vlasy, mandlové oči, konzervativní kostým a koženou diplomatku. Hovořili za chůze cestou z knihovny, kde si domluvili schůzku. "Řekněme, že náš člověk dostane úkol v laboratoři. Řekněme, že osloví Warricka. Ukáže mu fotky dětí - znáte to. Warrick mu začne důvěřovat."

"Mluvíme o tom, co se stalo."

"Mluvíme o tom, co se stalo. Nepředpokládám, že chcete znát celý řetěz kontaktů..."

"Nechci. Ale chci vědět, jestli je Warrick ochoten spolupracovat."

"Už rok je pod ostrým dohledem. Má syna v Reseune. Tady na něj můžeme přitlačit."

"Na syna si vzpomínám. Jaký je?"

"Nic na něj nemáme. Vůbec nic, jen občanské číslo. Obrana o něm má daleko víc informací. Taťkův klon, to je jisté."

Jeden z nich zjevně vydupal Warrickovi juniorovi cestovní pas. Je mu pětáctiletý. Občan Reseune. Když letí do Planysu, Reseune s ním posílá víc bezpečáků než s ředitelem. Pak je tu jeden az. Alfa. Pamatujete na masakr abolitionistů v Big

Blue?"

"Winfieldův případ. Vzpomínám si. Mělo to něco společného s vraždou Emoryové. Jeden z jejich sporů s Warrickem." "Ten az je prakticky Warrickův adoptivní syn. Nepouštějí ho z Reseune. Nemůžeme o něm získat žádné informace kromě toho, že je naživu, bydlí s mladým Warrickem a Jordan Warrick ho stále považuje za syna. Mohu vám říct všechno, co víme."

"Mně ne! To ať zůstane na nižší úrovni."

"Rozumím."

"Ale máte přístup k Warrickovi."

"Myslím, že je nanejvýš zklamán svou situací. Je to už, kolik, osmnáct let? Pracuje pro Obranu, ale Reseune ho od ní důkladně izoluje, nenechává sebemenší skulinu. Náš údržbář se s ním stýká osmnáct měsíců. Musíte pochopit, pane, jak ostře ho Reseune střeží. Není obyčejný vězeň. Těžko najít stráž schopnou odolat psychochirurgovi. Otázkou je, jestli zaútočíme hned, nebo si počkáme, jak se situace vyvine. Proto mě za vámi Gruen poslal."

Corain vtáhl ret mezi zuby. Do konce voleb na Obranu zbývají dva měsíce a výsledek bude jako bomba.

Jacques Khalida porazí a jmenuje Gorodina zástupcem.

Ale Jacques slábne. Pociťuje tlak armádních jestřábů, povídá se o Gorodinově chatrném zdraví a protistrana z šíření fám obviňuje Khalida.

Khalid může nějakou náhodou vyhrát. Centristická strana by si bez něj oddychla, ale s jeho vítězstvím, byť nepravděpodobným, musí počítat. Pokud jsou zvěsti o Gorodinově zdraví pravdivé, Corain by dal přednost kompromisu dohodnutému s Nyem, Lynchem a expanzionisty, protože Gorodin byl jejich člověk a Jacques zase jeho. Čekat a doufat, že nová ruka u vojenského kormidla umožní užší spolupráci s Obranou na získání Warricka. Jinak by do toho museli sami s rizikem velkého skandálu. Problém.

Kdyby Khalida náhodou znovu zvolili, dobře by si pamatoval, že se proti němu spikla vlastní strana. Neznal by slitování.

Mohl by být opravdu nebezpečný.

"Měli bychom kontaktu využít hned," řekl Corain. "Ale dejte proboha pozor. Nechci, aby k Úřadu vedla jediná stopa, rozumíte?"

VIII

"Nevěděl jsem předem, že to řeknu," vysvětloval Justin, zatímco házel drobký kaprům. Poslední kousek spolkl zlatý, zatímco bílý cíhal pod listem lotosu. "Ani mě to nenapadlo. Jenže - stejně by ten pásek našla, ne? Jednou. Lepší teď, dokud je dost naivní, aby ji šokoval. Bůh nám pomoz, jestli to dopadne naopak."

"Cítím se daleko líp, když o takových věcech rozhoduješ ty," odvětil Grant.

"Jenže já o ničem nerozhodl, neměl jsem sebemenší právo to na ni vypálit bez varování, ale zahнала mě do kouta a byla to nejlepší příležitost konečně tamto vyřešit..."

"Kvůli pásku?"

"Takže to chápeš."

"Chápu, že agresivnější osobnost v životě nepotkám. Ani Winfield a jeho lidé na mě neudělali takový dojem. Řeknu ti pravdu: dovedu se bát. Báł jsem se Winfielda. Bezpečáků, kteří mě vysvobodili - měl jsem za to, že mě přišli zabít. Zkousím se vyrovnat s tímhle, ale nedokážu ovládnout mlhu. Když jsem stál na prahu a viděl vás, bylo v ní něco tak násilného, že jsem nedokázal reagovat s jasnou hlavou." Grant mluvil chladně, tiše a přesně jako vždycky, když rozebíral problém. "Ale za ten dojem třeba mohl adrenalin a skutečnost, že je ta holka dohlížitelka. Třeba jsem si špatně vyložil dojmy."

"Ne. Máš pravdu. Zkusil jsem si nenápadně sestavit její profil. Jako to kdysi její předchůdkyně udělala se mnou. Vycházel jsem z řešení, která použila ve svém modelu, z rozhodnutí, která by udělala na Ge-henně - je neskutečně agresivní a opatrná na sebe. Zadal jsem behaviorální fáze - menstruační cykly, hormonální změny - a podle mě má právě teď hormonů až nad hlavu. Ale to není všechno." Ulomil kousek housky a hodil ho skvrnitému kaprovi. "U její předchůdkyně to rozhodně nebylo všechno. Je geniální. Když přijde mlha, analogové funkce upadnou do spekulací a spodní proud strašně integruje. Sledoval jsem to. S teorií mlhavé struktury přišla ona; myslíš, že nerozumí vlastním pochodům? A že je neumí využívat? Ale mladá Ari mi pomohla pochopit něco, čeho jsem si měl všimnout sám: s ostatními zacházíme naprosto přesně a se sebou hrozně nešikovně. Ari má problém s identitou. Jako každý RR, to sám vím, ale u ní to bude čím dál horší. Proto jsem požádal o přeložení do jejího křídla."

"Aby se na nás zafixovala?"

Justin se několikrát zhluboka nadechl. Zamrkal, aby zahnal představu staré Ari a vzpomínku na její doteky.

"Je bezbranná," zašeptal roztřeseným hlasem. "Tam, kde žije, hledá nějaké známky lidskosti. V té chvíli jsem měl dojem, že je stejně otevřená, jako jsem byl tehdy já. Tak jsem využil okamžiku. Aspoň jsem si to myslel. Tak strašně se chrání, že jsem dostal šanci jen na dvě vteřiny." Maličko se otřásl, když se mu vrátil pásek. "Bože, práci v reálném čase nesnáším."

"To neznamená, že ji nezvládl," odušil Grant. "Řeknu ti, co si tenhle az myslí: že by jí bylo líto, kdyby se nám mělo něco stát. U OBC to podle mě neplatí. Jestli někdy přijme můj návrh... Ne," zastavil Grant Justinovu námitku a zvedl prst. "Za prvé nepředpokládám, že ho přijme. Za druhé: pokud ano, věř mi, že to zvládnou. Věř mi. Dobře?"

"To není správné."

"Ne, ale drž se zpátky. Udělej nepředvídané a věř mi, že udělám totéž. Myslím, že máš pravdu. Nepředvídané povzbuzuje intelekt a já bych s ní daleko raději jednal na rozumové bázi, to mi věř. Když už jsi za nás oba rozhodl v jednom, věř mi v druhém a nepřidělávej mi starosti. Neměl bych tolik problémů s mlhou, kdybych se tak nebál, že vltíneš zpátky do kanceláře a všechno zkazíš. Nedokážu si krýt křídlo, když jde o tebe. Dobře? Slib mi to."

"Sakra, nemůžu dovolit rozmazlené pubert'áče..."

"Ale můžeš. Dovedu se o sebe postarat. A v něčem jsem lepší než ty. Není toho moc. Ale v tomhle ano. Dovol mi tu chvíli nadřazenosti. Můžeš si nechat zbytek."

Justin na Granta dlouho hleděl, na jeho tvář napjatou léty jako u málokterého aze. Může za to on. Život mezi OBC.

"Souhlasíš?" zeptal se Grant. "Pro změnu jednou věř mému úsudku. Já věřím tvému ohledně práce pro Ari. Oba budeme stejně znepokojení. Nakolik mi věříš?"

"Tady nejde o důvěru."

"Ale jde. To víš, že ano. Mluvíme jako az s dohlížitelem. Posloucháš mě?"

Justin nakonec přikývl. Protože ať Ari udělá cokoli, on Grantovi rozhodně může ublížit.

Samozřejmě lhal. A Grant to možná věděl.

IX

"Vím o jednom pásku," oznámila Ari Denysovi v jeho kanceláři a dodala, jaký pásek má na mysli. "Jak ses o něm dozvěděla?" zeptal se jí.

"Od Base One."

"Takže se včerejší večeří v Changes to nemá nic společného?"

"Ne," odpověděla bez zaváhání. "Probírali jsme kulturní librari."

Denys nesnášel vtipy, když byl vážný. Odjakživa. "No dobře," zamračil se. "Nebudu ti ho odpírat."

Poslal pro pásek Seelyho. A řekl: "Až si ho pustíš, žádná kataforika. Neukazuj ho Floriánovi, Catlin ani nikomu jinému."

Chtěla se ho zeptat, co na pásku je. Ale už tak bylo dost dusno. Mluvila tedy o jiných věcech - o své práci, o projektu, o Justinovi, hádku ale vynechala.

Nad půldruhým šálkem kávy mluvili o příjemných i nepříjemných věcech: o volbách, o situaci v Novgorodu, o Giraudově a Corainově úřadu. Pak přišel Seely s páskem.

Ari si ho odnesla domů, Catlin ji doprovodila, protože Ari se sama necítila bezpečně cestou ani doma, kde váhala, jestli si má pásek pustit hned.

Chtěla u sebe mít Floriána a Catlin.

Ale to by bylo nezodpovědné. Emotivní situace jsou její obor, ne jejich, i když má paní strach a nechce být sama jako malé dítě.

Neradím ti to, řekl jí Denys úzkostně. Ale nebyl překvapený. Zná tě dost dobře, abych věděl, že jakmile si vezmeš něco do hlavy, nikdo tě nezastaví. Nebudu se k tomu vyjadřovat. Ale jestli se budeš chtít na něco zeptat, až ten pásek uvidíš, pošli otázky moji základně. Odpovím ti stejným způsobem. Pokud si přeješ.

Což znamená, že Denys předem nic neprozradí.

Ari za sebou zamkla dveře knihovny a strčila pásek do přehrávače, aniž by si vzala kataforikum. Nebyla hloupá, pouštět si neznámý pásek do hloubky je nesmysl.

Usadila se a když záznam začal, začala pěsti, okamžitě fascinovaná známým prostředím, známými tvářemi Floriána s Catlin ve sto dvaceti. Justina v sedmnácti - poznala ho hned i z nešikovného úhlu - a samotné Ari, elegantní, sebejisté: už ji viděla takhle starou, ale vždycky na záznamech z tiskovek.

Poslouchala, zachytila Justinovu nervozitu, Ariino dokonalé sebeovládání. Zvláštní, znát ten hlas tak dobře a přesně vědět, co dělá s člověkem pod kataforiky. Po zádech ji přelétl mráz, vstoupila do děje - podmíněný reflex, řekla sama sobě. Endokrinní soustava je tady zvyklá na kataforika, léta si tu pouští pásky. Takhle to dělají azové, pomyslela si. A ve mně to spouští emoční kontext. Díky Bohu, že jsem si nic nevzala.

Svaly cítily známé nervové stimuly, věděly, jaké to je chodit, sedět nebo mluvit v těle na obrazovce, mozek věděl, že je Ari nadřazená, že má zrychlený tep a že jí jde o Justina, mladičkého, bezbranného. Zachytával její signály a reagoval na ně nesmírně nervózně.

Stáhni se, poručila si, aby nepropadla Ariině agresi. Měj odstup.

Vypínač měla po ruce. Stačilo se natáhnout a zastavit přehrávač. Sexuální touha ale na ni byla příliš silná, navíc po člověku jinak nedosažitelném, byť jiném než dnes.

Viděla, jak mu padá sklenice z ruky, došlo jí, co s ním Ari udělala a v jakém je Justin nebezpečí. Bála se o něj, ale ve svalech cítila Ariiny pohyby, při sexu myslela jen na drahý potah politý pomerančovým džusem.

Panebože, musím to vypnout. Hned.

Dávala se dál.

X

Počítač doručil prostou zprávu: U mě v 9.00. Denys Nye. Takže musí do ředitelského křídla za dveře, z nichž má hrůzu. Ari tedy dostala pásek, pomyslel si Justin. Denys ví o večeří v Changes.

Nečekal, že ho s Denysem uvítá i Giraud. Zarazil se na prahu, za zády ale měl Seelyho, tak vešel a posadil se.

"Přejdeme to, co oba víme, abychom se nezdržovali," spustil Denys. "Co to sakra mělo znamenat?"

"Chtěl jsem za vámi zajít," odpověděl Justin, "ale styděla se. Říkal jsem si, že když za vámi půjdu, nemusela by to unést."

Myslel jsem, že tomu chcete předejít."

"Tak jsi rozhodl sám."

"Ano, pane." Denys se choval nápadně rozumně, ale Giraud měl nepřátelství vepsané v každé vrásce. "Věděl jsem, že mě předvoláte."

"Má ten pásek," oznámil Denys. "Překvapil jsi mě, Justine. Opravdu jsi mě překvapil."

Giraud není Vyvolený. To Denys...

"Lichtotíte mi, pane. Nečekal jsem, že vás překvapím. Proto jsem to ale neudělal. Nechtě mě to vysvětlit. Ari..."

"Nestojím o tvoje vysvětlení. Nezajímá nás."

"Je to obyčejné pubertální zamilování..."

"Od třinácti vede aktivní sexuální život. Nejpozději od třinácti. A její zamilování patří do programu. Netrápí nás. Je jako její předchůdkyně. Jsi mladý, pohledný, pracujete spolu, je to samozřejmé."

"Já ji v tom nepodporoval!"

"Jistěže. Ale pokusil ses toho využít, abys ji ovládl."

"To není pravda. Ne."

"Je to hřích srdce, ne rozumu. Ujal ses jí, učil jsi ji, snažil ses ji ovlivnit - přízně se."

"Jenom aby po mně nešla."

Denys se opřel o stůl.

"Už to je zásah do psychiky," prohlásil Giraud.

"Neměl ublížit jí ani mně," odpověděl Justin. Giraudovi stačilo promluvit a Justinovi se vracely kataforické sny. Nedokázal utišit nervy, zapomenout na hlas v nočních můrách ostrý jako bič. Pohlédl na Denyse a ucítil, jak se klepe.

"Snažil jsem se to držet v poklidu, bez mlhy."

"Až do věrejška," namítl Denys, "kdy ses rozhodl vzít dění do vlastních rukou. Je to psychický zásah, ty jsi profesionál a přesně jsi věděl, co děláš. Chci, abys přesně vyložil, o co šlo na vědomé i podvědomé úrovni."

"A proč?" Srdce mu bouchalo o žebra. "Není zbytečné snažit se dvakrát? Proč mě prostě nevezmete na Bezpečnost a neušetříte si spoustu času?"

"Žádáš o sondu?"

"Ne, ale to vás nikdy nezastavilo."

"Uklidni se, synku."

Jordan. Proboha.

Chce, abych na něj myslel.

"Odpověz na otázku," pobídl ho Giraud.

"Udělal jsem to, abych si zachránil krk. Protože Ari je sakra nebezpečný nepřítel. Může vybuchnout vaším směrem. Co jiného by mělo takovou sílu, aby se zarazila a změnila názor?"

"To je přijatelná odpověď," pravil Denys. Zmátl ho. Justin okamžitě čekal útok na křídlo. "Otázkou zůstává, co jsi podle svého mínění způsobil? Kam jsi ten zásah směřoval? Jak je na tom teď Ari?"

"Při Bohu doufám, že teď bude opatrnější."

"A soucitnější?"

"Opatrnější mi bude stačit."

"Dvoříš se jí, že ano?"

"Proboha, to ne!"

"Ale ano. Nejde ti o sex, i když by ses podvolil, kdyby nebylo zbylí a ty bys to dokázal přestát. Raději by ses mu ale vyhnul. V pekle není lític? Tak to bereš? Z politiky vcházejí divné páry do postele, ale z postele vcházejí jen nebezpečná politika."

"Chci tady prostě přežít."

"Pod jejím vedením. Ano. Samozřejmě. Chráníš sebe i Granta. Když si znepřátelíš nás, je to jen na pár let - tak si to představuješ? Jsme jen dva starci, zatímco Ari je šestnáct a její moc by mohla jednou sloužit tvým zájmům. Hraješ si s ohněm. Je to nebezpečná hra i pro člověka ochotného prodat to, cos byl ochoten prodat její předchůdkyni."

Chce mě vyprovokovat.

"V tom případě ale nemáš moc možností."

"Když chceme poznat tvé zájmy, nepotřebujeme sondu," dodal laskavě Giraud. "Na stole se mi objevila svým způsobem zábavná zpráva. Jiným způsobem velmi znepokojivá. Mírovci, znáš je, jsou to lidi, co dávají bomby do metra, se rozhodli použít jméno tvého otce..."

"Nemá s nimi nic společného!"

"Jistěže nemá. Novgorodská policie ale objevila jisté zajímavé dokumenty, podle nichž je tvůj otec politickým mučedníkem za jejich věc, ta poslední reseunská zrůda výtvozem armády, zabití Ari a vyvolání chaosu povede k mírovecké vládě..."

"To je blbost!"

"Jistěže. Jistěže s tím tvůj otec nemá nic společného."

"Nemá! Proboha..."

"Řekl jsem jistěže. Nenech se vyvést z míry. Trvá to už kolik let. Nemyslím Mírové hnutí. To je vcelku nové. Ale všechny tyhle organizace jsou propojené. Proto je tak těžké udržet si přehled. Také proto, že všichni atentáčníci jsou vymazáni; feťáci a fanatici, kteří si nechali předělat mozek amatérskými operátory. Takoví to jsou fanatici. Chtěl jsem ti jen připomenout, že na světě jsou lidé, kterým nezáleží ani na vlastním životě, natožpak na nenáviděné šestnáctileté zrůdě, jak říkají. Ve svých letácích používají jméno tvého otce. Promiň. Asi tě to moc nepobavilo."

"Ne, pane." Skoro se třásl. Giraud ho dokázal připravit o nervy i bez prášků. Justinovi bylo jasné, že za chvíli bude jako pod kataforikem a nedokáže s tím nic dělat. "Nepobavil jste mě. Jistě by to nepobavilo ani Jordana, kdyby o tom věděl, ale dozvědět se to může jedině od vás."

"Něco jsme mu řekli. Požádal, abychom ti vyřídili, že se má dobře. Zřejmě čeká na změnu režimu v Obraně - jako my všichni. Jen jsem tě chtěl seznámit se situací, protože bys měl být informován o jistých aspektech. Zpráva, že tvůj otec zavraždil Ari, není tak zapomenutá, jak by se zdálo. Hrozby její následníci s ní operují. A Ari se o nich doslechne. Musíme ji informovat - pro její vlastní dobro. Třeba spolu dokážete dál spolupracovat. Pevně v to doufám."

Co to dělá? O co se tu snaží?

Co ode mě chce?

Vyhrožuje Jordanovi?

"Máš ponětí, co si tvůj otec myslí o Ari?"

"Ne, pane. Nemám. Nepřistupuje k ní nepřátelsky."

"Třeba se ho budeš moci zeptat. Když volby dopadnou dobře."

"Jistě, pane. Třeba dokážu ovlivnit jeho názor."

"V to doufáme," odvětil Giraud.

"Raději bych o tom ale nemluvil s Ari," dodal Denys.

"Ne, pane."

"V téhle hře jsi důležitá figura," řekl Giraud. "Asi na mě máš jasný názor. Na to jsem zvyklý, i když je mi to líto. Nejsem tvůj nepřítel, i když tomu asi nevěříš. Ani po tobě nechci odpověď. Tentokrát stojím na tvé straně natolik, že ti dokonce přeji dlouhý život. Výbor se shodl: pětatřicet je na omlazování trochu málo, ale když nemá negativní vedlejší účinky..."

"Děkuji, nechci."

"Na nic jsem se tě neptal. Jseš objednaný do nemocnice. I s Grantem."

"Ne!"

"Víš, jak to chodí. Buď tam přijdete dobrovolně, nebo vás vyzvedne Bezpečnost."

"Neexistuje jediný důvod, proč bych měl začít s omlazováním. Rozhodnutí je na mně!"

"Výbor rozhodl za tebe. Definitivně. Nemáš se čeho bát. Lékařské studie neprokázaly u mladých uživatelů zkrácení života..."

"Jaké studie? Nemá to smysl. Ari něco bere, tím jsem si jistý..."

"Ano."

"Tak proč mě proboha nutíte k tomuhle?"

"Protože si tě vážíme. Můžeš jít sám po dobrém. Nebo po zlém, ale to by Granta jistě velice rozrušilo a to bych nerad."

Justin se nadechl. "Bude vám vadit, když mu to řeknu sám? Chci půl hodiny."

"Proč ne? Klidně. Máš čtyřicet pět minut. Čekají na vás."

XI

Zase čekání. Justin ležel natažený na stole a koukal do stropu, snažil se nemyslet, soustředil se jen na vzor obložení. Kompletní prohlídka a hematologická analýza, kontrastní látky v krvi, neustálé náběry. Zubní prohlídka. Spirometr. EKG. Máte vyšší tlak, řekla Wojkowská a Justin opáčil To by mě zajímalo z čeho.

Wojkowskou nepobavil.

Další kontrasty, rentgeny, zkoumání intimních partií, sedy a lehy, nucené uklidňování kvůli přesným výsledkům.

Snažím se, řekl u poslední prohlídky. Opravdu se snažím zklidnit. Myslíte, že tady chci zmraznout?

Dali mu košili. Až po nekonečné době mu uměle zpomalili tep, aby mohli provést testy.

Proč? zeptal se Grant. Pak se zamračil, pokrčil rameny a řekl: Sice brzo, ale aspoň nám ho dali.

Což u aze nebylo samozřejmé. Justin by si nikdy nepomyslel, že Reseune zajde tak daleko a odepře jim omlazování nebo s ním bude čekat až do doby, kdy je stáří zbaví sil.

Grantová odpověď ho trochu utěšila. Přesto zavolal Base One. Ari, tady Justin.

Musíme s Grantem do nemocnice. Proti své vůli tam jdeme na omlazení. Chci, abys věděla, kde jsme a co se stalo...

Nic tím nezískal. Base One přijala zprávu. Nikdo si ji nepřečetl. Mohli se zkusit dostat k Ari do druhého patra, ale otevřený střet s vedením by neustála. Nikdo to nevzal, řekl Grantovi.

Je to první terapie, odvětil Grant.

Myslel tím, že si léčbu stále mohou rozmyslet. Trvá tři až osm týdnů, než tělo omlazování přijme - a vypěstuje si závislost.

Zatím mají čas.

"Na terapie budete chodit sem," řekla Wojkowská.

"Proč?" zeptal se Justin. "Budete se dívat, jestli tu pitomou piluli opravdu polykám? Nebo co mi to vlastně dáte?"

"Nerozhodl jste se dobrovolně. Vysadit léčbu má vážné následky, jak víte. Zhroucení imunitního systému."

"Jsem školený zdravotník," odsekl. "A klinický psycholog. Ujišťuji vás, že vím, co mi hrozí. Chci ale vědět, co mi do těch prášků dáváte."

"Nic," odvětila nevzrušeně Wojkowská. "Jestli chcete, můžete si přečíst složení. Recepty dostanete do ruky. Neantol.

Je to nový lék od Novachemu, půjčím vám veškerou literaturu. Úplná novinka. Odstranili spoustu vedlejších účinků."

"Jo. Takže jsem pokusný králík."

"Neantol je bezpečný. Bezpečnější než starší přípravky. Nežtenčuje kůži, nebudete samý šrám. Neodbarvuje vlasy a nevyplavuje vápník. Nezešedivíte, neatrofují vám svaly, nezeslábnou kosti, nebudete trpět únavou. Problémem bohužel zůstává neplodnost."

"S tím se smírím." Uklidnil se. Chtěl Wojkowské věřit každé slovo. "Jaké má nové vedlejší účinky?"

"Sucho v ústech a v několika případech hyperaktivní puzení. Zřejmě zhoubný účinek na játra. Nezapomínejte pít hodně vody. Zvláště po alkoholu. Jinak budete mít strašnou kocovinu. Nevíme, co by s člověkem udělal přechod z klasické léčby na Neantol. Nebo obráceně. Předpokládáme, že by vznikly vážné problémy. Také je hodně drahý, přes deset tisíc za dávku, a v nejbližší době rozhodně nezlevní. Ale zvláště v případě mladého pacienta za to rozhodně stojí."

"Grant dostane totéž?"

"Samozřejmě."

Justinovi se ulevilo. Wojkowské se dalo věřit. Tep se mu přesto neuklidnil.

Deset tisíc za dávku. Reseune do nich hodně investuje, platí lék, který si nemohou dovolit.

A nemohou si ho koupit na černém trhu.

Nejde nahradit levnějším lékem.

Reseune si je připoutá tak, že mírovci ani abolitionisté nemohou přijít s větší hrozbou.

Uváže je na neviditelný řetěz. Zase ta jejich paranoia. Jako by potřebovali svázat. Přesto jim vedení něco vzalo. Justin měl pocit, že má do budoucna méně možností, a navíc v něm hlodal strach, že se projeví neznámé vedlejší účinky, i když laboratorní krysy si nestěžovaly.

Sakra, za jediný den musí změnit pojetí sebe sama z trénovaného mladého muže na vrcholu sil v neplodného oslabeného starce, byť méně postiženého než na obyčejných omlazovacích léčích. Nezměněného po celou dobu působení kúry. Omezeného kontra-indikacemi.

Pokud je lék tak dobrý, jak říkala Wojkowská, bude v jistém smyslu požehnáním.

Psychologicky Justina stejně rozhodli - brát ho z donucení, z rozhodnutí nějaké pitomé komise...

A proč? Aby si ho s Grantem připoutali? Aby neutekli k mírovčům klást bomby a zabíjet děti?

Bože. Musejí být šílení.

Otevřely se dveře. Přišel technik a požádal ho, ať se zase svlékne.

Vzorek tkáně. Vzorek spermatu. "Na co, sakra?!" vyštěkl na něj. "Jsem RR!"

Technik se podíval do papírů. "Mám to tu napsané," prohlásil. Az se neodchýlí od pokynů.

Dostal obojí. Tkáň vzal ze stehna a z výstelky v ústech.

Justinovi zase bušilo srdce- Snažil se ho uklidnit, protože předpokládal, že mu před propuštěním ještě jednou změní tep a když se jim nebude zdát, nechají si ho v nemocnici, kde si s ním každý bude moci dělat cokoli bez Grantova dohledu a bez možnosti protestovat.

Sakra, uklidni se.

Dostat se odtud. Být večer doma. O to teď běží.

Otevřely se dveře. Zase Wojkowská.

"Jak se nám vede?" zeptala se.

"Jsme pekelně naštvaní," odvětil přehnaně zdvořile, posadil se, usmál a zuřivě myslel na rozkvetlou louku. Na klidnou řeku. "Chybí mi kusy kůže a moje důstojnost zřejmě nikoho nezajímá. Ale to nic."

"Hmmm," zabručela Wojkowská, položila injekci na stůl a podívala se do zprávy. "Předepíšu vám léky a až si přijdete pro druhou dávku, ještě vás prohlédneme. Uvidíme, jestli půjde něco udělat s tím vysokým tlakem."

"Víte, co můžete dělat s mým vysokým tlakem?"

"Udělejte pro sebe něco. Berte ty léky. Kataforika nejvýš dvakrát týdně. Berete aspirin?"

"Občas."

"Jak často?"

"Máte to v..."

"Prosím vás."

"Tak dva až čtyři týdně."

"To nevadí. Víc by nebylo dobré. Když vás rozbolí hlava, přijďte za mnou. Když se vám zamotá, přijďte okamžitě."

Totéž, když se vám zrychlí pulz."

"Samozřejmě. Víte vůbec, co se děje v Domě, paní doktorko? Nebo na téhle planetě, když už jsme u toho?"

"Znám vaši situaci. Přesto se vyhýbejte stresu."

"Děkuji. Moc vám děkuji."

Wojkowská zvedla injekci. Stáhl si z jednoho ramene košili a lékařka otřela kůži dezinfekcí. Píchnutí páliło jako čert.

Podíval se na paži a uviděl krvavou skvrnu.

"Sakra, to je..."

"Ano, gelový implantát. Vydrží čtyři týdny. Běžte domů. Rovnou do postele. Hodně pijte. Z prvních implantátů vám může být trochu špatně. Když zpozorujete vyrážku nebo úzkost v prsou, okamžitě zavolejte do nemocnice. Na bolavou ruku si můžete vzít aspirin. Uvidíme se v srpnu."

Když došel do lékárny, v systému Domu na něj čekala zpráva. Ke mně do kanceláře. Ari Emoryová.

Kancelář v prvním křídle podle vlastních slov nepoužívala. Měla v ní nutné zaměstnance a nic víc.

Ted' tam na něj ale čekala. U sebe v kanceláři. V kanceláři staré Ari. S Grantem vešli současně a za známým černým stolem Justin uviděl mladého Floriána. Az vstal a řekl: "Grant má zůstat tady, pane. Paní s vámi chce mluvit o samotě." Kafe mu uklidnilo nervy. Byl rád, že mu ho Ari udělala a dala mu čas trochu se sebrat a smířit s prostředím, na které měl jen špatné vzpomínky. Kancelář nebyla nijak impozantní, Yanni měl luxusnější. U všech stěn stály knihovny plné manuálů. Přehledně uspořádaných. Stará Ari tu mívala nepořádek, stůl vždycky plný kramů.

Tvář nad uklizeným psacím stolem ho rozčillovala shodnými rysy i znepokojeným výrazem.

Minulost a budoucnost.

"Dostala jsem tvůj vzkaz," začala Ari. "Šla jsem za Denysem. Ničemu jsem neprospěla. Pohádali jsme se. Pak jsem zavolala Ivanovovi. Nijak mi nepomohl."

Mohla bych svolat rodinnou radu. Potom podat stížnost na Úřadu vědy a u Rady v Novgorodu. To je ale právě teď hodně nebezpečné."

Zvážil nebezpečí a odpověděl si stejně jako na stole doktorky Wojkowské.

"Mohl jsem dopadnout hůř," odvětil. Paže ho bolela až na kost, bylo mu zle a začínaly se mu třást ruce. Nedokázal se soustředit.

Rodinná rada se ale postaví za Girauda s Denysem a pro Ari by bylo nebezpečné prohrát v boji o moc hned první kolo. Stížnost na Úřadu by otevřela Warrickův případ. O tom Ari mluvila. Otevírat případ vraždy, když kdosi líčí bomby v

metru a ohání se Jordanovým jménem, navíc není jasné, kdo vyhraje volby na Obraně...

Soud na Úřadu by mohli vyhrát, ale také ne. S vysokým rizikem by v případě úspěchu získali jen málo.

"Ne," řekl nakonec. "Nedali mi prášky. Dostal jsem do svalů gel a ten z těla těžko někdo dostane."

"Sakra! Měla jsem tam jít. Měla jsem svolat radu a zabránit jim..."

"Stalo se, už s tím nic nenaděláme. Prý nám dávají něco nového, nezkřehnou nám kosti, nezešednou vlasy. Rád bych si o tom léku napřed něco přečetl, než si na ně začnu stěžovat. Pokud Wojkowská mluvila pravdu, nemá smysl dělat povyk. Pokud nelhála o ceně, měl bych být rád, protože sám si takovou kúru nemůžu dovolit. Tím pádem mi ji ovšem můžou kdykoli vzít."

Vůbec ji nevyvedl z míry. "To neudělají."

"Doufám."

"Mám ten pásek," řekla.

Justinovi vylétl pulz tak vysoko, že se málem pozvracel. Za to může bolest, utěšoval se. V ústech cítil krev z ranky po odběru tkáně smíchanou s chutí kávy. Bylo mu zle. Chtěl být doma, v posteli, a foukat si na bolístky. Ruka ho bolela tak strašně, že v ní neudržel šálek.

"Ari..." pokračovala Ari, "procházela před smrtí takovým obdobím... měla hodně problémů. Vím toho spoustu, co mi nikdo nechtěl říct. Nechci, aby se to opakovalo. Přepsala jsem vás s Grantem do svého křídla. Yanni říká díkybohu. Za poslední účet z Changes tě chtěl zabít."

Justinovi se podařilo zasmát, i když smích bolel.

"Řekla jsem strýčkovi Denysovi, že teď vás platím já, tak ať mi kouká přidat peníze. Předtím jsem si ho vychutnala kvůli tomu, co vám provedl, takže se ani nehádal. Dostaneš deset tisíc měsíčně, kompletní zdravotní péči a budu za vás platit činži."

"Probaha, Ari."

"Budete mít dost peněz na pomocnou sílu do kanceláře, takže se můžete věnovat jen výzkumu a učení. Denys neřekl ani slovo. Rovnou to podepsal. Pokud jde o mě, moje křídlo se věnuje pouze výzkumu. Grant se bude věnovat klinické práci, jen když bude chtít."

"To rád uslyší."

Ari zvedla ukazovák. "Ještě jsem neskončila. Zeptala jsem se strýčka Denyse, proč ještě nemáš doktorát, když tě už Yanni nemá co naučit. Povídal, že z politických důvodů nechce, abys byl na seznámech Úřadu vědy. Řekla jsem mu, že je to podraz. Ze strýčka Denyse se dá hodně vydyndat, když na něj chvíli hodně tlačíš a pak o kousek couvneš. Prostě jestli volby na Obraně dopadnou dobře, budeš doktor."

Mlha mu nedovolila než tupě zírat.

"Nezlobíš se?" zarazila se Ari. Jako dítě, když prosí o dovolení.

"Vůbec ne. Děkuju ti, Ari," vykoktal Justin.

"Vypadáš špatně."

"Nic mi není." Nadechl se a postavil šálek na stůl. "Na jeden den je to trochu moc změn. A brali mi vzorky."

Vstala a jemně ho objala kolem ramen - napíchnuté strašně zabolelo. Něžně ho políbila na čelo. "Jdi domů." Obklopoval ho její parfém.

I přes bolest si všiml, že sebou při jejím dotyku netrhl, nevrátil se mu pásek, nic se nestalo, i když mu bylo jasné, že zdaleka nemá vyhráno. Třeba mu pomohla bolest v paži, třeba v tu chvíli nebyl schopný na cokoli citově reagovat.

Odešla do předpokojů a Justin slyšel, jak Floriána žádá, aby je doprovodil domů a počkal u Justinova lůžka, dokud mu nebude lépe.

Což mu v tu chvíli přišlo jako dobrý nápad.

XII

B1: Ari, tady stará Ari.

Zeptala ses na vedení Reseune.

Systém vymyslel můj otec James Carnath. Prý měl organizační talent. Moje matka Olga Emoryová o běžnou administrativu rozhodně nejevila zájem.

Ani o běžnou péči o dítě, ale to je jiná historie.

Mluvím o tom, protože sama stojím někde mezi: vždycky jsem věřila v liberální vedení, což znamenalo, že dokud jsem vedla Reseune, chtěla jsem věřit, že vím, co se zhruba děje v kuchyni, co se zhruba děje v laboratořích a co se přesně děje s financemi.

Ředitel zařízení typu Reseune musí stavět na první místo morální ohledy: povinnosti k lidstvu, k azům, k veřejnosti tady i venku, k zákazníkům a nakonec k zaměstnancům.

Ředitel je osobně zodpovědný za politiku nakládání s biologickým a chemickým materiálem stejně jako za užívání psychologických metod a léčebných postupů.

Zdůrazňuji, že v těchto věcech nesmí na nikoho přenášet zodpovědnost, ale měl by se radit s řediteli křídel a sekčními šéfy. Všechna ostatní rozhodnutí může svěřit příslušným zaměstnancům.

V domovním systému jsem spustila program MANAGEINDEX, ale nevím, jestli je dosud aktivní. Požádej o něj počítač na ředitelství. Program ti zjistí u jakéhokoli zaměstnance, skupiny lidí, úřadu, oddělení nebo křídla v Reseune výdaje, pracovní výkonnost, všechny zaznamenané důtky, počet pokut, počet žádostí o převedení na jiné pracoviště, počet absencí, nemocenských, pracovních úrazů, stížností na nadřízené a záznamů na Bezpečnosti. Dokáže skupiny porovnávat mezi sebou nebo vyhledávat nejpracovitější manažery a zaměstnance v systému.

Také dokáže libovolnému jedinci udělat bezpečnostní prověrku včetně porovnání životního stylu s příjmy.

V systému nenechává stopy.

Pamatuj, že program je jen nástroj, který využiješ k dalšímu vyšetřování, a není naprosto spolehlivý. Vždycky musíš

končit osobním pohovorem.

Spolu s ředitelováním jsem pokračovala ve výzkumu, což mi zabíralo patnáct hodin denně. Ve vědě i v řízení mi pomáhal kapesní komunikátor a vynikající personál, takže se ke mně dostalo jen to, co jsem potřebovala vědět. Obvykle jsem do kanceláře přišla v sedm ráno, sestavila rozpis prací na celý den, od Base One získala informace o haváriích a nejdůležitějších projektech, v devět už v kanceláři knital personál, a tak jsem se mohla pustit do vlastní práce. Po obědě jsem se většinou ještě krátce stavila v kanceláři, a když jsem měla hotovo, šla jsem do laboratoře.

Dobře mi posloužilo pár základních pravidel:

Kancelářskou práci jsem odbývala, než přišli ostatní, protože tehdy mi šla nejrychleji. Florián a Catlin mě museli vytrhovat z planých hovorů a chránit mě před prací, kterou by na mě chtěl někdo hodit. Floriáne, podívej se na to, říkala jsem o všem, co jsem dostala do ruky. Většinou to poslal příslušnému oddělení, ale občas se podíval osobně a pak mě sám informoval. Dělá to dodnes. Jako Radní pro vědu to dělám prakticky stejně. Odmítám se zdržovat s lobbisty. Na to mám lidi. Ti mi sestaví investigativní hlášení s konkrétními čísly, ta si nechám zkontrolovat Reseunskou bezpečností, a teprve když je na nabídce něco zajímavého, pošlu na setkání s lobbisty celý svůj štáb. Pokud zájmová skupina projde, setkám se s ní osobně, ale pouze pracovní a na předem určenou dobu. Nevěřila bys, kolik času se dá promarnit.

Papírování nech na ostatních. U hlášení důsledně vyžaduj jednotný styl: stručný obsah v záhlaví, závěr a návrh řešení. Možná ti to připadá malicherné, ale odmítám v tlustém hlášení hledat informaci, která měla být jasně vyznačena na první straně.

Pokyny a důtky dávej včas a jasně: ředitel, který nedokáže jasně formulovat své požadavky, je k ničemu: ředitel, který čeká, že si zaměstnanec vezme k srdci kárávé mlčení, plýtvá časem.

Nauč se něco málo ze všech úseků. Dlouho se mluvilo o tom, jak jsem jednou zašla do nemocnice a dvě hodiny šlapala sestrám na paty. Nejenže jsem našla spoustu problémů na vyšších i nižších úrovních, ale za čtrnáct dní vylezl MANAGEINDEX celého Reseune o čtyři body.

Hlavně musíš znát své meze a určit si oblasti, v nichž nejsi tak dobrá. Nepouštěj je ze zřetele, naopak se je douč a dávej si velký pozor, jak dobré máš šéfy oddělení.

Tento program zjistil, že máš postavení ředitelky křídla.

Je ti sedmáct let, zletilá jsi: 1 rok, 4 měsíce.

Máš zaměstnanců: 6.

Máš jednoho vedoucího oddělení: Justin Warrick, vedoucí výzkumu.

Má zaměstnanců: 2.

Tento program spouští MANAGEINDEX.

MANAGEINDEX našel 0 stížností a 0 důtek.

Absencí z osobních důvodů: 0.

Zdravotních neschopností ve výzkumu: 2.

Tvé oddělení výzkumu má zaznamenáno 187 bezpečnostních incidentů, z toho 185 vyřešených. Chceš soupis?

AE2: Ne, už jsem ho četla. Žádný z nich se nestal pod mým vedením.

B1: Opožděných projektů: 0.

Projektů s překročeným rozpočtem: 0.

Projektů v plánu: 12.

Projektů dokončených: 18.

Projektů v chodu: 3.

Výdaje křídla za 3 měsíce: 688 575,31 Kr.

Příjmy křídla za 3 měsíce: 6 658 889,89 Kr.

Křídlo má následující problémy:

1. bezpečnostní varování u: 2 osoby v: výzkum: Justin Warrick, Grant ALX.

2. bezpečnostní upozornění u: 1 osoby v: vedení: Ariana Emoryová.

3. bezpečnostní problém: varování a upozornění. Status: vedení Reseune se vzdalo řešení bezpečnostních problémů.

Tvé křídlo má v Manageindexu 4368 bodů z 5000. MANAGEINDEX gratuluje tobě i tvým zaměstnancům a předává pochvalu vedení Reseune.

Tvoji zaměstnanci obdrží diplom za vzornou práci a pochvalu do personálního souboru.

XIII

Průběžné výsledky voleb se zobrazovaly v titulku u horního okraje obrazovky. Giraud si nalil další drink. "Vyhrájeme," řekl Abbanovi.

Pili po večeri v Giraudově novgorodském bytě. Abban si alkohol většinou odřikal, ale než se objevila čísla z Pan-paridu, vypil půl skleničky. Při posledních volbách na Pan-paridu volili Khalida. Tentokrát měl o dvě procenta víc Jacques.

"Ještě není rozhodnuto," zasýčkoval Abban jako obvykle. "Pořád chybí Wyatt."

Hvězdy dál od směrů případné expanze bylo těžké odhadnout. Posádky většinou zastávaly izolacionistická stanoviska a volily centristy.

Pan-paris ale vzbuzoval naději, i když měl samozřejmě dávno odhlasováno a na Cyteenu teď jen počítač uvolňoval výsledky, aby je voliči všech elekto-rátů získali současně.

"Říkal jsem ti to," byl si Giraud konečně jistý výsledkem. "Nepomohlo mu ani Gorodinovo zdraví. Khalid nemá na založení třetí strany. Tím by odradil své voliče mezi centristy. Takže nám už může dělat starosti jen Jacques."

"Jenom Jacques," zopakoval Abban. "Věříte, že dodrží dohodu? Já ne."

"Jmenuje Gorodina zástupcem. Sakra dobře ví, jak by podraz odnesl. Musíme jen doufat, že Gorodina zůstane naživu dost dlouho." Napil se. "A že se rychle objeví na veřejnosti. Doufat, že se nenechá moc dlouho zdržet formalitami." Umírněný šedý Jacques se stane Radním, Gorodina jmenuje tajemníkem a posléze, jakmile odstoupí, zastupujícím Radním, takže se Gorodina vrátí do své staré funkce. Pak samozřejmě přijde další kolo proti Khalidovi.

Tehdy už expanzionisté proti Khalidovi postaví silného vlastního kandidáta. Kdyby si Jacques ponechal funkci, Khalid by byl odstavený na dva roky, ale když rezignuje hned po volbách, může o předčasné volby okamžitě požádat Gorodina nebo Khalid, ale ne oba, neboť jim ještě zbýval měsíc z dvouletého hájení po posledních volbách, jež vyhrál Khalid. Situaci by musel řešit Nejvyšší soud - zákon o dvou letech samozřejmě postihoval poraženého, ale nyní se naskytla možnost obejít ho na základě rovnosti před právem.

Tudíž bude lepší ponechat Jacquese ve funkci a nechat Gorodinovi zbývajících čas - fámy o jeho chatrném zdraví tentokrát nebyly pomluvou protivníka - na výchovu důstojného nástupce... Protože nikdo nevěřil, že Gorodina přežije ještě dva roky.

Nástupce, jehož Jacques samozřejmě podpoří. Ani náhodou. Jacques věděl, že je jen figurka, věděl, že má všechny peníze ve firmách ovládaných centristy a že ho čekají dva roky politikování na Úřadu obrany, navíc se silným Khalidem v zádech. Lu přežíval stejně jako Gorodina díky zásluhám z války, ale ve volené funkci by mu příliš nepomáhala pověst převlékače kabátů a navíc byl velice starý.

"Docházejí nám váleční hrdinové," pravil Abban. "Pochybují, že Gorodina najde někoho z válečné generace schopného služby. Mladé voliče podle mě sláva z bojiště neoslovuje. Je to špatné."

Sedmdesát let po válce na úmrtních oznámeních nebezpečně přibývalo slavných jmen.

"Tihle mladí jestřábi," posteskl si Giraud. "U nich nejde o názor, ale o duševní chorobu. Jsou pesimističtí, připravení na nejhorší, dobře jim je jenom na straně viditelné síly. Khalid mě trápí víc jako agitátor než jako hrdina voličů své strany. Imponuje vystrašeným primitivům ze všech stran. Situace pro jemu podobné nastává po každé válce a v době hospodářského útlu. Známé znepokojivé precedenty. Lu by byl na to místo nejlepší, na křeslo i na tuhle dobu, ale vojenský elektorát nedá hlas člověku, který říká, že každá otázka má několik stran. Připadá jim nerozhodný. Voliči nechtějí pravdu, ale jasné odpovědi podle svého gusta."

"Mohli bychom zvolit radikální řešení," navrhl Abban. "Nechápu civilisty, zvláště ne civilní OBČ. V našem případě zákony nefungují. Je nesmysl se jimi řídit. Tiše ten problém sprovedíme ze světa. Pak obnovíme zákon." Abban měl trochu v hlavě. "Zlikvidujeme Khalida. Postarám se o to. Nikdo na mě nepřijde."

"To by byl nebezpečný precedens." "Prohrát by ale bylo nebezpečné pro vás." "Ne. Politika funguje. Když expanzionisté vypadají silní, pesimisté volí expanzionisty. Vráti se k nám. Už nás volili. Zase budou." "Kdy?" zeptal se Abban.

"Jednou. Něco ti povím: Denys má pravdu. Ari má na veřejnosti příliš sladkou image." Abban měl prázdnou sklenici. Giraud mu nalil a sobě dolil zbytek láhve. "Když se holka střetla před kamerami s Khalidem, spousta jeho příznivců nevěděla, co si má myslet, ale svedli to na média. Uvědom si, že za vším hledají konspiraci. Odmítli Ari přijmout jako skutečnou ženu, která může rozhodovat o jejich budoucnosti. A nepřijmou ji, dokud je sama nepřesvědčí."

"Tím ale odradí holubice."

"Ano. Když napochodovala před kamery tváří v tvář Khalidovi, bylo to sakra nebezpečné. Zvládla to, ale ne všechno dopadlo dobře. Pohádal jsem se o to s Denysem. Když trvala na tom, že zase vytáhne Gehennu, určitě naštvála jestřáby a tak vydělala holubičky, že Mírové hnutí definitivně vylezlo z děr. Mohla přitáhnout pár mírovců, kteří z ní nemají takový strach jako z něj, ale nepřetáhla mu žádné věrné. Khalidovi voliči teď volí Gorodina, ne Ari. Gorodina je starý známý. Nedají na názor mladé holky. Pesimisté nikdy."

Naskočila další čísla. Jacques získával výraznější náskok.

"Řeknu ti, co mě trápí," vymáčkl se konečně Giraud. "Mladý Warrick. Bude ho těžké udržet. Jak si vede náš člověk v Planysu?"

"Dobře."

"Sledujte ho, musíme najít nějaké spojení s Rocherem nebo s mírovci. V nejhorším si ho vymyslíme. Postarej se o to."

"Dobře."

"Musíme centristům dokázat podezřelé kontakty. Někáké mít musejí. Tím zaměstnáme Coraina. A udržíme mladého Warricka zticha, pokud má aspoň trochu rozumu."

"Zůstává otevřená možnost rychlého řešení," navrhl znovu Abban.

"To ne. Jordie Warrick se nám může hodit. Pořád jsme jim nedali pasy. Zaříd' nějaký bezpečnostní průšvih na letišti v Planysu. To by mělo stačit. Pusť do světa, že mladý Warrick začal s omlazováním. Jordie má pod čepicí. Tlač na něj, dokud neztratí nervy; něco předá centristům, náš člověk to pustí mírovci, vtom rozsvítíme a uvidíme, kdo se běží schovat."

"A mladý Warrick?"

"Denys ho chce nechat. Podle mě je to blbost. Zařídí se podle mé rady, když nastanou problémy. Mírovci nám podstrčili výtečnou záminku. Holubice je nenávidí pro násilí a jestřábi pro politické názory. Ať Ari zjistí, že na ni mírovci chystají atentát a Jordan Warrick jim pomáhá; uvidíš, jak rychle jí naskočí instinkty. Její obraz na veřejnosti se změní. Přesně to potřebujeme. Přitáhne k sobě mírumilovné i jestřáby a navíc jí vychováme slušné politické odpůrce."

"Mladý Warrick může ten plán zhatit."

"Hm. Ale o něj se přece vzorně staráme. Počítáme s tím, že bude žít dlouho. Platíme mu přece omlazování, ne? A když Ari někdo ohrozí, bude se bránit. Když někdo ohrozí Jordana, vyletí mladý Warrick. Ty zaříd' okolnosti a já se jen podívám, jak kostky padají. A jak se naše mladá dáma učí důležitou lekci." Chvilí se díval na obrazovky a upíjel víno.

"Něco ti řeknu, Abbane, i když to dobře víš. Záleží mi na ní. Jsem za ni zodpovědný. A za Reseune. Warrickuv synátor mi nebude kecat ani do jednoho."

Na displeji naskočily hlavou dolů výsledky ze Stanice Cyteen.

"Tak, a má vyhráno," řekl Abban. "Samozřejmě. Já ti to říkal, Jacques je v Radě."

XIV

Catlin doma v pracovně podala paní kávu, paní zatím krmila páví očka v malém akváriu, přestěhovaném sem ze zimní zahrady. Vypadala vyrovnaná, jako by ji prosté krmení rybiček dokázalo uklidnit, přivést na jiné myšlenky. Catlin si to dokázala představit. Také věděla, že není nejlepší příležitost paní rušit, že očekává odpověď na svou stížnost u vedení Reseune a má vražednou náladu, i když to navenek nedává nijak najevo. Catlin by svou věc raději odložila. Přesto to zkusila.

"Díky," řekla paní, postavila hrnek na stůl a vrátila se k čištění akvária.

Na Catlin se ani nepodívala. Aza si pomyslela, že ji buď schválně přehlíží, nebo o něčem soustředěně přemýšlí.

Otočila se a vyšla ven. Než překročila práh, uviděla Floriánův zoufalý pohled.

Zarazila se tedy, nadechla a vrátila k psacímu stolu, rozhodnutá čekat, dokud ji paní nevezme na vědomí.

Raději by přeběhla minové pole.

"Co je?" zeptala se paní.

"Paní, potřebuji s vámi mluvit. O Planysu. Florián říkal, že jsem to slyšela já, a tak vám to mám říct sama."

Když se paní na něco hodně soustředila, chvíli jí trvalo obrátit pozornost k něčemu jinému, zvláště když měla vztek.

Protože je tak chytrá, řekla si Catlin, protože když se nad něčím pořádně zamyslí, jako by si pouštěla hlubinný pásek.

Zachytila klíčové slovo Planys. Přesně kvůli němu měla paní vztek.

"Co je s Planysem?"

Catlin zařala pěsti. Ty umíš všechno vysvětlit, namítala Floriánovi. Ale partner opáčil: Tys to slyšela, ty jsi to pověz. Protože Florián se strašně bál hádky s paní.

Mohla přijít.

"Mírovci v Novgorodu," začala Catlin.

V Novgorodu explodovala další nálož. Dvacet mrtvých, čtyřicet osm raněných.

"Co mají společného s letištěm v Planysu?"

"S bezpečností. Jsou si..." Nikdy nedokázala vypustit podrobnosti. Nevěděla, co vynechat, když mluví s OBČ, ani s paní, tak se rozhodla jít rovnou k jádru věci. "Paní, jsou si vcelku jistí, že existuje nějaké spojení. Mírové hnutí jsou teroristé. Ale existuje jistý Výbor za spravedlnost..."

"Slyšela jsem o nich."

"Jsou propojení. Podle Bezpečnosti je Výbor a Mírové hnutí jedno a totéž. Výbor za spravedlnost vylepuje po Novgorodu samolepky. Někdo prostě prochází vagóny v metru a klidně je polepuje. Na většině je napsáno Výbor za spravedlnost. Nebo Propusťte Jordana Warricka. Ale na některých je Zakázat eugeniku! A Warrick měl pravdu."

Paní se zamračila.

"Je to moc vážné," dodala Catlin. "Bezpečnost má velké obavy."

"Já vím, jak je to vážné, sakra. Co to má společného s letištní bezpečností v Planysu?"

"To je složité."

"Tak mi to vysvětlí. Poslouchám. A nic nevynech. Co ví naše Bezpečnost?"

"Novgorodská policie zjistila, že mírovecké bomby byly vyrobené na koleně. V Novgorodu je zřejmě jen pár opravdových mírovců. Policie si je vcelku jistá, že jsou jen Rocherův předvoj, ale Rochera nemůžou najít. Tudíž platí cizí kartou. To není těžké. V tak přelidněném městě není těžké nic. Výbor, Mírové hnutí i Rocher musejí být hodně provázání. Novgorodská policie tedy přes Radu Cyteenu požádala Unijní vnitro o pomoc s tím, že problém překračuje hranice Cyteenu a sahá do Reseune."

"Vím, že na tom naše Bezpečnost dělá. Ale řekni to svými slovy."

"Úřad spravedlnosti tak může vyžadovat, abychom spolupracovali s novgorodskou policií. Nemohou to provést, jak jsme zvyklí - Novgorod je na to moc veliký. Policie mluví o kartových turniketech ve všech vchodech do metra, ale to by jen znamenalo, že si mírovci musejí pořídit cizí kartu a kvůli ní zabít. Spousta protiteroristických opatření je hodně drahá, všichni by chodili později do práce i z práce. Na stanici Cyteen už jsou hodně nervózní - a to mají v kartách daleko větší pořádek. Rozhodli se tedy infiltrovat mezi mírovce. Stačí někoho mezi ně nasadit.

Zjistit, jaké karty používají, nechat jich pár sebrat, popíchnout je ve vnitřních sporech a tlačit, dokud nerozkryjí celou síť. Tak to dělají."

"Už je infiltrovali."

Catlin přikývla. "Neměla bych to vědět. Ale ano, paní, už tam někoho mají. Zjistili, že kontraband se přes kontrolu dostává také na letištích a letecky se dostane i z Novgorodu. Pak udeří někde jinde. Už se to chystá."

"Nezruší lety, že ne?"

"Ne, paní. Lidé o tom nevědí. Nepotřebují o tom vědět. Policie má největší strach o Planys a o Novgorod. O Novgorod, protože tam je kosmoport, a o Planys, protože tam vidí jiný problém."

Paní přiklopila akvárium a odložila síťku. "Pokračuj. Nikam nespěcháme."

"Jsou velice znepokojeni. Paní, na samolepkách nejde o Jordana Warricka. Jsou zaměřené proti vám. Lidé se bojí jezdit metrem. To už mírovci dokázali. Lidi nejsou moc chytří. Všude jsou cedule, ať dávají pozor, jestli někdo neodkládá zavazadlo, a povídá se, že policie do turniketů namontovala zařízení, které odpálí každou bombu v blízkosti, ale není to pravda. Lidé volají na radnici a dožadují se dalších podzemních chodníků, ale v tunelu pro pěší je bomba zabije stejně jako v metru. Takže jim nezbyvá než se s tím nějak smířit, jenže lidi začínají být opravdu naštvaní, a až pohár přeteče,

vyleze Výbor s nějakou lží o vás. Policie si není jistá, jestli i za tímhle nestojí Khalid, ale to jí spíš vnucuje naše Bezpečnost. Proto jsou ale na letištích tak přísné kontroly a proto Justin nemůže dostat pas. A hlavně kvůli tomu, že z Planysu i do Planysu někdo pašuje materiál a Jordan Warrick v tom má prsty. Proto za ním Justin s Grantem nesmějí." Paní byla chvíli hrozně klidná. Strašně se hněvala.

Nebylo těžké uhodnout, proč se paní dala dohromady s Justinem Warrickem. Catlin poznala totéž, když viděla, jak co řeší Florián, a hned věděla, že na světě nikoho jiného nepotřebuje.

Když máte parťáka, jste s ním svázání a za nic si nechcete připustit, že vás může podrazit.

Paní dlouho jen stála, pak se posadila ke stolu. "Nemůžou o tom vědět."

"Ne, pokud nemají někoho přímo v Reseune, paní. To není pravděpodobné. Ale v Planysu nejsou všichni naši zaměstnanci. Je tam díra. A oni ji nechtějí ucpat. Napřed chtějí vidět, co se stane. Jordan Warrick je ve spojení s abolicionisty. A možná s úctyhodnými občany. To nikdo neví. Snaží se zjistit, jestli za tím stojí stejné skupiny." Paní zbledla jako stěna, hrozně rozrušená.

"Paní?" Catlin se posadila vedle a položila paní ruku na koleno. "Když Denysovi neprozradíte, co víme, budeme s Floriánem dál pátrat. To bude nejlepší. Potřebujeme to."

Paní trochu zaostřila zrak. A podívala se na azu. "Justin o tom vůbec nic neví."

"Chtějí mu povolit rozhovor s otcem, paní. Budou ho důkladně monitorovat. Otcí dají spoustu prostoru, dokonce od něj odvolají stráž..."

"Chtějí ho chytit do pastí. Panebože, Catlin, strčí ho tam, co jsou pro ně lidi?"

"Možná," odvětila Catlin. "Ale to mě neznepokojuje. Trápí mě, že Justin je tady. Bude se zlobit, že nesmí za otcem. Paní..." Tohle skoro nedokázala vyslovit. Najednou měla plnou hlavu obav, tak jasný obrázek, že musela paní rázně umlčet, než ztratí nit. "Problém je v Novgorodu. Jsou tam lidé, kteří vás nenávidí. Jordan Warrick k nim kdysi patřil. Je jedno, jestli je to jeho chyba, nebo jejich. Jde o to, že z něj dělají velký případ. To znamená moc. A když dostane moc..."

"Musí ji použít," doplnila paní.

Catlin přikývla. "A Justina máte moc blízko, paní. Justin je na dosah. Jeho otec je Vyvolený psycholog a váš nepřítel. To je moc nebezpečné. To je strašně nebezpečné, paní."

"Ano," zašeptala paní. "Ano, je to nebezpečné." Chvilí se odmlčela. "Sakra, proč mi to Denys neřekl?"

"Třeba se bál, že to řeknete Justinovi, paní."

"Mohla jsem to vyřešit. Sakra, mohla jsem..."

"Co byste dělala, paní?" Catlin nijak nepřekvapilo, že paní hned dostala nápad. Ale mrzelo ji, jak větší ramena a kroutí hlavou.

"Politika," řekla paní. "Po-li-ti-ka, Catlin. Špinavá politika. Jako když spolu naše kamarádky nemluví. Jako hlupáci, kteří nikomu neřeknou, co opravdu chtějí. Jako lidi, co chtějí zničit Reseune, příčetní i šílenci. Jako blázni, co kvůli míru dávají do metra bomby. Co záleží na rozumu?"

Catlin zakroutila hlavou.

"Chci vědět, co je to za lidi," řekla důrazně paní. "Chci vědět, jestli má někdo z nich azovské předky. Jestli jsou mezi nimi azové, nebo jestli jsou to jen šílení OBČ, s nimiž nemá Reseune nic společného." A za chvíli:

"Musím to vyřešit, Catlin."

"Paní, prosím vás, nechodte s tím za Justinem. Neříkejte mu to."

Dlouhé ticho. "Ne. To by nebylo dobré."

ARCHIVY: PROJEKT Rubin: STUPENŮ UTAJENÍ AA

Nekopírujte

Obsah: Přepis počítačového souboru č. 78346

sekv. č. 7

Soukromý archiv

Emoryova I/Emoryová II

2423: 11/5:2045

AE2: Base One, jaké máš údaje o: klíčové slovo: vražda: klíčové slovo: Ariana Emoryova: klíčové slovo: smrt.

B1: Stará Ari pro vás má zprávu.

Vyčkejte.

Ari, tady stará Ari.

Zeptala ses na vraždu.

Zatímco se přehrává vzkaz, tento program vyhodnotí bezpečnostní rizika.

Hlavně si dávej pozor na lidi, které znáš. Ostatní si nikdy nepuť k tělu.

Zeptala ses na smrt. Především nepovažuj moje omezení za vlastní.

Nevím, kolik mi zbývá času. Vím ale, že mi selhalo omlazování. Vi to i Petros Ivanov, ale je vázán mlčenlivostí.

Jak čekám na smrt? Se strachem. Protože vím, kolik je toho ještě třeba udělat.

Panebože, mít tak ještě jeden život.

Ten ale patří tobě, milá moje. A já ho nikdy nepoznám.

Base One dokončila analýzu.

Je vám sedmnáct let. Jste zletilá.

Bezpečnostní záznamy naznačují problematické období. Je to správné označení?

AE2: Ano.

B1: Je váš život v ohrožení?

AE2: Ano.

B1: Hrozba je vnitřní, nebo vnější?

AE2: Nevím.

B1: Myslíte, že můžete věřit Úřadu vědy?

AE2: Nevím. Nemám dost informací. Potřebuji zvýšit bezpečnostní prověrku.

B1: Zpracovávám.

Vyjmenujte, co potřebujete vědět.

AE2: Všechno. Chci, aby pro mě tenhle program dělal všechno, co pro starou Ari, a aby nezanechával v systému stopy.

B1: Zpracovávám váš požadavek.

Stará Ari pro vás má zprávu.

Vyčkejte.

Ari, tady stará Ari.

Požádala jsi Base One o zrušení všech zábran. Program teď prověřuje tvůj psychologický profil, výsledky v testech a stav všech oddělení a kanceláří v Domě.

Uvědomila sis, že hradba, která vznikne v systému, na tebe může upozornit ostatní základny? Jseš schopná zakrýt stopy?

AE2: Ano.

B1: Nemůžu vědět, co tě k tvé žádosti vedlo. Nemůžu ti tudíž poradit konkrétně. Program požadavek posoudí a rozhodne na základě následujících údajů: jak dlouho jsi před zákonem zletilá, kolik probíhá v jiných základnách tajných operací, jaké máš výsledky v testech a tak dále.

Napadlo mě rozdělit moc Base One a zpřístupnit ti napřed jen informace bez řídicích funkcí. Chtěla jsem chránit tebe i Reseune.

Ale rozmyslela jsem si to, protože nemohu vědět, co tě potká. Program ale běží, protože jsi požádala o prověrku vyšší, než má ředitel Reseune.

Možná je to nutné. Možná je to vážná chyba.

Než budeš pokračovat, uvaž, že čím větší máš moc, tím jsi nebezpečnější. Pokud někdo přijde na to, o co se teď snažíš, mohou ti přibýt nepřátelé.

Chceš pokračovat?

AE2: Ano.

B1: Radím ti nepoužívat interaktivní funkce Base One ve větší míře, než jsi je zatím používala, dokud za sebou nebudeš mít dostatečně pevné politické zázemí. Tajné operace zaměřené proti Denysu Nyeovi, Giraudu Nyeovi, Petrosu Ivanovovi, Yannimu Schwartzovi, Wendellu Petersonovi nebo Johnu Edwardsovi ti mohou hodně ublížit, protože výše zmínění tě s největší pravděpodobností okamžitě přistihnou. Můžeš být geniální jako já, mladá Ari, ale nemáš zkušenosti. Sedmnáctka proti nim nemá šanci.

Na druhou stranu je naprosto bezpečné využívat všechny nové možnosti vyhledávání informací. Rozhodně si udělej jasno, co se děje v Domě, ale nic s tím nedělej, dokud si nebudeš naprosto jistá, že své operace udržíš v tajnosti nebo že máš rozhodně největší moc v Reseune, v Úřadu a vlastně na celém Cyteenu. Nejsem si vůbec jistá, že se v systému dokážeš bez zkušeností pohybovat nenápadně.

Jak ti už asi došlo, vůbec se mi to nelíbí. Za mých časů znalo Reseune tajemství, jež rozhodovala o míru či válce.

Všechny možnosti Base One jsem začala využívat ve dvaadesáti letech. Počítám, že bych je zvládla kolem třicítky.

Ale zkoušela bych je stejně opatrně, jak bys je měla zkoušet ty ve svých sedmnácti. Pokud ti k přežití nestačí chytrost a znalosti, jsi buď v horší situaci než já, nebo nejsi tak inteligentní.

Chceš pokračovat?

AE2: Ano.

B1: Uvědom si, že touto žádostí začínáš přebírat vládu nad Reseune. Zvaž situaci v Reseune i venku, promysli, co se může stát a zda jsi schopna to zvládnout.

Nezapomínej, že ostatní mohli tento krok předvídat a včas zakrýt stopy. Dokud ale nic nepodnikneš a neuklouzne ti informace, z níž bude patrné, jak vysokou máš základnu, nikdo na tebe nepřijde. Zůstávej v tajnosti, dokud to půjde.

Pečlivě zkoumej, jak ostatní lžou systému, abys jednou byla lepší než oni.

V systému zůstane jedno omezení do chvíle, než se ujmeš vedení Reseune. Base One ti bude bez dalších žádostí dodávat informace a upozorňovat tě na ty, ke kterým jsi dosud neměla přístup.

Ukáže ti, kde jsou v systému lži, a porovná je se skutečností.

Pojistka je tam jenom pro tebe, pro případ, že bys chtěla využívat rozšířené možnosti dřív, než ovládneš Reseune.

Kdykoli požádáš o něco, co přesahuje tvoje současné možnosti, vyžádá si systém potvrzení. Prostě bude pracovat jako doposud, ale upozorní tě na informace, ke kterým jsi zatím nemohla, aby sis uvědomila, co před tebou kdo skrývá.

Zabrání ti udělat cokoli, čím bys prozradila, že víš o skutečných hodnotách lživých údajů. Heslo na odblokování systému je Chaos. Můžeš ho změnit. Ale měla by ses zamyslet, co to slovo znamená a co se stane, když mě

neposlechněš, ať máš jakkoli horkou půdu pod nohama.

Dlouhé rozmýšlení napravíš uvážlivým činem, ale neuvážený čin už dlouhým přemýšlením nespravíš.

Rozumíš mi, Ari?

AE2: Rozumím, Base One.

B1: Zvýšil se vám přístup. Tato základna pracuje bez omezení. Base One je nad všemi základnami v Reseune.

AE2: Předej mi všechny doposud tajné informace zdravotního a bezpečnostního rázu u osob, jež jsem si už nechala prověřit.

B1: Zpracovávám.

Položka: Justin Warrick Emoryová I 2404: 11/5:2045

Warrick, Justin.

Předp(okládáný) Rezner(ův kvocient) 180+ (v) por(ovnáni s) ot(cem) + (ale) nízká agr(ese) daná přit(omností) dom(inantního) r(odiče)-s(tejného)--p(ohlaví), tudíž (jsem objednala) G(ranta)ALX (jako společníka Justina Warricka)...

Položka: Justin Warrick Emoryová II 2423: 11/10:2245

Warrick, Justin.

Věc: psychogeneze.

Podle všech důkazů, které jsem zatím v archivech našla, byl Justin Warrick od početí pokusná osoba.

Ari I tvrdí, že Jordana zmanipulovala, aby si nechal udělat RR. Říkala mu věci jako: "Nemám náuru na vlastní," čímž asi myslela rodičovskou repliku. A jednou řekla: "Jordan je k ničemu." Nevím, jestli tím chtěla říct, že s ním nemůže pracovat nebo že jí nesedí jeho způsob výzkumu. Myslím, že spíš to druhé. Ale byl schopný a uměl něco jiného než Ari. Myslím, že si toho byla dobře vědoma.

Pracovala s Jordanem. Napřed jim to šlo výborně. Jordan byl ale díky výchově dominantní a ona také, navíc jim spoustu problémů působil nevyhojený sexuální debakl z doby, kdy mu bylo 17 a jí 92. Byla to jeho jediná heterosexuální zkušenost a háček byl hlavně v jeho sexuální orientaci. V sedmnácti začal s Ari pracovat jako student a všechno probíhalo podobně jako s Justinem.

Jordan se ale k Ari přihlásil do laboratoře, zřejmě protože tolik obdivoval její práci. Byl mladý, pohledný a její úchylnka spolu s jeho obdivem vedly k nemilé zkušenosti.

Nikdo si ale nevšiml jedné věci: Jordan Warrick se v následujících deseti letech zlepšil o šedesát bodů. Už předtím měl v testech slušné výsledky. Nikdo ale netušil, co v něm je, dokud nezačal pracovat s Ari. Dnes se říká, že se vypracoval díky její pomoci a slávě. Ale tehdy nebyl Vyvolený. Byl jen hodně chytrý studentík.

Tak jsem se podívala na jeho rodiče. Matka o Jordana po narození nestála. Pracovala ve výzkumu. Šlo jí jen o vysoké reseunské porodné. Dítě nechtěla. Náhodně si vybrala otce, počala tak suše, že to skoro nebyl sex, porodila Jordana a dala ho otcovi do opatrování. Otec byl expert na psychologii výchovy a na synkovi zkoušel každou novou teorii. Nutil ho začít brzy s učením. Pořád ho zahrnoval dárky. Zbožňoval ho.

Nesmím zapomenout na jeho společníka Paula, jehož si Jordan vyžádal rok po aféře s Ari, když s ní ještě pracoval, ale už se odstěhoval z otcovského bytu.

Potom mu hodně poskočily výsledky.

Myslím, že ho Ari nepřestala přetvářet. Pomohla mu k Paulovi. Tvrdí, že ho ve třiceti přemluvila, aby si nechal udělat RR. Krátce předtím mu otec zabila dekomprese a kromě něj měl Jordan jen tetu. Ari na něm tedy skutečně pracovala.

Jordan právě ztratil nejmilovanějšího člověka a sotva nechal počít Justina, Ari objednala Granta ALX. V té době spolu docela vycházeli, po pár letech Ari Jordanovi řekla, že má experimentální Alfou zralou na socializaci a jestli by se jí neujal a nepořídil synkovi kamaráda.

Jordan souhlasil. Ari si ale Granta vybrala velice pečlivě a udělala na něm pár drobných úprav, hlavně aby nemusela žádat Radu o povolení použít geny Vyvoleného a aby Grant dostal status experimentálního aze, což znamenalo, že jeho smlouva bude do vypršení majetkem Reseune a nemůže ji získat žádná soukromá osoba. Ari napsala Grantovi první pásky. Base One jí v době příprav genomu zjistila všechno o Jordanově minulosti a o jeho otcovi. Jestli se kdy Grant podílel na jiném pokusu, nevědí o tom archivy ani její poznámky.

V jedné poznámce se ovšem zmiňuje, že Jordan je dominantní samec, ale kdyby ho vychovával jiný podobný, stáhl by se do sebe a podřídil se, protože takový už je. Dodala něco o rostlinách a o tom, že největší mají nejvíc slunce. Čímž myslela, že i když bude Justin RR, nevyroste z něj jeho otec, protože ho nebude vychovávat Jordanův otec Martin.

Martin nebyl dominantní, ale vychoval silného egocentrického samce po otcovi zatíženého láskou k potomkům. To čekalo malého Justina. A Jordan byl daleko chytřejší než Martin Warrick, byl profesionální manipulátor a měl citovou slepou skvrnu, pokud šlo o představu Justina coby prodloužení jeho samého - představoval si, že jeho syn je on a vyhne se veškerým problémům klonu Bokové, které jinak trápily všechny RR s nadprůměrně inteligentních rodičů.

Ari Justinovi nad jednou školní prací řekla: Dokud si budeš plést otce s Bohem, nepůjdeš po tomhle problému, což by byla škoda. Převádím tě do svého křídla. Prospěje ti to, získáš novou perspektivu.

Nevím, kolik z toho, co se později stalo, Ari plánovala, ale rozhodně s tím počítala. Podporovala ho ve výzkumu. Když jí odevzdal výsledky, chválila ho, i když nebyly příliš originální. Dodávala mu odvahy, vlákala ho do svého křídla, do svého vlivu, a pak ho psychologicky zpracovala.

Viděla jsem nahrávku (pásek č. 85899) a vím, že to byl záměrný psychologický tah. Věděla, že umírá. Zbývaly jí sotva dva roky. Na Justinu Warrickovi si zkoušela, jestli je možné mě stvořit - je to možné.

Před cizími zraky vždy opatrně postupovala přesně podle předpisů, ale při práci neváhala porušovat vlastní pravidla. To proto, že ráda spojovala několik kroků a prováděla více operací současně, neboť chápala mlhavé stavy nejlíp ze všech lidí, co jsem kdy viděla.

Její nahrávka s Justinem mě znepokojuje z několika důvodů. Ale vracím se k ní, protože nahrávek jejich

psychologických zásahů je žalostně málo a všechny ostatní jsou pořízené na klinice. Já ovšem vím o Justinovi a o psychogenezi dost, abych viděla, že na tom záznamu ho Ari předělává bez pásku, bez pojistek, mimo klinické prostředí, a přesto, a tady to začíná být strašidelné, přesně vím, co dělá, vidím jejíma očima, chápu, jak rychle rozebírá mlhu a okamžitě mění celý program...

Protože z jejích poznámek vím, o co jí šlo, a řeči jejího těla rozumím nejlíp na světě.

Justin se povedl, i když ne tak, jako kdyby na něj měla víc času. To je jasné. Už asi chápu, proč ho strýčkové nemají rádi.

Ari se dokonale podobá, že přenechala svou práci začínajícímu vědci jako Justin. Přesně to odpovídá zásahu, který na něm provedla. Když ho předělávala, riskovala tak, že by z ní každá etická komise zešilela. Mě to děsí možná méně, než by mělo, protože vidím alespoň kousek z toho, co viděla ona. A chápu, proč chtěla následníka, někoho citlivého s vizí. Děsila se jen svých zásahů do makrosystémů, ale těch se děším také, čím dál víc, až to občas nemůžu vydržet.

Potřebuju ho. A strýčkům to nemůžu vysvětlit o nic lépe než Ari. Kdybych jim přímo a prostě řekla o makrosystémových manipulacích: Poslyš, Denysi, Ari do systému zapojila červa, je skutečný, funguje, a já tudíž potřebuju strojový čas a pomoc Justina Warricka - už slyším, jak mi odpovídá: I Ari měla stfelené nápady, miláčku, a v takovém rozsahu naprosto nelze integrovat. Prostě to nejde. A Giraud by řekl: Tak nebo tak, my vyděláváme na krátkodobých projektech.

Přesně to by mi odpověděli.

A až bych odešla, Giraud by se obrátil na Denyse: Musíme něco udělat s Justinem Warrickem.

Kapitola 13

I

Nad Planysem se vysunul podvozek a Grant z okénka pod pravým křídlem uviděl modrošedé a hnědé odstíny původní cyteenské vegetace. Tlouklo mu srdce. Ruce se mu potily, po celé přistání měl zaťaté pěsti.

Cestoval s Reseunskou bezpečností. Řekli mu, že Bezpečnost doprovází každého, kdo chce navštívit Planys. Přesto měl stále strach z neznámého nebezpečí, protože se mu v souvislosti s letadly vybavovali hlavně Winfield a Krüger, šilenci, kteří se ho snažili přeprogramovat, a noční můra letu do nemocnice a na výsledky.

Dvanáct hodin letu a monotónní oceán ho trochu uklidily. Nechtěl Justinovi říkat - a neřekl, jaký iracionální strach kvůli letu prožívá.

Přenos, určil si diagnózu, naprosto klasický přenos z OBC psychologie. Sebraly se v něm veškeré obavy o Justina, o vlastní osobu i vědomí, že Jordan by raději viděl Justina, a promítly se do jeho nedůvěry k letounu.

Letadlo spadne do moře. Někdo dá na palubu bombu. Nějaký šílenec se ho pokusí sestřelit. Selžou motory a letadlo exploduje na startu.

Skoro po celou dobu letu se vzpíral na opěrkách, jako by tak letadlo dokázal udržet ve vzduchu.

V sedmnácti byl ve vzduchu nervózní, ale nezáležal ho studený pot - což dokázalo, jak moc se z něj od té doby stal OBC.

Teď, když už letadlo dosedlo na plochu, se neměl na co vymlouvat. Musel si přiznat, čeho se ve skutečnosti bojí, setkání s Jordanem, a hlavně toho, že nemá co říct člověku, kterého kdysi nazýval otcem a který mu byl celé dětství přinejmenším dohlížitelem.

Pomyšlení, že zklame Jordana, že mu přichystá zklamání už svým přiletem, mu stačilo, aby zalitoval, že letadlo nespadlo do moře.

Jenže má Justina a ten mu vybojoval cestovní povolení, má ho tak rád, že když konečně přišlo, postoupil mu ho.

Doufali, že brzy dorazí další. Ale nemohli se na to spolehnout, nemohli se spolehnout vůbec na nic.

Prosím tě, řekl Jordanovi při posledním telefonátu před odletem. Mám z toho divný pocit. Napřed by měl letět Justin.

MLč, šeptal mu Justin přes rameno. Jseš na řadě. Dostane se na mě.

Já chci vidět tebe, naléhal Jordan.

To Granta zasáhlo víc, než mu bylo milé. Píchalo ho z toho u srdce. Byl to občanský pocit, čistá mlha, což znamenalo, že si má pustit pásek hodně do hloubky a hodit to na Jordana, než si srovná hodnotové soustavy. Justin by se ale hádal. A Grant chtěl té podivné bolesti porozumět: vypadala na okno do OBC mentality a to se mu hodí v práci na společných projektech s Justinem. Tak nechal ránu hnisat a říkal si: třeba je tohle rub hluboko usazených vztahů. Nebo je to jen zviditelněná mlha, ale dokázala by potom způsobit takovou fyziologickou reakci?

Letadlo narolovalo k terminálu. Justin říkal, že v Planysu nemají průchozí choboty, ale jeden se hned natáhl k dvířkům. Pak ovšem trvalo celou věčnost, než spoj pořádně utěsnili.

Všichni začali vstávat a převlékat se do skafandrů, přesně jak Justin vyprávěl.

Grant na slovo poslouchal eskortu od Bezpečnosti. Navlékl si přes šaty hermetickou fólii a zamířil chobotem na dekontaminaci.

Pěna, druhá sprcha, přechodová komora, kterou musel projít nahý, aniž se dotkl stěny...

Grant znal primitivnější zařízení, jako u Krügerů, kde člověk prostě zadržel dech, přeběhl do krytu, jednou rukou si držel kyslíkovou masku, druhou si svlékl šaty a čekal pod sprchou, která měla údajně spláchnout všechna vlnovnková vlákna.

Planys byl děsivě vyspělý, složitá posloupnost procedur v něm vzbudila podezření, že na něj něco nachystali, pokud ovšem celý proces neslouží jen k povzbuzení pocitu bezpečí na odlehle základně.

"Tudy, pane," pokynul mu jeden zřízenec z dekontaminace a odvedl ho za loket do postranní komůrky.

Prohledali ho. Čekal to, na povel se svlékl a trpělivě poslouchal, měl trochu strach a trochu mu byla zima, ale

prohlídkou v Planysu procházeli i lidé od Reseunské bezpečnosti. Alespoň to říkali. Nemluvě o tom, co se tu dělo se

zavadly.

"Grante," zvolal Jordan hned v hale.

"Dobrý den, pane," odvětil Grant, najednou stydlivý a upjatý, protože hlubinné sety v Jordanovi poznaly dohlížitele a od raného dětství Boha a učitele.

Tímto mužem by se Justin jednou stal, kdyby je oba omlazování nezarazilo o deset let dřív.

Ani se nepohnul. Najednou se s tím nedokázal vypořádat. Jordan tedy přistoupil a objal ho sám.

"Proboha, tys vyrostl," pravil a poplálal ho po zádech. "Na vidu jsem neviděl, jak jsi vysoký. A ta ramena! Co děláš, vykládáš loď?"

"Ne, pane." Nechal se odvést do Jordanovy kanceláře, kde čekal Paul - Paul, ošetřovatel rozbitých kolen. I on ho objal.

Pak Grantovi začalo mlhou docházet, kde je, že se sem opravdu dostal, že ho rádi vidí, že je všechno v pořádku.

V kanceláři nebyly stráže. Justin je tu měl pořád.

Jordan se na něj usmál a řekl: "Papíry nám sem pošlou, jakmile s nimi budou hotovi. Justin po tobě poslal to hlášení, ne?"

"Ano, pane. Poslal."

"Sakraholte, tak rád tě vidím."

"Myslel jsem si, že tu bude tužší ostraha." Sledují nás, pane? Co se tu děje?

"Říkal jsem ti, že přišli k rozumu. Změnilo se toho víc. Pojď, zavřeme kancelář. Půjdeme domů, uděláme si večeři - nic tak nóbl jako v Reseune, ale máme i přírodní potraviny. Koupili jsme na tu slávu šunku a víno z Pellu, žádnou syntetiku."

Grantovi se ulevilo. Pořád měl trochu strach, ale říkal si, že to tu má Jordan pod palcem a že se na něj může spolehnout jako az na dohlížitele, čímž Justina nezatěžoval už...

...už od doby, kdy se v nemocnici vzpamatoval z Giraudových sond. Od té doby se na něj nikdy slepě nespolehl, protože mu byl vždy partnerem nebo pomocníkem.

Když zapadl do azovské prostoty, šel, sotva Jordan zavelel, jako by se vrátil o mnoho let zpátky. Zase mohl někomu důvěřovat, měl někoho, kdo mu vedle Justina neublíží, kdo se vyzná a má jen rozumná a pochopitelná přání.

Za dlouhá léta z něj někdo poprvé sňal zodpovědnost.

Ale sotva si to pomyslel, okřikl se: Ne, nesmím si přestat dávat pozor. Nesmím ničemu věřit. Do jisté míry ani Jordanovi.

Najednou si připadal vyčerpaný a toužil pár neděl

pod něčím laskavým vedením dělat jednoduchou

práci za byt a za stravu a nemít za nic zodpovědnost.

Tak přesně to by nedokázal.

Vstoupil do bytu, rozhlédl se... Mají to tam hodně

ponuré, vyprávěl mu Justin. Dost primitivní.

Rozhodně to nebylo Reseune. Židle byly z ohýbaného kovu a umělé hmoty, stolky z umělé hmoty, všechno z umělé hmoty až na osvětlený kout plný živých muškátů, akvárium a domáckou atmosféru, svědčící o OBČ majiteli. Justin tomu říkal domácí pohoda a podle něj spočívala v nutkání hromadit věci plné mlhy a fraktálu. Muškát v květináči zastupuje širé lány. Rybičky náhodný, živoucí pohyb. Voda funguje jako ujištění o hojnosti základních zdrojů a vydává fraktálově kolovrátkový zvuk, který může na zamlžené, neanalytické mysli působit konejšivě. Bůh ví, co v tom ještě je. Justin nechal po Jordanově odletu všechny kytky uschnout, ale když se začalo znovu trochu dařit, vždycky si jich pár pořídil a podle jejich stavu bylo lze uhadovat na jeho rozpoložení.

Zdravé rostliny, zjistil Grant, jsou mezi OBČ moc dobré znamení.

Působí to tu bezpečně, řekl si, když odevzdal sako Paulovi, lidé jsou tu vcelku šťastní.

Takže změny k lepšímu, díky nimž si mohl posledních pár let trochu oddychnout, už dorazily i do Planysu přes frustraci z mírovců. Přesto Grant litoval, že Jordan nezná ani zlomek z bohatství tajných signálů, které si s Justinem vymysleli kvůli štěnicím.

Jordan si možná všiml, jak je nervózní, protože se na něj podíval, zasmál se a řekl: "Jen klid. Občas nás sledují. To nevadí. Nazdar, Jeane!" zvolal ke stropu.

"Už se známe," dodal po chvíli. "Planys je malá základna. Posad' se. Dáme si kafe. Proboha, musíme toho tolik probrat."

II

V bytě bylo bez Granta prázdné. Justin měl spoustu důvodů k obavám a zapřisáhl se, že jim neobětuje celé čtyři dny.

Tak si četl, pouštěl pásky na zábavní dávece kataforika a zase četl. Ari mu půjčila autorský výtisk Emoryové IN PRINCIPIO, první ze tří dílů kritického vydání archivovaných poznámek vydávaných Úřadem vědy a Úřadem informací v takovém nákladu, na jaký cyteenské tiskárny stačily. Loď se přeplácely o autorská práva, aby mohly knihu v elektronické podobě odvézt na jiné stanice, kde půjde do tiskáren a dále do vesmíru.

A zřejmě, ba téměř určitě, i na Zemi. Na reseunských účtech utěšeně přibývaly kredity. Všechny knihovny chtěly co nejvíce výtisků. Vědci se o ně prali. Na volném trhu se kniha setkala se zájmem, který by se dal nejspíš označit za hysterii. Přitom šlo o bohatě ilustrovaný náročný vědecký text s tak mohutným poznámkovým aparátem, že na každé stránce zbyly sotva tři řádky původních poznámek Ariany Emoryové a zbytek tvořily komentáře, mimo jiné i Grantovy a Justinovy. Justin měl značku JW, Grant GALX, YS byl Yanni Schwartz, WP Wendell Peterson, AE2 mladá Ari, ale ta se postarala i o výběr textů a o výklad nejzáhadnějších pasáží. DN byl Denys Nye, GN Giraud, JE John Edwards. PI Petros Ivanov a k nim desítky techniků a asistentů, kteří text upravovali a předávali vedoucímu svého oddělení.

Dr. Justin Warrick, psalo se v seznamu spolupracovníků. Justin si to potají četl pořád dokola jako malé dítě. Grant byl v tírži představen jako Grant ALX Warrick, emeritní doktor psychologie, což znamenalo aze, který po získání občanství automaticky dostane doktorát. Granta to potěšilo víc, než byl ochoten přiznat.

OBČ marnivost, řekl nahlas Grant. Mým pacientům je to rozhodně jedno.

Ale měl to tam, černé na bílém. Lidé zatím jako šílení skupovali první díl, zapisovali se do dlouhých pořadníků u knihkupců - Úřad počítal s velkým zájmem knihoven, ale naprosto nepředpokládal, že si IN PRINCIPIO budou kupovat obyčejní lidé, navíc za přemrštěných dvě stě padesát kreditů původně navržené ceny. Vzhledem k neustálým dotiskům Úřad informací knihu zlevnil na sto dvacet a posléze na pětasedmdesát kreditů, což utrhlo další lavinu objednávek. Všem šlo o skutečnou knihu tištěnou na permapíru, o mikrofilmy a pásky měly zájem prakticky jen knihovny. Mikrofiš se ve vitrině před návštěvou moc nevyjímá.

Mladá Ari přiznala, jak ji zájem zaskočil.

Lidé vědí, vysvětlil jí Justin, že tvoje předchůdkyně dělala nesmírně důležitou práci. Nevědí, co vlastně vymyslela. Poznámkám by rozhodně nerozuměli. Ale mají dojem, že by měli porozumět. Měla bys sepsat vlastní poznámky, svůj pohled na redakci IN PRINCIPIO. Co ses naučila od své předchůdkyně. Zeptej se Úřadu informací, jestli by měli zájem. Informace se nápadu chopily všemi deseti.

Ari se teď snažila dát svým poznámkám srozumitelnou podobu. Chodila za ním na poradu nebo si jen popovídat - o pozdě pochopených záznamech, o nových objevech v knihách, které celý rok pomáhal psát stručným vysvětlováním základních principů.

Ari poslala jeden výtisk Jordanovi.

"Protože je v ní tvé jméno," vysvětlila. "A Grantovo."

"Jestli ji ale dostane," opáčil tehdy, "Bezpečnosti v Planysu nepůjde pod nos. Nemluv o celní službě."

"Dobře," odpověděla Ari. "Tak ji pošlu s Bezpečností. Ať si zkusí něco namítnat."

Všechno měla takhle promyšlené. Za rok a půl, co pod ní Justin pracoval, splnila všechny sliby; platila jim tajemníka, bránila je proti Giraudovi...

Když se něco zvrtno nebo zaseklo, Florián se hned chopil telefonu, a pokud nedokázal problém vyřešit, hned se omluvil a zavolal paní. Ari pak zvolila nevhodnější taktiku od zdvořilých proseb po zuřivý vztek, z něhož měli všichni vedoucí posvátnou hrůzu. Možná, říkal si Justin, je to tím, že dokáže začít hovor tak klidně, pak snížit hlas do hrozivých hloubek, jež by od ní v jejím věku nikdo nečekal, a najednou vybuchnout, až se všem rozklepou kolena. Justinovi se rozhodně rozklepala a hned se mu vrátily vzpomínky. Na něj ale nikdy nezvýšila hlas, nikdy na něj netlačila, pokaždé poprosila a poděkovala, až si uvědomil, že je mu s ní dobře a že je v bezpečí. Jen někde v koutku mysli se děsil, že ztrácí ostražitost, že si nedává dost pozor, že se málo brání a příliš spoléhá na její sliby...

Jsi blázen, řekl si.

Boj ho ale unavoval a Justin měl dojem, že si třeba konečně může oddechnout, že třeba opravdu našel bezpečí, i když to v budoucnu znamená problémy... Ale v budoucnu mu nevadily.

Ari bedlivě hlídala, co se v jejím křídle děje, jako lev bránila čas svých zaměstnanců a její posedlost každým haléřem a minutou práce viditelně odrážela výchovu Jane Strassenové, takže když zbyla chvilka po práci na anotacích, jichž jen Justin s Grantem sepsali sto dvacet stran, přijala jediné špičkovou návrhářskou práci, opravy chyb jiných křidel, a jakmile Justin nebo Grant závalu našli, návrh se okamžitě vrátil původnímu týmu a žádné vytáčky typu mohli byste nám vysvětlit nebo mysleli jsme si, že byste to mohli dodělat, nestiháme plán na ni neplatily.

Justin tedy Ari rozebíral práce, odpovídal jí na otázky, občas opravil návrh z jiného křídla a většinu času věnoval vlastním projektům. Stejně jako Grant, zaměřený na aplikace teorie endokrinní matrice do azovských pásků. Moc se těšil, až to bude moci probrat s Jordanem.

Celkem vzato byli šťastnější než... Justin ani nepamatoval kdy, a tak si musel nadávat, když ho uprostřed noci probudila vzápětí zapomenutá noční můra.

Nebo když se najednou zarazil uprostřed práce a v panice vyrazil domů, i když se bál jen země pod nohama, vlastní hlouposti a ztráty volby.

A možná měl strach, že nevyhrál, že se svými rozhodnutími odsoudil k porážce, ale dojde mu to až za pár let.

Což je neurotický, nutkavý stav, uvědomil si a snažil se s ním bojovat, snažil se ho vykořenit, kdykoli pocítil náběh nervozity. Pásek si ale nevzal ani Granta nepožádal o uklidňující posthypnotický příkaz, protože i toho se bál.

Jseš blázen, řekl si, našťvaný, na co myslíš, založil si stránku a odložil knihu.

Emoryová jako pohádka na dobrou noc.

Možná je to tím, že pořád slyší její hlas, za každou řádkou si přesně představuje intonaci.

A nervy mu dál cukaly.

Ráno bloumal prázdným bytem, k snídani si opekl toast a odešel do práce - ne do stísněné kanceláře, kde se léta mačkali s Grantem, ale do tří plus jedna, které jim Ari pronajala ve vzdělávacím křídle, vlastně tam, kde kdysi začínali, protože jinde nebylo volno. Justin i Grant měli vlastní kancelář, třetí místnost byla recepce pro Ema, obtlouklého snaživého mladíka vděčného za stálé zaměstnání s vidinou služebního postupu.

Justin si přečetl oběžníky, obvyklý nářek kantýnské, ať si zaměstnanci objednávací větší akce týden předem, Yanniho tiráda o nepovolené zkratce z práce do jídelny dolní halou v prvním křídle. Em přišel přesně v devět a lekl se, že je kancelář už otevřená. Hned se pustil do práce, zatímco Justin otevřel poslední návrh.

K obědu si dal sladkou plněnou taštičku a kávu, aby nikam nemusel a neztratil koncentraci. Zrovna se hrbil nad prací, oči ho pálily a ramena bolela, když se v levém horním rohu obrazovky rozsvítila ikona naléhavé zprávy.

Zapnul ji.

Potřebuji s tebou mluvit. Dnes pracuji doma. AE.

Zvedl telefon. "Ari, Base One," řekl své základně.

Ozval se Florián. "Ano, pane, chvíličku." A hned nato Ari: "Justine. Něco tu mám. Musím s tebou mluvit."

"Jasně, sejdem se u tebe v kanceláři." Něco s Grantem? Proboha, stalo se něco?

"Přijď sem. Karta tě pustí. Konec."

"Ari, já..."

Základna se odpojila. Sakra.

S Ari se scházel jedině v Grantově přítomnosti, v kanceláři, na neutrální půdě, na obědě nebo na časně večeři. Snažil se to tak zachovat.

Ale jestli se něco stalo, Ari o tom nebude chtít mluvit po telefonu; jestli je něco s Grantem..

Vypnul počítač, vstal, v chůzi si navlékl sako a řekl Emovi, že může jít domů, ale že je všechno v pořádku.

Zamířil do křídla, kde měla Ari byt, ukázal kartu dvěma bezpečákům a byl beze slova vpuštěn.

Sakra, pomyslel si, srdce v krku, ať má dobrý důvod, ať jde o práci...

Hlavně ať ho nevolá, protože se Grant někde ztratil.

"Pojďte dál," řekl Florián ve dveřích. "Paní vás očekává."

"Co potřebuje?" zeptal se, než vstoupil. "Floriáne... je to dobrý nápad?"

"Ano, pane," odvětil az bez váhání.

Justin tedy vstoupil, zpocený nejen dlouhou cestou. Pokoj, travertinová dlažba, kanape - každou chvíli se mu vracel pásek. "Grantovi se něco stalo?"

"Sako, pane. Paní s vámi nutně potřebuje mluvit."

Svlékl si sako, vyškubl se z nepoddajného rukávu, hodil ho Floriánovi a vtom do pokoje zprava vstoupila Ari.

"Co to má sakra znamenat?" zeptal se zhurta.

Pokynula mu k sníženému sezení, na kanape, a sama se posadila.

Usadil se v protějším koutku. Díkybohu ho nevzala do soukromého salonku. To by nevydržel.

"Justine," začala, "děkuji, žeš přišel. Vím, jak ti tady musí být. Ale jen tady jsem si jistá, že tu jsou jen moje odposlechy.

Chci, abys mi teď odpověděl popravdě. Záleží na tom Grantovo bezpečí. Pracuje tvůj otec pro mírovce?"

"Panebože. Ne. Ne. Jak by proboha mohl?"

"Něco ti povím: na stole mám hlášení, podle něhož z Planysu unikají informace. Tvůj otec hovořil s podezřelou osobou. Bezpečnost má Granta pod ostrým dohledem. Očekávají, že se ho Jordan pokusí přeprogramovat..."

"To neudělal Ne kvůli něčemu takovému. Grantovi by to nikdy neudělal."

"Tvůj otec to dokáže bez pásku, stačí mu klíčové slovo. Vím, jakou má Grant paměť."

"Neudělá to. Je to podraz."

"Možná," připustila polohlasem. "Proto jsem s tebou potřebovala rychle mluvit, než se do toho pustí Bezpečnost. Mě zajímá celá pravda. Ten podraz je namířený proti mně. Všimla jsem si toho už dřív, dávno předtím, než Grant dostal povolení. Grant se dostal do soukolí bezpečnostní akce, s kterou nesouhlasím. Nechci si představovat, že by proti mně mohl něco podniknout, nebo ty, ale musím se chránit, a proto jsem to zkusila takhle."

"Nerozumím." Ucítil známou paniku, ale už věděl, jak ji zvládnout. Udržet protivníka v klidu, mluvit tiše, jít s proudem.

Neměl dojem, že by za to mohla Ari, na to o moci v Domě věděl až příliš. "Ari, řekni mi, co se děje."

"Lidé, kteří mě chrání... tě nechťejí v mé blízkosti. Proto jsem nechala Granta odcestovat - protože jsem věděla - protože dobře vím, že to na tebe narafičili. Proto jsem tě sem pozvala."

"Ale proč? Co vlastně chceš?"

"Musím si být jistá. To v první řadě. A vím, jak to tady nenávidíš, ale jinde bych se necítila v bezpečí." Sáhla do levé kapsy a vytáhla malou fiolu. Jantarové sklo. "Tohle je kataforikum. Velká dávka. Buď mi pomůžeš, nebo hned odejdeš.

Ale je to moje jediná šance. Půjdeš do páskové laboratoře, vezmeš si to a necháš mě, abych tě dostala pod pásek - slibuju. Justine, přísahám ti, že nebudu zkoušet žádné špinavé triky. Chci jenom pravdu pod páskem. Potřebuju ji. Takový důkaz bude platit i na Úřadě, pokud budeme muset jít tak vysoko. Musím ti věřit."

Vrátily se mu vzpomínky, ztratil orientaci, chvíli nedokázal myslet. Pak natáhl ruku a Ari mu podala lahvičku.

Neměl na výběr. Nemohl nic dělat. Jenom si říkal: Proboha, na tohle nemám. Po tomhle zešílím. "Kde?" zeptal se.

"Floriáne," zavolala Ari. Justin vstal na rozklepaných kolenou a zamířil za Floriánem do pravé předsíně.

Za prvními dveřmi vpravo byla pásková knihovna a lehátko s veškerým příslušenstvím na hlubinné páskování. Justin vešel, posadil se na lehátko, vedle sebe postavil ampuli a přetáhl si svetr přes hlavu. "Chci tu mít Ari," prohlásil. "Chci s ní mluvit."

"Jistě, pane," odvětil Florián. "Není tu kabel, jenom náplast, pomohu vám." "Chci mluvit s Ari!"

"Tady jsem," ozvala se ode dveří. "Jsem u tebe." "Dávej pozor." Odzátkoval lahvičku a napil se, EKG zablikalo červenými poplašnými kontrolkami. Justin se snažil zklidnit. "Tvůj pacient má sklony panikařit, paní. Pevně doufám, že si to uvědomuješ."

"Ano," špitla Ari.

Soustředil se na monitor, na frekvenci blikajících světýlek. Na povrch prosákla myšlenka na otce, na Granta, stačila vteřinka a tep prudce vyletěl. Pomalu, říkal si, nic na tom není, ale už nad sebou ztrácel vládu a prosazovala se panika.

Na rameni ucítil ruku a uslyšel Floriánův hlas: "Položte se, pane, klidně se opřete. Držím vás."

Zamžikal, na chvíli se mu přes mladého Floriána promítl starý, dost silný, aby ho unesl...

"Uklidněte se, pane," uslyšel jeho hlas. "Jen klid. Cítíte se pohodlně?"

Justin uvnitř cítil rozptýlenou paniku. Vnímál, jak se ho zmocňuje otupělost, začínal ztrácet zrak. Srdce děsivě zrychlilo, jako by chtělo utéct.

"Klid," řekla Ari a rozhodným tónem přemohla i paniku. "Uklidni se. Nic se neděje. Všechno je v pořádku. Slyšíš mě?"

III

"Pracoval tvůj otec někdy s těmito lidmi?" zeptala se Ari vedle lehátka, Justina držela za bezvládnou ruku.

"Ne," odpověděl. Což samozřejmě znamenalo jen tolik, že o tom neví. Ne, ne a ne. EKG zaznamenal prudké zrychlení tepu.

"Spíkl se s někým proti vedení Reseune?"

"Ne."

"A ty?"

"Ne."

S nikým se nespíkl. Proti Reseune. Proti Arianě Emoryové.

Přinejmenším o žádném spiknutí nevěděl.

"Štve tě Bezpečnost?"

"Ano."

"Myslíš, že se to změní?"

"Doufám."

"V co doufáš?"

"Budu zticha. Budu klidně žít. Lidé mi budou důvěřovat. Pak se všechno změní."

"Máš strach?"

"Stále."

"Z čeho?"

"Z chyb. Z nepřátel."

Doufal, že když s ní dokáže spolupracovat, v lepším světle to prokáže něco o něm a o jeho otci...

O Granta se bál víc než o Jordana. Jordana chránil statut Vyvoleného. Na Granta - pokud ho budou vyslýchat - můžou vyzkoušet různé triky, vnucovat mu názory a postoje, ale Grant odolá. Grant se vypne a zůstane mimo, jako už jednou. Ale když ho budou dlouhodobě zpracovávat...

Kdyby Justina zatkl tady v Reseune, když z něj vedení bude chtít udělat oběť, dosáhnou i na Granta. Justin se bál, že tak to bude - politika má vždycky větší váhu než pravda. A rozhodně větší než život Warricka.

"Jordan není zabiják," řekl Justin. "Nemá to v povaze. Ať se tehdy stalo cokoli, byla to nehoda. Udělal chybu, když se snažil zamést stopy, tak to bylo."

"Jak to víš?"

"Znám svého otce."

"I po dvaceti letech?"

"Ano."

Droga za chvíli ztratí účinnost. Ari při výslechu stačila ochraptět a vydat se ze všech sil.

Pomyslela si: Už vím skoro dost, abych pochopila, co s ním Ari provedla. Skoro. Ale Justin už není kluk.

Můžu ho zpracovat, aby mě chtěl. Snadno. Tak snadno.

Vzpomněla si na pásek, vzpomněla si i na sexuální souznění, které ji tak trápilo.

A když si vzpomněla na všechny zašmodrchané uzly v jeho setech, okřikla se: Sakra, to nejde, hergot Ari, ne tak rychle, ne tak zhurta.

Můžu mu dát štěstí. Můžu ho zbavit toho všeho...

Politika je skutečná a všechno ostatní vedlejší - on to ví. Jako by nestačilo, co všechno v něm pokazili.

Můžu mu ubrat starosti. Můžu ho předělat, aby mi víc věřil.

Ale je to fér? Nebylo by to pro něj v Reseune nebezpečné?

Vstala, vypnula diktafon a posadila se k němu na lehátko. Něžně ho pohládila po tváři, pulz se mu hned zrychlil. "Psst, to nic, to nic," šeptala, dokud se mu srdce zase neuklidnilo.

"Justine," řekla, když se tep utišil. "Věřím ti. Nikdy bys mi neublížil. Nikdy bys mi nenechal ublížit. Už to všechno vím.

Myslím, že po Grantovi nevyjedou, když tě mám nahraného. Můžu říct strýčkovi, co mám v ruce, a zároveň mu připomenou, že Grant je v mém křídle a ať si na něj nedovoluje. Udělám to, protože ti věřím. Rozumíš mi?"

"Ano." Křivka trochu poskočila.

"Neměj z tohoto bytu strach. Jsem tu doma. Moje předchůdkyně už tu nebydlí. Je to pryč. Je to dávno. Jsi tu v bezpečí. Měj to na paměti. Nemůžu si z nemocnice vyžádat, co bych chtěla, protože by na to přišli, ale chci, aby ses mi otevřel sám, jako to dokáže Grant. Dovedeš to? Soustřed' se, buď spokojený a pamatuj si, co ti řeknu."

"Ano."

"Mysli si: tomuhle budu navždy věřit. Přisahám, že jestli mi budeš věřit, udělám pro tebe i pro Granta všechno, co bude v mých silách. Teď si odpočiň. Až se probudíš, bude ti dobře. Slyšíš mě?"

"Ano."

Pulz zůstal vyrovnaný. Vstala, ukázala Floriánovi a Catlin, ať jsou zticha, a pohládila Justina po rameni. Zůstaň s ním, pokynula Floriánovi.

Na chodbě se zeptala Catlin: "Nějaké novinky?"

"Nic, co bychom už nevěděli," odpověděla aza.

"Buď připravená, kdyby tě Florián potřeboval." Odešla do své kanceláře a zatelefonovala Denysovi.

"Seely," řekla do sluchátka, "potřebuju hned mluvit s Denysem." A když ho dostala: "Strýčku, jak se ti daří?"

"Docela dobře. Co tobě?"

"Chtěla jsem ti něco říct. Byla jsem trochu nervózní z toho všeho, Grant je pryč a tak, víš, jak je zranitelný, tak jsem si o tom promluvila s Justinem..."

"Ari, to je věc vnější Bezpečnosti. Měla bys to rozhodně nechat na pokoji."

"Už se stalo. Chci pro Granta imunitu vůči Bezpečnosti. Je mi jedno, co se v Planysu děje kolem Jordana, ale dohodla jsem se s Justinem..."

"Promiň, Ari, ale to není vůbec moudré. Bezpečnosti se nesmíš plést pod nohy. Justinovi nemáš co slibovat, jemu

rozhodně ne. Už jsme o tom spolu mluvili."

"Řeknu ti, na čem jsme se dohodli, strýčku. Justin si ode mě nechal provést sondu."

"Ari, pleteš se do věcí, v kterých se vůbec nevyznáš, a jde tady o tvoje bezpečí. To nepřipustím."

"Strýčku Denysi, hodně jsem přemýšlela. Je to tak: už jsem velká. Kdyby mě někdo zabil, už by to nebylo vraždění nevinátka. Mírovci a všichni kolem teď nevylezli jen tak náhodou. Vidí, že stárnu, že jsem skutečná, vědí, že jim budu jednou pěkně šlapat na paty, a tak na mě v nejbližších pár letech vytáhnou se vším, co mají. Ale víš, co mě napadlo, strýčku? Že totéž platí o zaměstnancích tady v Reseune. A na moje lidi nebude sahat nikdo kromě mne."

"Ari, to je prozíravé, ale mícháš se do problému, na který nejsi připravena."

"Ale jsem, strýčku Denysi. V tomhle ti neustoupím. Chci Granta pěkně v pořádku dostat zpátky. Florián ho vyzvedne na letišti a odvede ho ke mně, já si s ním promluvím, osobně a pod práškami. Když zjistím, že to zkoušel někdo jiný, hodně se naštvu. Je mi jedno, jestli to byl Jordan nebo Reseunská bezpečnost, ale fakt se rozzlobím."

"Ari..."

"Jenom ti to oznamuju, strýčku. Vím, že se ti to nelíbí. A nechci se s tebou hádat. Podívej se na to z mého hlediska.

Nejseš nejmladší, může se ti něco přihodit, a kde bych byla, kdybych neměla kontrolu ani nad vlastním křídlem?

Najednou bych musela důvěřovat spoustě lidí, aniž bych věděla, co se děje. V takové situaci se nechci ocitnout, strýčku."

"O tom si musíme promluvit."

"Klidně. Ale chci tvůj slib, že se Bezpečnost Granta ani nedotkne, i když si budete myslet, že s nim Jordan něco udělal. Povím ti, jak se na to dívá Justin - jestli si Jordan něco zkusil. Justin bude vzteky bez sebe. Takže bude na mojí straně. Ale jestli s Grantem něco uděláte vy, Justin se naštve na mě. Znáš to přísloví o kalení vody? Už jsem dost stará, abych si nenechala kalit vodu cizími názory na to, co je pro mě dobré. A to se právě teď děje."

"Chápu tě, Ari, ale údajně by sis měla shánět dřív, než se do věci vložíš, ne potom?"

"Můžeme si o tom povídat, jak dlouho budeš chtít, a já se už teď těším na tvoje rady, protože vím, že za to stojí. Ale zatím to odložíme. Teď chci, aby se mých lidí nikdo nedotkl. Jsou v mém křídle a já jim něco slíbila. Jestli mě neposlechněš, podrazíš mě u mých zaměstnanců a to nepřipustím, strýčku Denysi. Přisahám."

Druhý konec se odmlčel. "Mluvila jsi s Justinem o možnosti, že si s Grantem někdo pohrál?"

"To on mě na to přivedl. On z toho má strach. V téhle věci chce věřit mně, ne Reseunské bezpečnosti, i když ti to může připadat směšné - ale podle toho, co mi řekl, Reseunská bezpečnost nepracuje zrovna v rukavičkách. Mám jeho přísahné prohlášení, že odtud Grant letěl čistý. Vypověděl to pod sondou. Takže až se Grant vrátí, budeme vědět, co potřebujeme, že ano? S radostí ti poskytnu přepis Justinova výsledku."

Další dlouhá pauza. "Jseš laskavá. Sakra, Ari, Justin je nemocný, má závažné problémy a je mi jedno, jestli souhlasil, přece jenom je ti sedmáct..."

"Za dva měsíce osmnáct, podle počítání Base One dvacet. A jsem sakramentsky dobrá, strýčku Denysi, sakramentsky dobrá. Na co by jinak byla tvoje snaha, strýčku, povíš mi to? Ve Floriánovi a Catlin se vrtám už pět let, takže něco umím."

"Povídám ti, Ari, sakra, viděla jsi ten Ariin pásek, víš, že tady jednáš s chlapem na hranici šílenství, pokud jde o tebe, a ty na něj zkoušíš psychické zásahy? Je mu šestatřicet a půl života prožil s problémem, a ty se v něm chceš vrtat, sama, bez ochrany pro sebe nebo pro něj, kdyby mu selhalo srdce nebo rozum. Víš s čím si zahráváš, mladá paní? Jednoho krásného dne můžeš sedět v kanceláři, dělat svou práci, a on na tebe přijde s nožem. Takhle si zahráváš. Už je dlouho dospělý a od onoho incidentu, když byl v tvém věku, se stala spousta věcí - změnil se, to, co do něj Ari zasadila, dlouho bez dohledu mutovalo, terapii odmítá, já mu to dovolil, a léčí se sám. Teď vidím, že to byla velká chyba. Netušil jsem, že moje neter tak ochotně podlehne žlázám, ani mě nenapadlo, že odhodí rozum a přivine si toho hezouna na hrud', ne, ani ve snu mě nenapadlo, jakého hlupáka ze sebe uděláš. Panebože, jaký tlak pro něj to tvoje dobře míněné kutění znamená... Copak nechápeš, že Re-seune nechťelo Justinu Warrickovi nikdy ublížit? Známe jeho cenu, pracovali jsme s ním, dělali jsme, co jsme mohli, abychom mu zajistili budoucnost a uchránili ho přesně toho průšvihy, do kterého ho ženeš. Či to pak bude chyba?"

"To se hezky poslouchá, strýčku, ale vím, co dělám, a moje důvody platí."

Dlouhé ticho.

"O tom si promluvíme," řekl nakonec Denys. "Ano. Promluvíme. Mezitím ale zavolej Bezpečnost v Planysu a řekni jim, ať si dají moc velký pozor a Grantovi nezkříví ani vlas na hlavě."

"Dobře, Ari. Ať je po tvém. Promluvíme si o tom. Ale přepis mi nestačí. Chci záznam výsledku na pásku. Víš, za co přepis stojí. Jestli chceš, abych ti pomohl, trochu spolupracuj, ano?"

"O nic jiného mi nejde, strýčku. Jsi milý." "Ari, nemluvíme tu o žádné maličkosti." "Budu mít narozeniny, strýčku Denysi. Letos bych chtěla večírek. Určitě."

"Myslím, že teď není ta pravá chvíle." "Hodilo by se ti zajít osmnáctého na oběd?"

Zpátky na Base One, aby se ujistila, že strýček Denys zavolal, kam chtěla.

Dávej si pozor, varovala ji stará Ari, když budeš hledat tajné informace. Může ti uklouznout slovíčko a někdo se dozví, že víš, co nemáš - třeba co dělá Bezpečnost na druhé polokouli.

Tak lhala. Snažila se v tom být dobrá.

Vrátila se do knihovny, protože Catlin ohlásila, že se Justin probírá, tiše, pořád trochu zmatený, což je na vysvětlování nejpříhodnější doba.

Ari si přisedla na kanape, kde Justin v tlumeném osvětlení podřimoval, přikrytý tenkou dekou a pod Floriánovým bedlivým dohledem.

"Jak ti je?" zeptala se.

"Nijak špatně," odvětil a trochu se zamračil, když se zkusil pohnout. Vzdal to. "Ještě nejsem úplně při smyslech. Nech mě odpočívat. Nemluv na mě."

Brání se. Takže to není nejvhodnější chvíle. Položila mu ruku na rameno. "Zkus se trochu probrat." I to byl zásah, ale dobře míněný. "Všechno je v pořádku. Věděla jsem, že v ničem nejedeš. Mluvila jsem se strýčkem Denysem a řekla jsem mu, ať dá ruce pryč od Granta, takže Grant bude v bezpečí, ale stejně si s tebou potřebuju promluvit. Přespiš v pokoji pro hosty. Neměl by ses vracet k sobě, dokud nebudeš úplně vzhůru."

"Můžu jít?" ujistil se.

"Samozřejmě, až si to budeš schopen vyhledat, ale ne dnes. Jestli chceš, Florián může celou noc hlídat za dveřmi, abychom se drželi v mezích slušnosti. Pokoj pro hosty je na druhé straně než moje ložnice. Dobře? Až budeš pevně na nohou, Florián tě tam odvede."

"Domů," trval na svém Justin.

"Je mi líto. Ráno s tebou chci něco probrat. Do té doby neodejdeš. Teď spi."

V jeho stavu to byl důrazný rozkaz. Víčka mu ztěžkla, zvedla se a zapadla.

"Do pokoje pro hosty," obrátila se Ari na Floriána. "Co nejdřív. Zůstaneš u něj, aby se mu nic nestalo."

IV

Probudil se v neznámé posteli a na chvíli zpanikařil. Otočil hlavu, na vedlejším lůžku uviděl ležet břichem dolů oblečeného Floriána, v chlapecké tváři nevinnost. Oči měl otevřené.

Justin si vzpomínal, jak sem přišel, že pokoj je v půli chodby, ale ještě se neorientoval a při vzpomínce na drogy dostal strach. Napadlo ho, že by měl být hrůzou bez sebe z toho, kde spal, i když uklidňující prášky ještě úplně neodezněly. V polospánku se připravoval na záchvat paniky. Nechali mu šaty, postrádal jen svetr a boty. Někdo ho přikryl a dal mu polštář pod hlavu. Díky Bohu to nebyla Ariina ložnice.

"Jste vzhůru, pane?"

"Ano," přitakal, Florián se zvedl a posadil se na kraj své postele.

"Posluho," zvedl Florián hlas, "probud' Ari. Řekni jí, že Justin už je vzhůru."

Justin se nadzdvihl na loktech, srovnal rovnováhu a podrbal se na strništi.

"Kolik je?"

"Čas," houkl Florián na Posluhu.

"Čtyři třicet šest," odvětil stroj.

"Měli bychom začít dělat snídani," řekl Florián. "Paní obvykle vstává jen o chvíli později. V koupelně máte soupravu pro hosty. Můžete si vzít župan, ale paní zřejmě přijde oblečená. Mohu vás nechat o samotě a zajít za svou partnerkou?"

"Paní je skoro připravena," oznámila Catlin, když Justinovi nalila kávu, Catlin pro jednu prostovlasá, blondatou hřívu sčísnutou na záda, v černé uniformě. "Smetanu, pane?"

"Ne, děkuji."

Děti, pomyslel si. Měl by se smát, popadat se za břicho - v jeho věku ho unesla, nadrogovala a nakonec pohostila parta nedospělých děcek.

Nebylo mu nijak špatně. Ne jako po Giraudových sondách. Ale byl vyždímaný, plíce mu připadaly moc otevřené a údy naprosto nespolehlivé.

Aby ne, po takové dávce kataforik a s ní spojeném psychologickém šoku. Catlin mu na talířku podala tabletu s vitaminy a minerály. Justin ji bez řečí polkl a zapil kávou.

Pomohla mu přinejmenším od postkataforického třasu.

Ari přišla v jednoduchém modrém svetříku a modrých kalhotách, černé vlasy rozpuštěné, jako když byla menší. Vytáhla si židli po Justinově pravici a posadila se. "Dobré jitro. Díky, Catlin." Aza jí nalila kávu a smetanu. Ari se obrátila na Justina: "Jak ti je? V pohodě?"

"Chtěla jsi mi říct něco důležitého."

"O Grantovi," odpověděla přímo Ari. Ale hned obrátila: "K snídani můžeš dostat, co budeš chtít."

"Ne. Díky. Sakra, Ari, nech těch her, dobře?"

"To není hra. Chci do tebe dostat něco k jídlu. Dej si aspoň toast. Mám pravý med."

Vzal si toast, s líčeným klidem ho pečlivě namazal máslem a pak troškou medu. V Moreyville postavili úly pro několik včelstev a k nim další vysoce výnosné zemědělské podniky. Sádky. Exotická zvířata. Žáby. Moreyvilleští mluvili o expanzi proti proudu Volhy a rovnání dalších plání pro zemědělské účely.

"Tak k věci," spustila Ari. "Večer jsem zavolala Denysovi, aby Granta ochránil před Bezpečností. Trochu jsme se pohádali. Ale řekla jsem mu, že nemůžu lidi ze svého křídla nechat válcovat institucí, nad níž nemám kontrolu. Tak daleko jsme se dostali. Nakonec strýček přistoupil na dohodu. Po návratu prověřím Granta vlastními prostředky a když bude v pořádku, nic se neděje. Po tobě chci souhlas s jeho výsledkem v případě jakéhokoli podezření."

Justin civěl na toast, přešla ho chuť. "Chceš ho taky vzít pod sondu."

"Justine, pevně doufám, že žádné pochybnosti nevystanou. Mírové hnutí je ale opravdu nebezpečné. A bude to čím dál horší, protože vidí, že to myslím vážně. Nemůžu věřit prakticky nikomu. Ani ty nemůžeš skoro nikomu věřit, protože když politika klesne tak hluboko, jak se dá čekat, odnesou to nevinní lidé, jak sám nejlíp víš. Žádal jsi mě, ať udělám něco pro tvého otce. Stalo se: zřejmě jsem včera zabránila jeho zatčení a Bezpečnost díky mně nedostala Grantu pod sondu. Tvůj otec se zřejmě nikdy nedozví, že unikli jen o vlasek, a jestli si necháš poradit, neřikej mu to. Grant se v pořádku vrátí domů. Otec je v bezpečí. A tobě není o nic hůř než včera, nemám pravdu?"

"Nevím." Jsem otřesený a to jsem včera nebyl. Nevím, nevím, nevím, ale Bože, kde mám jinou možnost?

"Nechceš se zaplést s Bezpečností," pokračovala Ari. "Giraud tě nemá rád, Justine, spíš naopak. Nemusím být

psycholog, aby mi to bylo jasné. Chci tě tady, a všichni tudíž vědí, že tě mohou použít jako páku proti mně - můžou přimáčkout tebe, Granta nebo Jordana. Giraud rozhodně zatlačí, aby tobě nebo tvému otci něco dokázal - pokud nebudeme mít důkazy, že stojíš na mé straně. Potřebuju je. Potřebuju je od tebe i od Granta, a když mi je poskytneš, budeš můj přítel a Bezpečnost tě bude chránit. Když ne, musím vás s Grantem odsunout někam, kde mě neohrožíte, protože všichni moji nepřátelé ve vás uvidí jen mé slabé místo. Tak to je. A ty to víš. Proto jsi mi včera řekl, že doufáš, že když zůstaneš u mě, všechno se zlepší. Řekl jsi to. Vzpomínáš si?"

"Nevzpomínám. Ale mohl jsem to říct."

"Chci tě mít ve svém křídle, chci s tebou pracovat, ale být pod ochranou mojí bezpečnosti znamená odpovídat na otázky, jakmile budu mít sebemenší dojem, že něco nejde, jak má. Tak to je."

"Asi nemám na výběr, co?" Ukousl si, polkl a zjistil, že med je k žaludku daleko ohleduplnější, než si myslel. "Mám nařídít Grantovi, aby šel pod sondu k sedmnáctileté holce?"

"Nechci ho rozrušit. Měl bys mu to vysvětlit."

"Sakra, Ari..."

"Je v bezpečí, nebo ne? Až ho uvidíš vystupovat z letadla, poznáš, že jsem dodržela slib. Můžeš mu vyložit, proč to chci. Pak budete oba chráněni před celým světem. Nebudete se muset bát, že někdo udělá chybu nebo na vás něco hodí. A já nejsem žádná malá holka, Justine. Na to pozor. Vím, co dělám. Zatím jen nemám dost skutečné moci. Proto své přátele nemůžu chránit mimo své křídlo, proto dělám takovou hloupost a převádím vás pod vlastní bezpečnost -vás a ještě pár kamarádů."

"Nás. Granta a mě. No jasně, Ari. Jasně. Zkus chvilku mluvit pravdu. Šiješ nějaký podraz na své strýčky, nebo pracuješ pro Girauda?"

"Ne. Důvěřuju ti."

"Tak to jsi úplně blbá. Ale tomu nevěřím."

"Přeber si to. Ty a Grant jste jediní dospělí spolupracovníci, které mám, protože za prvé: právě vás dva potřebuji! k práci, a za druhé: neustále vás mám pod kontrolou, jelikož ode mě něco potřebujete a to vám nikdo jiný nedá. Samozřejmě si můžu někoho najmout. Stejně jako moji nepřátelé."

"Tvoji nepřátelé mohou vyhrožovat mému otci."

"Ne bez vědomí mé sítě. Vy jste její součástí. Jakmile budete mít dojem, že mu něco hrozí, řeknete mi to. Promysli si to. Ubráníš se líp na vlastní pěst? A Grant? Ani náhodou. Kromě toho, když spojíte své bezpečí s mým, váš otec asi těžko může podniknout něco proti Reseune, že?"

V šoku na ni zíral, nakonec ale pokrčila rameny, kousl si a zapil sousto kávou.

"Když mi bylo sedmnáct, zkoušel jsem totéž na tvoji předchůdkyni. Vydírání. Sama víš, jaké to pro mě mělo následky."

"Nevydírám tě. Jenom ti říkám, jak to je. Říkám ti, že když se teď zvedneš a odejdeš z mého křídla..."

"Giraud mě chytne dřív, než se stačím otočit. A Granta. A bude nás dusit, kdykoli si najde záminku. To je mi jasné."

Díky."

"Justine, Giraud si může něco vymyslet. Nerada to říkám. Má spoustu dobrých stránek. Ale je schopen na vás něco ušít. A umírá. Nikomu to neříkej. Neměla bych to vědět. Ale smrt změnila jeho motivy. S Jordanem si nikdy nesedli, osobně, v práci, prostě nijak. Když Jordan ještě pracoval s Ari, strašně se pohádali a od té doby se nenávidí. Giraud nesnáší všechno, čeho se dotkl, říká tomu 'warrickovský přístup'. Směrování k určitému typu řešení, intervenční postup, který podle Girauda prosákl Vzděláváním a dostal se do pásků prostřednictvím 'warrickovského vlivu'. Nemá pravdu. Ari věděla, co dělá. Věděla to naprosto přesně a to, co Giraud tolik nenávidí, ve skutečnosti vymyslela Ari, ale on to nikdy nepochopí. Podle Girauda celý posun vzešel od Jordana a nepřipustí, že se mýlí. Do smrti chce stihnout porazit centristy, protože Denys už má taky svá léta a Giraud se bojí, že jeho generace pomře dřív, než budu schopná se o sebe postarat. V tvém otci vidí pěšáka, kterého mohou centristi použít ve hře. Ty jsi pro něj záloha warrickovského vlivu v Reseune a já pubertáčka ovládaná hormony. Proto se tak zoufale snaží dostat tě ode mě co nejdál. Nemusím se tedy jen přesvědčit, že nepředstavuješ riziko, ale také ujistit strýčky, že naprosto přesně vím, co dělám. Zvládnou je, i když ti možná připadá, že se vytahuju... Protože jim řeknu, že mám Ariiny poznámky k tvému případu."

Ztěžka polkl.

"A máš?"

"Řeknu jim, že mám."

"Slyšel jsem, co jim řekneš! Vyhnula ses odpovědi. Máš je, nebo nemáš?"

"Víš, že když říkám to, co by měla být pravda, občas lžu. Podle Yanniho jsou profesionální lži v pořádku. Říkají se s dobrým úmyslem."

"Sakra..."

"Lžu, abych tě chránila."

"Komu? Máš její úchylinky, mladá paní. Pevně doufám, že nejdou ještě dál."

"Jsem tvůj přítel. Chtěla bych být víc. Ale nejsem. V tom mi věř. Když ne mně, komu? Se mnou tě ani jednou nevzali do vazby. A dám ti záznam z našeho sezení, kdykoli budeš chtít. I sondu s Grantem. Nechci, abyste si museli navzájem nevěřit."

"Sakra, Ari."

"Na rovinu. Je to problém a já ho házím na tebe. Zkusíme další. Myslíš si, že do tebe zasáhnu, protože to pak povím Denysovi. Dobře víš - přiznejme si to, že jsi ve větším bezpečí, když pode mnou pracuješ bez dozoru, než když tě bude pořád hlídat Giraud. Nechceš sebe a Granta svěřit do rukou dítěte. Ale jsem Ariina žačka. Přímá. A Yanniho. Nemám papíry, ale jenom proto, že jsem si nezažádala. Umím spoustu věcí, které bych nerada přiznala Úřadu. Přiznávám se k určitým velice nedospělým nápadům. Určitým sobeckým myšlenkám. Ale nic z toho jsem neudělala. Probudil ses v

pokoji pro hosty, nebo ne?"

Cítil, jak se červená. Očekával tady záblesk vzpomínky, byl v jejím bytě, pod stresem, ale vzpomínka neměla náboj ani barvu, jen se mu vybavila starší tvář, Ari se chystá do práce, nechává ho v bytě zničeného...

Vzpomínal na to už jen s lítostí, daleko víc než s hanbou.

"Něco jsi udělala," řekl sedmnáctileté Ari. Ari i sobě v tom věku.

"Řekla jsem ti, ať nejsi nervózní z tohoto bytu. Předpokládala jsem, že tě bude trápit. Řekla jsem si, že to není neetické."

"Na etice ti vůbec nezáleželo, paní. Stejně jako já."

Zatvářila se trochu zaraženě, trochu ublíženě. Strašně litoval, že mu to uklouzlo.

"Promiň," omluvil se. "Nemyslel jsem to tak. Ale, k čertu, Ari! Když už nás musíš vyslyšet pod sondou, odpusť si takové nápady."

"Je ti to trapné, protože jsem tak mladá, že ano?" zeptala se.

Zamyslel se nad tím. Zkusil se uklidnit. Neměl strach, ale zlobil se. Za to, co řekla. "Ano, je mi to trapné."

"Mně taky. Protože jsi o tolik starší. Pořád se bojím, co řekneš na moji práci. Jsem z toho nervózní, není to legrační?"

"Já bych volil jiné slovo."

"Budu tě poslouchat."

"No tak, Ari, neříkal jsem, ať se mnou nehraješ tyhle hry? Nedělej malou holku. Neposloucháš nikoho."

"Naslouchám svým přátelům. Nejsem moje předchůdkyně. Vzpomeneš si snad, že tohle jsem ti už řekla?"

Zase mu škublo v nervech. "To je jen sémantická otázka."

Zamrkala a zasmála se. "Pravda. Vidíš, dnes ráno jsi docela bystrý."

Měla pravdu. Sebezpozorování ho uchránilo paniky. "Máš jemnější metody než Giraud. To ti musím nechat, mladá paní."

Mladá paní ji štvála. Věděl to. Dokonce si všiml, jak zareagovala. S mladou paní se nechodí do postele. Nic na něj nehrála. Všiml si, jak se zamačala, což, pokud rozuměl mlze, znamenalo, že je otevřená. "Chci záznam toho, co jsi se mnou udělala. A chci mluvit s Grantem."

V

Toho odpoledne si vyjely na koních - Ari na Kobylce a Amy na klisně jménem Bayard - Amy to jméno našla v knížce, takže mohli poslední klisničku pojmenovat, na rozdíl od koz a prasat, která měla jen čísla.

Kobylka je prostě Kobylka, prohlásila Ari. Dceře Klisny říkali Dcera nebo Druhá kobylka, a Druhá kobylka byla Floriánova, i když ji nesměl vlastnit: žádný OBC se na ní neprojede. Třetí byla Bayard a patřila Amy Carnathové; čtvrtou, pátou a šestou dostali Maddy, Sam a Stasi, pokud klisny nesloužily v polích nebo nevozily zásilky tam, kde by auto zničilo vegetaci a člověk by byl moc pomalý.

Ari se rozhodla, že jednou nechá postavit hřebčín a jízďárnu. Pozemky v bezpečných zónách stály velké peníze a strýček Denys jí zatím takový výstřelek nedovolil.

Ari ale chystala vývoz do Novgorodu, napřed na okukování a předvádění, časem i na prodej, protože dovednostní pásy se prodávaly jako housky na krámě všem, kdo chtěli vědět, jak vypadá prase, koza nebo kůň a jaké je to v sedle. Vesmírané je nakupovali jako zábavné senso. Shánka po nich byla i na stanicích. Lidé po celém vesmíru věděli, jak se jezdí na koni, i když v životě žádného neviděli.

To nám jízďárnu bohatě zaplatí, argumentovala Ari, i zemní práce a rozšíření chráněné zóny: koně nepotřebují tak hlubokou půdu jako plodiny a spásání zkvalitňuje zeminu.

Prozírají vlastní váhu ve zlatě, namítal Denys a opakoval ne, ne, ne.

Píce je obnovitelný zdroj, nedala se Ari. Potřebuje spásat.

Ne, odpověděl Denys. Nic se tu nebude rozšiřovat, za téhle situace nestojíme o titulky v novinách, není to rozumné, Ari. Jednou, řekla a odešla poražena.

Koně tedy zatím měli jen oni a občas AGRO na práci.

Výběh byl kromě jejího bytu nejvhodnější pro důvěrný rozhovor a měl vlastní výhody, například když Ari potřebovala, aby se Amy Carnathová uvolnila a dokázala mluvit o opravdu citlivých záležitostech.

Amy totiž poslední dobou nebyla šťastná. Sam to dal dohromady s Marií Cortéz-Campbellovou, milou holkou; Stef se vrátil k Jevgeniji a Amy věnovala většinu času ježdění, studiu a obchodu, což ji dostalo až na nižší manažerskou pozici ve Vývozním oddělení Reseunských laboratoří a na občasný post vedoucího projektu v oddělení genetického výzkumu.

Amy byla odjakživa nejchytřejší. Konečně se jí začala formovat postava, v sedmnácti, sice nenápadně, ale aspoň trochu žensky. Svým nohatým způsobem byla pěkná, ne protože byla hezká, ale protože vypadala čím dál zajímavěji. Amy ovšem byla příliš chytrá, než aby mohla být šťastná, protože mezi svými vrstevníky nenašla stejně obdařeného mladíka. Nárokům se blížil jedině Tommy, ale Tommy byl její bratranec, měl jiné zájmy a stejně ho zajímala především Maddy Strassenová. Na obou stranách to začínalo vypadat vážně.

"Jak jde život?" začala Ari, když se dostaly dost daleko od lidí pod širé klidné nebe. Připravila se na dlouhé povídání.

"Dobře," odpověděla Amy a vzdychla. Nic víc.

To se jí vůbec nepodobalo. Obvykle začala: ten parchant Stef Dietrich a začala vyjmenovávat všechny křivdy.

Ari takovou Amy neznala. Podívala se na ni ze sedla a řekla: "To ti moc nevěřím."

"Pořád totéž," odpověděla Amy. "Stef. Máma. To je v kostce všechno."

"Za týden budeš dospělá. Budeš si moct dělat, co se ti zlíbí. A v mém křídle máš připravené místo, už ti to říkám dlouho."

"Nemůžu vůbec nic," odsekla Amy. "Justin pro tebe může skutečně pracovat. Já dělám ve vývozním. Kšeft a kancelářská práce. Na nic jiného psychologii nepoužívám. To není tvůj obor. Nevím, k čemu bych ti byla."

"Z mých kamarádů máš nejčistší bezpečnostní prověrku. Vyznáš se v obchodě. Budeš dobrá dohlázeatelka, budeš dobrá skoro ve všem, do čeho se pustíš, to je tvůj problém. Do všeho se pouštíš dřív, než se to naučíš, a já chci, aby ses teď nějakou dobu jen učila. Pamatuješ, jak jsem tě zatahla do tunelu a založily jsme partu? Chtěla jsem tě jako první. Vždycky jsi byla první."

"O čem to mluvíš?" Amy najednou dostala strach. "V čem jsem teď první?"

"V tom, že s tebou začnu mluvit vážně. Že nebudeme plánovat dětinskosti, ale obsazení klíčových pozic v Domě. Věci se daly do pohybu. Takže začínám u tebe jako kdysi. Budeš pro mě pracovat, Amy?"

"A co mám dělat?"

"Genetiku. Jako krycí projekt si vymysli, co chceš. Ale musí opravdu běžet. Začni s ním hned, než se rozmyslíš. Je mi to jedno. Dostaneš plat a podíl na zisku ze své práce."

Amy jen valila oči.

"Chci tebe a Maddy ve dvou různých sekcích, protože nemůžu nechat jednu šéfovat druhé. To by nešlo. Ale mezi námi, jseš chytřejší než Maddy, trpělivější a spolehlivější, když na tebe hodím nějaký průšvih. Na problémy nebudeme čekat dlouho. Giraudovi selhává omlazování. To je tajné. Skoro nikdo o tom neví, ale čím dál víc lidí se dovtipí. Až umře, budou na Vědě volby. Zhruba tou dobou se mě budou snažit mírovci a všichni ostatní konečně zabít. Je to tak, Amy."

"Já vím."

"Víš, proč mě udělali, jak mě učili, a víš, co jsem. Víš, že moje předchůdkyně měla nepřátele, kteří ji chtěli zabít, a jednoho, který ji zabil. Čím víc se blížím její podobě, tím větší ze mě mají lidi strach -protože já jsem strašidelná, Amy, straším spoustu lidí, kteří z mé předchůdkyně takový strach neměli. Bojíš se mě? Pověz mi pravdu, Amy."

"Ne. Nebojím. To ne. Ale běhá mi z tebe mráz po zádech. Protože nejsi tak stará, kolik máš let, ale s námi se tak chováš."

Mluvíly jsme o tom s Maddy. Jak občas chceme provést nějakou skopičinu, jenom pro legraci. Občas..." Amy chvíli jela tiše a plácala Bayard po šíji. "Máma se na mě někdy našte, protože dělám děsné věci a ona mě považuje za dítě. Jednou na mě křičela: Amy, je mi jedno, co dělá Ari Emoryová nebo co říká Ari Emoryová; jseš moje dcera - neříkej se na mě takhle a neříkej mi, jak tě mám vychovávat. A pak mi dala facku. Nevěděla jsem, co mám dělat. Nemohla jsem jí to vrátit. Nemohla jsem utéct a začít třískat věcmi. Jenom jsem tam stála. Rozplakala se. Taky jsem se rozplakala, ale ne proto, že mě ušlehla, ale protože jsem věděla, že nikdy nebudu taková, jakou mě chce mít." Amy se podívala na nebe. Ve slunci se zaleskly slzy. "Máma pochopila, že odejdu, jakmile to půjde, a bylo jí to líto. Potom jsme si o tom promluvíly. Ona se tě bojí."

Nerozumí mi a myslí si, žeš mě připravila o dětství. Tak to řekla. Nedostala jsi příležitost být dítě. Já si myslím, že jsem měla dětství. Báječně jsme si užili. Máma o tom neví. Ale mě už to nebaví. Dětské hry mě už unavují. Ty víš, o čem mluvím. Unavuje mě Stef Dietrich, unavují mě hádky s mámou, unavuje mě chodit do školy a slovíčkařit s Wendym Petersonem. Myslím, že Maddy je na tom stejně."

"Dokážeš spolupracovat se Samem?"

"Je úplně vypatlaný - to bych neměla říkat, co? Ale co na ní vidíš, to fakt nechápu."

"Snaž se mu neublížit, Amy."

"Neublížím mu. Ani se mi nechce. Víš, co bych chtěla? Chci takový vztah, jaký máš s Floriánem. Bezproblémový. Žádné malicherné hádky. Žádnou žárlivost. Jakmile si to budu moci dovolit..."

"Jestli přijmeš moji nabídku, bude se ti daleko líp pracovat s osobním asistentem. Myslím, že by tě štvál kdokoli kromě Alfý, jistě najdeme pár nenajatých. Nechám ti vytisknout všechny volné Alfý. Nejspíš je najdeme v Zelených kasárnách. Zřejmě to bude někdo jako Catlin, ale s tím se dá něco udělat."

Amy nevěřícně zírala. A trochu se červenala.

"Jednou," pokračovala Ari, "budeš mít vlastní křídlo. Chystám ho pro tebe. Jednou budu řídit Reseune, a to si na nic nehrajeme, jen počítám s dlouhodobou perspektivou. Chci, abys měla podporu, jakou budeš potřebovat, a abys měla někoho, kdo tě bude schopen chránit a vyřizovat za tebe záležitosti, na které nebudeš mít čas. Musí být chlap a musí mu to pálit. Ženskou bys zabila. Odhadla jsem tě správně?"

Amy se najednou rozesmála a ještě trochu zrudla. "Já nevím. Potřebuju si to promyslet." "Jasně. Máš pět minut." "To není fér, Ari."

"Je to stejné jako tehdy pod schody. Úplně stejné. Potřebuju kamarády hned a tebe jako první. Hrozí skutečné nebezpečí, a když jsem cílem já, ty můžeš být taky."

Amy se zahryzla do rtu. "To mi nevadí. Fakt ne. Ale bojím se hádky s mámou. Víš, co si myslím? Že na mě chce viset. Vidí, že na mě máš větší vliv než ona, vždycky mě chtěla poslat na výchovnou psychologii, i když mi jiné obory jdou líp."

"Sakra, podívej se na mě. Myslíš, že RR nemusí řešit, kdo je kdo?"

"Já vím. Ale tvoje - předchůdkyně - po tobě nevrhá káravé pohledy u snídaně."

"Či život chceš žít? Svůj, nebo její?"

Amy nakonec kývla. "Svůj, nebo tvůj? Jsem jenom svoje, Ari. Nechci, abys mě podporovala. Jestli mi nabízíš skutečnou práci a plat, jaký si zasloužím, pak souhlasím."

"Dohodnuto."

"Dohodnuto," řekla Amy.

"Teď zajdeme za Maddy. A pak za Samem. A za Tomnym."

"Stasi je spolehlivá," doplnila Amy. "Nevadí mi. Ale Stef Dietrich ať táhne."

"Stefa neberu," souhlasila Ari. "Nic proti němu nemám, ale dělá potíže a k ničemu by mi nebyl." Postavila se ve třmenech, protáhla se, vrátila se do

sedla a řekla: "Vezmeme Maddy, Sama a Tommyho. Proti Stasi nic nenamítám. Všichni ale půjdou ve stejném pořadí, jako vždycky. Od služebně nejstarších. Něco ti povím: mám jeden velký problém, jedno nebezpečně slabé místo a jednoho velikého pomocníka - všechno to je Justin Warrick. Pomůže nám. Ale dost toho na něj padá. Justin a Grant jsou jediní, kdo jde s námi, a přitom není jeden z nás, jestli mi rozumíš."

"Je dost chytrý, aby mohl dělat problémy," namítla Amy.

"Vím o tom. Strýčkové ho chtějí dostat co nejdál ode mě. Říkají tomu warrickovský vliv. Říkají, že je pro mě jed. Vím, že nemají pravdu. Můžu ti říct takové věci, Amy, jestli do toho jdeš se mnou..."

"Jdu."

"Denys by chtěl Ariiny poznámky - poznámky i projekt psychogeneze, ale já mu je nedala. Veškerý materiál jsem rozdělila do tří bloků: první držím v tajnosti. Druhý je veřejný a buď už vyšel, nebo vyjde. A třetí je projekt Rubin, sice tajný, ale veškeré utajení je fraška, protože mě každý zná, a když ví něco o hormonech, dokáže si představit, co se mnou asi dělali. Chceš vědět něco, co chtějí skutečně udržet pod pokličkou? Justina Warricka. Sice není Jordan, ale zároveň není klon Bokové a v Reseune může mít jednou významný hlas, pokud ho nechají, protože je chytrý, chápe, co jsem zač, je bezpochyby Vyvolený, jenže nemá papír, studoval u Ari - to taky nepřiznají, další Vyvolené, a je RR Vyvoleného, daleko důležitější než Rubin, i když Obráně tvrdili pravý opak. Ari ho hodně zpracovala, ale to Obráně taky neřekli, protože z něj mají strach, hlavně z jeho vlivu. Podle mého Denys ví, že s ním Ari pracovala. Denys ho uchránil před léčbou, protože se bál, co s ním Ari udělala, a věděl, jak s ním zamávala její smrt - nejen proto, že ji zabil jeho otec, ale protože ji Justin tolik potřeboval."

"Co s ním udělala?"

"Hodně výrazný zásah. Těsně před vraždou. Nedotáhla to, ale změnila směr Justinova života. Víc ti nepovím, protože je to pro něj příliš osobní. Ale bylo to drsné."

"Jako to, co dělali s tebou?"

Ari se nad tím chvíli zamyslela. "Ano, hodně se to podobá. S jistými rozdíly. Jordan z něj chtěl mít svoji kopii. Justin by ale nikdy nebyl jako on. Ari věděla, na co jeho geny potřebuje, a dostala to. Tak to bylo. Dokázala velice přesně manipulovat s hlubinnými sety OBC."

Amy se na ni nevěřícně podívala.

"Psychogeneze může mít dva výsledky," vysvětlila Ari, "jako kterékoli jiné klonování. Buď identickou kopii rodiče, nebo nový návrh. Já jsem asi nejdokonalější kopie, jaké lze dosáhnout. Řekla jsem Justinovi, že nejsem moje předchůdkyně, a on opáčil, že je to jen otázka sémantiky. Myslím, že v tom má pravdu. Proti Ari mám spoustu rozdílů: maminku, Olлиеho, Denyse - ani z poloviny nebyl tak zlý jako Geoffrey Carnath. Prožila jsem spoustu odlišných příhod. Ale měla jsem Floriána a Catlin. Nepochybovala jsem, že teorie, které mi předložili, fungují. Cítila jsem, že mají pravdu. Taky vím, proč jsem předběhla starou Ari. Musela jsem dít. Měla jsem strach. Nemohla jsem prostě vypnout a čekat, že se o mě ostatní postarají. Naučila jsem se soustředit, pracovat v reálném čase a přitom vypnout a rozebírat nesmysly. To bylo hlavní. Klon Bokové se nikdy nedostal na slunce, nic mu nepatřilo, ničím nebyl. Víš, co bych odpověděla na otázky, které té chudě kladli? Vlezte mi na hrb! A kdybych chtěla hrát na piáno, prostě bych hrála na piáno. A možná bych naplila do obličeje těm matikářům, co mě nenaučili to, co původní Boková musela znát - například jaké to je ve vesmíru, sakra! Jak se žije na lodi! Jaké to je, když na matematice záleží život a smrt! Druhá Boková dostala jen suchou teorii. Byla kreativní a oni jí dali suchý prach. Před vším ji chránili. A nedokázali porozumět její hudbě. Byla mizerná klavíristka. Neuměla psát noty. Ale zajímalo by mě, jaká hudba jí zněla v hlavě a proč se do sebe uzavírala čím dál víc. Nejsem si jistá, že selhala. Třeba s ní ti pitomí géniové jen nenašli společnou řeč. Třeba měli špatný notový zápis. Zajímalo by mě, jak zněla celá symfonie a jestli v ní Boková hrála doprovod. Hm." Otřásla se. "To je taky strašidelný, co?"

"Prohnali její noty počítačovou analýzou. Na nic nepřišli."

"Nepřišli na spojitost s teoriemi staré Bokové. Ale mladá svou genetickou matku nikdy nepoznala."

"A co s jejími učiteli?"

"Možná. Nebo s něčím úplně mimo." "Ráda bych si ty záznamy stáhla. Čistě abych viděla, co zkoušeli."

"Klidně. Dělej si, co chceš. Jsi u mě ve výzkumném křídle, ne? Stáhni z ostatních křidel všechny svoje projekty, dej je do našeho účetnictví a budeš mít na všechno spoustu peněz. Pávi očka a bojovnice nám zaplatí spoustu strojového času."

VI

Letištní hala byla skoro prázdná, všechny pravidelné lety Reseune air už odletěly, cestující do Novgorodu, Světlansku nebo Gagarinogradu byli na cestě. V hale zůstala jen ostraha a pár příslušníků Reseunské bezpečnosti z Domu, kteří tu čekali na své kolegy z Planysu. Čekají tu na ně stejně jako já na Granta, řekl si Justin, nejsou tu kvůli ničemu jinému. Florián ale vyšel až na plochu, kde neměl co dělat, a předtím Justina ujistil: "Paní Amy Carnathová je na druhém konci haly, pane, a s ní Sam Whitely. Oba jsou přátelé naší paní. Požádal jsem je, aby se neukazovali, ale mají komunikátor a když se něco stane, mohou mě informovat. Navíc monitoruji bezpečnostní frekvenci." Florián ukázal na knoflík vedle identifikační karty. "Když se něco stane, nebraňte se a věřte, že vás z toho dovedeme dostat."

Oba komplicové se zdržovali na druhém konci haly, velký svalnatý mladík s hranatým obličejem a posezení, který prozrazoval, že není žádný účetník -

Whitely bylo reseunské jméno, ne z Domu, nýbrž z Města; Justin si vzpomínal, že ho viděl s Ariinou partou. A dcera Julie Carnathové Amy, často Ariin stín, hubená a knihomolská, podle povídání velice, velice chytrá. Neteř Denyse Nye a kluk, který vypadá, že dokáže holýma rukama ohnout potrubí - dvojka, která Bezpečnost přinejmenším zpomalí, pokud bezpečáci nestojí o nápadný incident.

Justin se s nimi cítil bezpečněji.

Sakra, musel se dožít chvíle, kdy ho budou chránit děcka. Kdy se ho ujme dívčina stejně stará jako on v době, kdy se stal obětí její předchůdkyně - to ho ničilo nejvíc. Ne že by proti ní měl šanci, Ari byla tehdy na vrcholu sil, ale že ho tak snadno ovládne její kopie a postaví ho do téhle situace. Grant je hned za dveřmi a zřejmě spekuluje, proč se její osobní strážce tak zabývá jeho zavazadly a tělesnou prohlídkou... Grant bude mít trochu strach, hned mu dojde, že se něco děje, potichu se bude uzavírat, vyděšený vlastními představami, bude se schovávat do sebe, poslouchat všechny příkazy a doufat, že jeho partner není ve vazbě.

Florián odmítl Grantovi od Justina předat byť jen krátký vzkaz; nezlobte se, pane, ale musím dodržovat předpisy. Provedu ho kontrolou, jak rychle to půjde.

Grant neví, co ho čeká, co je s jeho partnerem, i když ten na něj čeká hned v hale, aby mu všechno vysvětlil...

Proboha, řeknou mu, že půjde za Ari. Že bude muset pod sondu. Že je to v pořádku, protože jeho partner souhlasil a právě se z jedné zotavuje.

Justin se podíval sám nad sebou, že dokáže sedět s rukama v klíně, dívat se na bezpečáky, na obě děti zabrané do tichého hovoru na druhém konci haly, poslouchat obvyklý hukot pásů na zavazadla, naznačující, že kufry procházejí odbavením, pravděpodobně důkladnou prohlídkou v rukách Reseunské bezpečnosti. Bezpečáci zřejmě kontrolují i soudržnost švů u necesů na holení nebo obsah neprůhledných lahvíček.

Justin byl zvyklý balit zavazadla pro Bezpečnost. Všechno měl v průhledných nádobách a pytlících, vozil minimum oblečení, dokumenty nesešival, aby nebyly problémy při kopírování.

Bral si svetry. Košile Bezpečnost nikdy nesložila a v kufru se pak pomačkaly. Límečky většinou rozpárala.

Natáhl si nohy, opřel se a zkusil se uvolnit. Minuty se vlekly jako hodiny a Justin pocítil první příznaky známé paniky...

Jistěže je všechno v pořádku, Grante. Ano, nic se mnou neudělali. Hovno.

Ale co jiného nám zbývá? Co můžeme dělat než doufat, že Ariina reinkarnace nepůjde v jejích stopách?

Když už má její poznámky, ví, co se mnou měla v plánu. Může to změnit - nebo to dotáhnout a dokončit, co se mnou zamýšlela stará Ari. Ať už to je cokoli. Jednou mě napadlo, že by to bylo nejlepší- kdyby Ari žila. A pokud měla jasný plán. Ted mi to bezprostředně hrozí. Už nejsem to, co se mnou Ari zamýšlela. Dospělý jsem teď já. Mám vlastní práci, vlastní úkoly...

A Grant, proboha, Grant; do čeho jsem ho zatáhl? Co s tím můžu dělat?

Dveře se otevřely a z nich vyšel Grant s kufříkem, Florián za ním nesl ostatní zavazadla.

"Do autobusu, pane," řekl Florián a mávl rukou k východu. Justin vyskočil ke Grantovi.

Jejich dráhy se prořály.

"Moc rád tě vidím," začal Grant. Měl rozostřený pohled transoceánského cestujícího přes několik časových pásem.

Justin ho za chůze vzal kolem ramen a poplácal ho po zádech.

"Jak ses měl?"

"Na zemi skvěle. Jordan a Paul jsou v pořádku, moc se mi u nich líbilo, pořád jsme mluvili, opravdu hodně..." Dveře za nimi se otevřely a Grant se automaticky ohlédl přes rameno, ztratil nit. "Byl jsem..."

Motor roztáhl dveře na parkoviště, kde čekal mikrobús.

"Nic nám nehrozí?" zeptal se Grant.

"Ari nás chrání," odvětil Justin s rukou kolem Grantových ramen. Postrkoval ho, aby se nezastavil. První nastoupil Florián, položil kufry na podlahu, ostře nařídil řidiči, ať nastartuje, za ním vešel Grant a pak Justin.

"Mám ještě deset cestujících," namítl řidič.

"Tohle je prioritní jízda," odušil Florián. "Posaďte se, pane."

Justin poslechl a Florián za nimi osobně zavřel.

Šofér nastartoval a rozjel mikrobús.

"Pro ostatní se vrátíte," řekl mu Florián. Stál nad řidičem, Justin s Grantem seděli na prvním sedadle.

"Co to děláme?" zeptal se tiše a logicky Grant.

"Nic se neděje," odpověděl Justin a stiskl Grantovi dvakrát zápěstí. Domluvený signál. Grant se trochu uklidil.

Florián si k nim sedl přes uličku. "Catlin nám drží výtah," řekl. "Domovní Bezpečnost u dveří trochu znáte, že nepřijeli ostatní cestující. Ale nebojte se. Zřejmě vyslechnou řidiče a my půjdeme rovnou dovnitř - opravdu se nic neděje, pane, jenom nestojíme o hádku, kdo má vyšší hodnost. Pokud nás zastaví, není to sebemenší problém, nemějte strach, nebudte nervózní, když necháte mluvení na mně, hladce se vykroutíme. V ideálním případě prostě projdeme dveřmi k výtahu - s Catlin jsme už Bezpečnost obešli mnohokrát."

"Výtah jede jen do obytné části v prvním křídle," zašeptal Grant.

"Tam míříme," řekl Justin. "Vyskytl se drobný kompetenční spor. Ari nás protáhne Domem, aby nás nedrapl Giraud."

"To bych nerad," odušil roztřeseným hlasem Grant a Justin mu položil ruku na koleno.

"Omlouvám se za takové uvítání. Doma by sis zasloužil víc."

"To nic," zabručel Grant, tak apatický, jak ho Justin už léta nepamatoval. Vzal ho za ruku, stiskl. Grant ale jen vzdychl a opřel se. Mikrobús překonával stoupání k Domu.

Floriánovi něco povídalo naslouchátko v levém uchu. Zamračil se, ale vzápětí rozjasnil tvář. "Hm." V očích mu blýsklo a zazubil se. "Bezpečnost si stěžovala, že autobus odjel předčasně. Domovní bezpečnost nahlásila, že je to na přání naší paní, a pan Denys potvrdil, že se paní ujímá Granta. Projdeme bez problémů."

"Takže nějaké problémy máme, co?" zeptal se Grant Justina.

"Drobné. Měls nějaké potíže v Planysu?"

"Ne. Naprosto žádné."

"To je dobře," řekl Justin a vzhledem k tomu, že je slyšel azovský řidič, nijak nereagoval na Grantův pohled.

Výtah je vysadil ve velké prázdné hale před Ariiným bytem. Florián s Catlin vzali zavazadla, Florián tiše promluvil a

Posluha Ari sdělil, že dorazili.

Dveře bytu se otevřely.

Justin se zavěsil do Granta. "Máme potíže," sdělil mu v soukromí Ariiny soukromé haly. "Jde po nás Giraud. Skoro jistě do tebe chtěli něco nasadit. Jsme dohodnutí s Ari."

"Jak - dohodnutí?"

Justin mu dvakrát stiskl ruku. "Půjdeš pod sondu. Jen pár otázek. Nic to nebude, přísahám."

"S tebou se dohodla stejně?" zeptal se Grant. Měl strach. Veliký strach. Nikoli: Slibuješ, že to nic není? Ale: Jseš v pořádku?

Justin Granta otočil a krátce ho pevně objal. "Je to v pořádku, Grante. Je naše holka, ne? Nic na nás nezkouší, postavila se na naši stranu."

Grant se na něj podíval a přikývl. "Nemám co skrývat." Měl přiškrcený hlas. "Zůstaneš tam se mnou?"

"Ne," odpověděl Justin. "Ari říká, že je ze mě nervózní. Ale budu hned za dveřmi. Celou dobu."

Justin listoval v časopise, který mu Florián ochotně donesl - poslední číslo Bulletinu Úřadu vědy, do něhož se čas od času začel; jenže fyzika na něj byla moc složitá a o genetice zooplanktonu slyšel autora, reseunského výzkumníka Franze Kennarta, referovat osobně. Biolog ze Světlansku psal o vymírání původních cyteenských ekosystémů a výskytu mrtvých zón, v nichž jistě anaerobní bakterie vytvářejí metanové kapsy.

Články nestačily udržet jeho pozornost. Nezaujaly ho ani obrázky a Justin si jen četl popisky a tu a tam odstavec vytržený z kontextu. Přeházené informace se v něm míchaly s nevolností z obav jako mnohokrát předtím - při čekání na zatčení pročítal hlášení, při těšení na zprávy z Planysu dělal v reálném čase návrhářskou práci, jež jednou rozhodne o životě či smrti.

Listoval bulletinem tam a zpátky, na chvíli se zabral do náčrtků světlanské geologie a prohlédl si fotografie mrtvých krokopysků. Připadaly mu smutné, i když krokopysci ustoupili polím, zeleným rostlinám, prasatům, kozám a lidem.

Člověk ve skafandru, zachycený kvůli měřítku, proti rozložené mršině mnohasetletého zvířete směšně malý, mu připomněl lovce na staré Zemi, pózující před hromadami mrtvol, tygřích hlav a sloních klů.

Polekalo ho, že se nad obrázkem rozplakal, v ústech měl sucho. Oplakává pitomého krokopyska. Protože je tak strašně napjatý a za Granta brečet nemůže, Grant by se na něj tázavě podíval a řekl: Mlha s člověkem dělá divné věci, co?

Otřel si oči a otáčel stránky, dokud se neuklidnil. Když nakonec nenašel nic, na co by se dokázal soustředit, pomyslel si: Proboha, jak dlouho může zabrat pár otázek?

Granta navrhla první Ari. Druhá návrhy zná. Má k němu kompletní manuál. Stejně jako Giraud.

Giraud z něj udělal trosku.

Omdlel ji tam?

Zavolali by mě. Určitě by mě zavolali.

Odložil časopis na stolek, opřel se lokty o kolena, zabořil si zápěstí do očí a pak spojil prsty za krkem, aby rozmasíroval bolest.

Co když do něj Jordan něco vložil, hodně hluboko - Grant by to dokázal vstřebat, zformátovat...

To by Jordan neudělal. Bože, to jistě ne.

Dveře se otevřely, Justin uslyšel Ariin hlas a lehké kroky.

Vyšla do předpokojí, nebyla nervózní, jen unavená.

"Spí," oznámila Justinovi. "Všechno je v pořádku." Došla k němu a dodala: "Je úplně čistý. Nic se s ním nestalo. Spí.

Byl našťvaný - samozřejmě k tomu měl důvod. Báł se o tebe. Jestli chceš, můžeš ho vzbudit. Ale řekla jsem mu, že je v bezpečí a v pohodlí. Pásek dám Giraudovi; musím. Giraud je strašně vysazený na tvůj vliv. Dokážeš si představit, co by si myslel, kdybych mu nedala nahrávku výsledku."

"Bude si to myslet tak jako tak. I kdybychom na páscech byli jako lilie, stejně by si něco našel."

Zakroutila hlavou. "Pamatuješ, jak jsem Denysovi řekla, že mám Ariiny pracovní poznámky? Prostě mu povím, že mám všechno pod kontrolou, že až budu hotová, nebude vůbec záležet na tom, co Jordan udělal nebo ne, že jestli má strach z warrickovského vlivu, může být klidný, protože vás mám oba v práci."

To zní schůdně, pomyslel si Justin, ale zároveň to připomíná falešnou pravdu pod skutečnou pravdou, kterou tak ovládala Emoryová - nekonečné vrstvy pravdy schované pod vytáčkami a nesnesitelným smyslem pro humor. Drbal se za krkem a snažil se přemýšlet, ale myšlenky se mu ztrácely v panice - až na jedinou, jež opakovala: nemáš na výběr, tahle holka představuje v Domě jedinou sílu, na které nakonec bude záležet.

...Kromě toho, vybavil si její slova u snídaně, když spojíte své bezpečí s mým, váš otec asi těžko může podniknout něco proti Reseune, že?

"Povím ti něco o Giraudovi," pokračovala. "Občas ho nemůžu vystát. Občas ho mám skoro ráda. Ke svým nepřítelům nechová naprosto žádný city. Fascinují ho modýlky, mikrokosmy a chytré hračky. Sám sebe vidí jako mučedníka. Smířil se s tím, že bude dělat špinavou práci a lidi ho budou nenávidět. Má hodně málo slabých míst - snad jen rozmíšku s tvým otcem, toho nesnáší, a mě, protože já jsem jediné jeho dílo, které ho dokáže obejmout a něco mu vrátit. Takový je. Náš pravý opak. Neříkám to, aby ti ho bylo líto. Jenom chci, abys věděl, jaký je."

"To vím až moc dobře, díky."

"Když ti někdo ubližuje, máš problémy s egem, pokud se správně pamatuju. Nastane krize a člověk si říká, že to může být jeho chyba, ale třeba mu všichni kolem křivdí. Nemám pravdu? Ego musí přestavět vnímání sebe sama, spláchnout pochybnosti do mlhy a přijít s jasným názorem, že ty máš pravdu a tvůj protivník se mylí. Funguje to tak? Víš to líp než já. Když ten jasný názor vědomě analyzuješ, mlha se vrátí a všechno začíná nanovo. Ale co když budeš potřebovat poznat celého Girauda, co uděláš?"

"Třeba nikdo nedokáže být tak objektivní, když mu jde o krk."

"Giraud tě dostal do mlhy. Chceš, aby mu to prošlo, nebo mě vyslechneš do konce?"

"Přesvědčovalas mě o tom pod kataforikem, paní?"

"Ne. Kdyby ano, vracely by se ti ozvěny, nebo ne? V mé přítomnosti máš v hlavě takovou mlhu, že nedokážeš pořádně myslet. Máš mlhu kvůli mně, kvůli Giraudovi, kvůli Jordanovi. Kvůli sobě. Kvůli všem kromě Granta. Toho chráníš. Dohodneme se, že ti to umožním na co nejdější dobu. Giraud umírá."

Justinovi v žilách koloval adrenalin, ale tělo mu těžklo. Mozek podléhal únavě. A mlha zmizela, i když věděl, že do něj Ari zasahuje, i když ji sledoval při práci krok za krokem, i když si uvědomoval, jaké hluboko posazené klíče používá, i když se musel sám podívat, jak na něj zaútočila zpoza rohu a jak celou dobu improvizuje.

Uzel se rozmotal. Justin byl na okamžik otevřený jako pod plnou dávkou drog.

"Dobře," připustil. "Ale máš v tom chybu: Grant není v bezpečí, když se v něm můžeš hrabat."

"Grant by nikdy nepodnikl nic proti tobě. To mi stačí, je to stabilní situace. Byla bych blázen, kdybych se vrtala v jediném pevném bodě tvého vesmíru, když potřebuju hlavně vědět, jak jseš na tom ty. Kdybych chtěla do někoho zasáhnout, tak do tebe. Ale pokud zajistím Grantovo bezpečí, pokaždé, když tě napadne proti mně něco podniknout, si vzpomeneš, že tvůj otec nedokáže ochránit ani sám sebe, i když by rád, natožpak tebe nebo Granta. Jordanovi neublížím. Neublížím Grantovi. Tobě takový slib dát nemůžu. A ty teď víš proč - mám tě jako páku proti problému, který ohrožuje daleko víc než jen mne."

Justin kupodivu nepropadl panice. Zabraly pozměněné hlubinné sety. Mlhu ovládl intelekt a napovídal: A ty jsi zase moje páka. Nebo ne?

Nahlas ale řekl: "Můžu vidět Granta?"

Přikývla. "Jak jsem slíbila. Ale zůstanete tady, přinejmenším pár dní, než si všechno vyřídím se strýčky."

"To má smysl," odvětil klidně, dokonce s úlevou. Obvyklé zděšení se tentokrát nedostavilo. Vrátila se mlha a s ní všechny obranné mechanismy. Přemýšlel, jestli by je Giraud dal zatknout i přes Denysův odpor.

Nebo zabít. Giraud se nestaral o vlastní pověst. Jako bezohledný profesionál slouží velké Věci, v to má Ari pravdu.

Giraud by dokázal obětovat i svůj obraz v Ariiných očích, aby se mohl utěšovat, že jí zajistil bezpečí.

Giraud se nebude štítit ničeho. Musí zničit Ariin vztah k Warrickovým. Musí zdiskreditovat Justinovy myšlenky.

Určitě existovala léčka, která ho měla inkriminovat Grantovým prostřednictvím. Tím si byl Justin jistý. Každý let do Planysu představoval riziko. Teď jsou zase odříznutí. Návštěvy skončily. Jordana už neuvidí. Měli štěstí, že se Grant dostal v pořádku zpátky. A kdyby Giraud dokázal nepřímo zapracovat na Jordanovi...

Jordan ví, že se jeho vlastní i nevlastní syn připojili k Ariině následovníci...

Otázky co kdyby mu nijak nepomohly rozplést pravdu a lež. Lhát může kdokoli. Všichni mají důvod. Cokoli, co Jordan udělá v Planysu, je riskantní. Giraud by klidně mohl vytáhnout proti Jordanovi, aby se dostal k nim, aby Ari zasadil do hlavy pochybnosti...

A Ari řekla: Oba vás mám v práci...

Panebože.

Prošel chodbou do dveří knihovny, pak přes práh do ztemnělé místnosti, kde Grant na lehátku vyspával drogy. V koutě seděl na stráž jako stín Florián. Catlin tu nebyla. Zřejmě má hlídat, abych nešel do zakázaných místností, řekl si Justin.

Položil Grantovi ruku na rameno a řekl: "Grante, to jsem já, Justin. Přišel jsem, jak jsem slíbil."

Grant se zamračil, zhluboka se nadechl, trochu se pohnul a pootevřel víčka.

"Jsem u tebe," pokračoval Justin. "Všechno je v pořádku. Říkala, že se ti nic nestalo."

Ještě hlubší nádech. Mezi víčky se střídavě objevovaly zorničky a bělmo, Grant se snažil dostat z omámení. Justin ho vzal za ruku. "Slyšíš mě?" Dvakrát mu stiskl žílu na zápěstí. "Všechno je v pořádku. Máme tě s Floriánem odnést?"

Chceš se vyspat v posteli?"

"Tady to stačí," zamumlal Grant. "Tady to stačí. Jsem unavený. Jsem strašně unavený..."

Znovu zavřel oči.

VII

"Docela to zvládám," prohlásila Ari při obědě v Changes osmnáctého prosince nad salátem. "Jsou zpátky ve vlastním bytě. Všichni jsou spokojeni. S Jordanem už není žádný problém. Jenom jsem je nechtěla pustit ven, kde by na ně dosáhl Giraud. Neměj strach. Dovedu se o sebe postarat. Stačí ti to?"

"Víš, co si o tom myslím," opáčil Denys.

"Chápu tvé obavy. Ale," dodala s úsměvem, "o starou Ari ses asi bál stejně."

"Ari byla zavražděna," řekl Denys.

Zásah.

A pokus o útok? Denys je naštvaný. Giraud je naštvaný. Giraud nesnáší nepořádek a jeho blízká smrt způsobí nesmírný nepořádek: v Domě začínaly kolovat fámy. Informaci nikdo neprozradil, stačilo se na Girauda podívat, jak slábne a přes mohutnou tělesnou stavbu vypadá čím dál křehčí.

"Myslíme si, že byla zavražděna," namítla Ari. "Kdo ví? Třeba trubka praskla sama od sebe. Zkusila jsem ty dveře. V některých polohách by je dokázal zabouchnout i slabý vánek. Prasklé chladicí potrubí logicky způsobí průvan. Ari zasáhne sprška ledu, srazí ji, Ari se uhodí do hlavy. Dveře se samozřejmě zavrou. Vražda se třeba zrovna hodila. Díky ní jste mohli přijmout mezní opatření."

"To říká Justin?"

"Ne. Doktor Edwards."

"Kdy řekl John takový nesmysl?"

"Neřekl to doslova. Jen mě seznámil s vědeckou metodou. Nic se nesmí předem vyloučit. Mám prostě pocit, že některé hypotézy jsou pravděpodobnější než jiné."

"Přiznání něco znamená, nebo ne?"

"Mělo by. Všechno se vyrovnává." Vzala si kousek okurky. "V kuchyni zlenivěli. Podívej se na to." Napíchla velký list salátu. "Takhle se podává hlávkový salát?"

"Neodbíhejme od tématu, má milá. Proč jsi například takový blázen do toho chlapa? Žlázy tě řídí mnohem víc, než si připouštíš. Jestli si neuvědomíš, jak jsi zranitelná, časem to dojde i jemu."

"V jednom jsi vedle, strýčku Denysi: Justin není Jordan. A nedokázal by zabít. V žádném případě, ze stejného důvodu, proč nedokáže pracovat v reálném čase. Zasekl by se. Ani nedokáže nenávidět Girauda. Cítí bolest ostatních. Ari v něm tento sklon posílila. Hodně ho postrčila. Jak vidíš, opravdu mám její poznámky. A vím ještě něco: Jordan jí patřil. Nedokázala ale využít jeho způsob myšlení, proto ho nepřímo donutila, aby si nechal udělat repliku, a tu mu potom vzala. Kdyby nezemřela, Justin by jí byl pořád blíž a buď by ji smířil s Jordanem, nebo by se s ním rozešel ve zlém, protože na jejich vztahu je něco moc smutného a Justinovi by to časem došlo."

"A copak to je?"

"Jordan by ho udusil. Ari se nikdy nebála konkurence. Jordan ano a jeho vztah se synem by byl pod jejím vlivem čím dál napjatější. Přesně tak by to bylo. Jordan je arogantní tvrdohlavý chlap, který měl se svým klonem přesné záměry, ale ty by nikdy neuskutečnil, protože Ari Justina vedla k samostatnosti. Justin by se s Jordanem střetl a zničil mu život, Jordan by to nedokázal dopustit."

"Jordana Warricka jsi v životě neviděla."

"Ari ho znala. Teď že mě mluví moje předchůdkyně. Naplánovala mu celý život. Objednala Granta, aby měl na Justina coby rovnocenný partner blahodárný vliv - Grantův předchůdce byl Vyvolený, jak víš - ale aby zároveň za všech okolností poskytoval podporu majiteli své smlouvy, což chlapec, od něhož otec vyžaduje maximální výsledky, přesně potřebuje. Grant byl Ariina páka, jak Justina dostat z Jordanova vlivu, až nastane čas, a teď je můj. Jednám podle Ariiných pokynů. Vážila si Jordanových schopností, ale potřebovala, aby sloužily její práci - což, jak všichni říkáte, způsobilo jejich roztržku; Jordan Ari obvinil z krádeže duševního vlastnictví. Justin mi samozřejmě přednesl podobnou námitku. A přiznal se k resentmentům. Ale to mám pod kontrolou."

"To mi vysvětlí, pěkně prosím."

"Jsem o něco chytřejší než moje předchůdkyně. Nezatáhla jsem si ho do postele a jednám s ním na čistě profesionální úrovni."

"To jsem si oddechl."

"Jak jsem čekala. Giraud bude v sedmém nebi. Víš, co si myslel, když jsem Justina pozvala k sobě do bytu. Vyříd' mu, že nic nebylo. Možná jsem Justina vyděsila, ale nijak jsem mu neublížila. Chovala jsem se slušně, dokud byl pod drogami, upravila jsem pár Ariiných zásahů a Justin je moc rád, že ho nechávám na pokoji. Brzy mi začne být zavázaný."

"Mladá paní, na svůj věk máš nebezpečně velkou sebedůvěru."

"Na svůj věk toho mám nebezpečně moc, strýčku Denysi. Většinu lidí to děsí. Jsem ráda, že před tebou si nemusím na nic hrát. A před Giraudem. Opravdu. Také oceňuji, že jsi se mnou tak rozumný. Už nejednáš s malou Ari. Jsem mnohem víc jako má předchůdkyně. Víc, než dávám na veřejnosti najevo; ona by se na mém místě zařídila úplně stejně. Moji nepřátelé jsou přesvědčeni, že mají víc času, než ho ve skutečnosti mají, což je jeden způsob, jak si je držet od těla. Další metoda je získat pevnou pozici. Proto s tebou nutně potřebuju mluvit o Giraudovi, strýčku."

"Co je s Giraudem?"

"Ty ho máš moc rád, vid'š? Je tvoje pravá ruka. Co budeš dělat, až umře?"

Denys se nadechl a položil ruku vedle talíře. Jedna nula pro mě. Denys vypadal tak vyvedený z míry, jak ho ještě neviděla. Zlostně se zamračil, pak nasadil čitelnější výraz. "Co ode mě čekáš?"

"Nevím. Zajímalo mě, jestli o tom přemýšlíš."

"Přemýšlím. Oba o tom přemýšlíme." Zlost ho nepřešla. "Ty nám moc nepomáháš. Víš, jak výbušná situace zavládne na Úřadě."

"Vím, že se toho Giraud bojí. Vím, jaký strach má o mě. Warrickovský vliv. Panebože, slyšela jsem o něm tolikrát, že mi zvoní v uších. Něco ti povím: Justin proti mně nic neplánuje." Všimla si, jak Denys rozostřil zrak, a ostře klepla klouby o stůl. "Přestaň dělat, že jsem hloupá husa. Potřebuji ho z profesionálních důvodů. Pracuje v oboru, který se mi hodí nebo bude hodit."

"Zvládla bys to sama, mladá paní."

"Možná. Ale proč, když můžu ušetřit čas a využít špičkového odborníka?"

"To ho jistě potěší."

"Neukradnu mu jeho výsledky. Už jsem mu to slíbila. Na rozdíl od Jordana byl Justin odmělička ve všem druhý. Je mnohem pružnější než jeho otec."

"Rád bych věděl, co za své vlády uděláš s Jordanem. Pustíš ho? To by byla nebetyčná hloupost, Ari. Ale právě o to tě tvůj pohledný chráněnc požívá - už tě o to požádal, proč si hrát na schovávanou? Určitě tě prosil, stejně jako se vetřel do tvé přízně."

"Požádal o to. A já se ho zeptala, jestli by pak podle jeho názoru byl Jordan v bezpečí - nebo jestli by se dokázal bránit před lidmi, kteří ho chtějí zneužít. Třeba před mírovci."

"Slečinko, pleteš se do složitých záležitostí."

"Člověk nemusí mít mé schopnosti, strýčku Denysi, aby mu došlo, co by Giraud udělal s Grantem a Jordanem, jakmile pustíte do světa zprávu, že jsou ve spojení s centristy. Nechci Girauda štvát. Vím, jak se na mě zlobí. Je mi to líto. Ale Giraud sabotuje mnohem důležitější operaci - moji. A to mu nedovolím." Dolila si víno. Odehnali čišníka a připomněli mu, že má přijít jen na zavolání. "Málo mi věříš, strýčku Denysi. Vzpomeň si, co jsem říkala o kalení vody. Nemám to ráda. Vůbec se mi to nelíbí. Giraud neuvažuje logicky a já bych ráda, kdybys mu trochu pomohl. Je unavený, nemocný

a já nevím, jak s ním o tom mám mluvit."

"Myslel jsem si, že víš všechno."

"No, vím dost, abych pochopila, že má na kahánku, že se to snaží ukrýt před světem i přede mnou a že když se s ním pokusím diskutovat, sto procentně vybuchne. Pokud nebude pod drogami, ale to svému strýčkovi neudělám. Dokáže poslouchat jenom tebe, jenom ty ho dokážeš zklidnit a u mě by těžko dokázal připustit, že jsem objektivní. A ještě něco bych mu ráda pověřila. Chci mu vzkázat, že warrickovský vliv není v Reseune jediný. Musíš ho přesvědčit... Určitě musí pochopit... jak je pro mě důležitý nyeovský vliv. Bez něj bych se neobešla já ani Reseune."

"To rád slyším."

"To není všechno. Je to hrozně citlivá záležitost, strýčku. Nechci, aby sis to špatně vyložil. A s Giraudem by o tom bylo tak těžké mluvit, ale... Giraud je tak praktický a neústupný, měl takový vliv - na mě, na Reseune... Jak by se asi díval na možnost udělat si repliku, jako jsem já?"

Denys dlouho beze slova seděl. "Myslím, že by ho to zaskočilo. Také by podotkl, že jeho život není tak dobře zdokumentovaný jako tvůj."

"Ale mohlo by to jít. Velice pravděpodobně. Stačí mi běžné záznamy z Domu. Je mi to tak trapné! Nevím, jak ho požádat. Nevím, jak se staví ke smrti. Nikdy o tom se mnou nemluvil. Ale o psychogenezi vím mnohem víc než vy, když jste začali; vím mnohem víc, než jsem publikovala, protože to cítím v sobě, vím, co je podstatné a co jste mohli vypustit, kdy jste málem udělali velkou botu. Myslím, že bych to s Giraudem zvládla. Když mi to dovolí."

"Má milá, když člověk umře, těžko ti může něco zakazovat, že?"

"Záleží mi na tom, co chceš ty a co chce Giraud, jeho názor je nejdůležitější, protože jde o jeho psychosety a ty určí, jestli bude jeho následovník spokojený sám se sebou. Na tom záleží nejvíc. A musíme najít vhodné pěstouny. Ty už nejsi nejmladší, další dítě bys nezvládla. Napadl mě Yanni, je dost tvrdý a vzdělaný. Možná Gustav Morley. Ale ty bys byl nejlepší, protože si z dětství pamatuješ podrobnosti, které v žádných záznamech nejsou, navíc dokážeš být objektivní, přinejmenším u mě. Ale nebyl jsi můj příbuzný. To musím vzít v úvahu. Bude to náročné a já si nejsem jistá, že se chceš ve svém věku vystavovat takovému stresu."

Denys položil vidličku. "To si musím nechat projít hlavou."

"Promluv si s ním, prosím tě. Ať pochopí, že s ním nechci bojovat. Potřebuji! ho, budu ho potřebovat v konfliktech, které ještě nedokážu předvídat. Proto chci jeho repliku. Řekni mu... Vyříd' mu, že ho mám ráda a že chápu, proč se mě snaží zastavit, ale pověz mu, že nejsem malá holka a vím, co dělám. Řekni, že jsem si vzala k srdci jeho rady. Naučila jsem se od něj dost, abych se dokázala uchránit. A vyříd' mu, že jestli chce vědět, jaké to je být identický následovník, ráda mu to povím."

"To by zajímalo i mne," pravil po chvíli Denys. "Jak moc jste vy dvě integrované. Opravdu jsi identická?"

Chápavý úsměv. "Podle profilů jsme si hodně podobné. Ale člověk si říká: tohle bych nikdy neudělala. Jenže časem si to rozmyslíš. Začneš přebírat vzpomínky. Protože patří k řetězu událostí, které vedou z bodu, z něhož vycházíš. Protože pokračuješ, práce tvé předchůdkyně je důležitá, máš kolem sebe její známé, její nepřátele s nezměněnými motivy; chápeš, jak se na co dívala a jaký to má smysl, máš to ve žlázách, v krvi, všechno do sebe čím dál víc zapadá. Vidiš se na pásku z Archivu a naprosto se s tou osobou ztotožňuješ. Maličko povolí ramena a ty hned narovnáš záda. Stůj rovně, Ari, nehrb se. Vidiš maličko našťvaný výraz a sám se našťveš. Vidiš vztek a zrychlí se ti tep. Jednou o tom napíšu, až bude psychogeneze rozšířenější. Ale teď bych to v Bulletinu viděla nerada. Myslím, že Reseune může psychogenezi prodat slabším firmám, ať ji provádějí na jednoduchých typech. Ale Vyvolené budou posílat k nám, protože jsou nejproblematičtější; známe své Alfy. I OBC Což znamená, že nejvíc talentů zase zůstane v Reseune."

Denys na ni dlouho mlčky hleděl.

"Jsem hodně ta, kterou jsi znal," řekla Ari. "Nehleď na dětský obličej. Zapomeň, že se mi ještě neusadil hlas. Ještě se spojujeme. Ale už teď dělám na Ariiných posledních poznámkách, ne na počátečních hypotézách. Psychogeneze je pro mě samozřejmá. Dokážu daleko víc, než dokázala ona. Nešlo vám právě o to?"

"Je to daleko víc, než jsme čekali."

Rozesmála se. "Jak si to mám vyložit?"

"Že jsme na tebe hrdí. Já osobně jsem na tebe nesmírně pyšný."

"To jsem ráda. Moc ráda. Jsem ti zavazaná, strýčku Denysi. A Giraudovi. Navždycky budu vaší dlužnicí. Ari byla studená mrcha. Naučila se jí být, protože měla své důvody. Ale v tomhle ji nemusím přesně napodobovat. Můžu milovat své strýčky a přitom být studená mrcha, když je třeba, protože se snažím hodně chránit. I když jsem měla všechny výhody, jsem teď a ty to dobře víš. Nenechám se ohrozit. Udeřím první. Taková už jsem. Chci, abys to věděl."

"Děláš na mě velký dojem, mladá paní."

"Díky. Jako vy na mě. Jste moji drahoušci a já vás mám ráda. Chci, aby sis promyslel můj návrh a promluvil s Giraudem. Pak mi povíš, co on na to."

Denys si odkašlal. "Myslím... Myslím, že tě neodmítnu."

Je totožná?

Ari přesně věděla, na co se teď Denys v duchu ptá.

Jaké to je?

Vzpomenu si na sebe? To je nejsilnější otázka, kterou by si přičetný člověk neměl pokládat. Donutila ho k tomu a

Denys se teď smaží ve vlastní šťávě.

"Povím ti, co by stálo za pokus, strýčku. Dát mě s Giraudem jednou dohromady a porovnat naše zápisky. Já mám iluzi vzpomínek. Zajímalo by mě, jestli si vzpomene i on."

Denys nedokázal půl minuty nic vpravit do úst. Seděl jako uzlíček neštěstí.

Hanba, pokárala se Ari. To je moc ošklivé.

Ale ázároveň se sebou byla spokojená.

Co to se mnou sakra je?

Mám vztek. Mám vztek, že jsem mladá, že jsem závislá, že jsem tady v pasti a Denys dělá Denyse, že si to Giraud tak svinsky načasoval a já po něm nemůžu převzít funkci. Sakra, měl stou smrti ještě počkat!

Denys si roztřesenou vidličkou vložil do úst sousto. Byl viditelně vyvedený z míry.

Jak mě může bavit něco takového? Panebože. Je starý. Co mě to popadlo?

Přešla ji chuť k jídlu. Zahrabala v salátu a vylovila kousek rajčete.

Večer o rozhovoru přemýšlela, netečně dělila pozornost mezi lehký sendvič od Floriána, večerní zprávy a rutinní zápis na klávesnici, jíž dávala přednost před Písařem, kdykoli něco poslouchala. Prsty jí automaticky převáděly text z bufferu někde v podvědomí. Pomlka. Ťuk ťuk ťuk. Pomlka. Vizuální paměť jí mezitím přehrávala oběd s Denysem a logická funkce zpracovávala politické důsledky. Je identická? Šílená otázka a Ari se cítila šíleně, kdykoli ji napadla -i když dokázala všechny pocity analyzovat v ověřených a úctyhodných pojmech: je zvyklá na hlubinné studium, dokáže si na zábavné dávce kataforika snížit práh víc než většina lidí, na páscích vidá totožnou osobu ve stejném prostředí - byl by div, kdyby neustále překrývání pásku a vlastního života ve stejných kulisách, se stejnými lidmi, za stejných okolností nevedlo v mozku plném mlhy ke spojení vzpomínek.

Denys tomu v logické rovině jistě rozuměl.

Lidi to jistě chápali.

Sakra, stará Ari s tím moc nepočítala. Pracovala s celými populačními vzorky. Mikrosystémy jí unikaly.

Průměrný, utahaný novgorodský dělník, který nemá čas na hluboké myšlenky.

Slyš a uč se, milá Ari: obyčejní lidé tě naučí nejzákladnější, nejrozumnější věci na světě. Díky Bohu za ně.

A pozor na každého, kdo je dovede všechny otočit jedním směrem. Ten není obyčejný.

Lidé vědí o moci Reseune, o moci její předchůdkyně.

IN PRINCIPIO je fenomén, základní teorie a metodologie Ariany Emoryové z počátků Reseune, vyložené tak, že je téměř pochopí i nadprůměrně vzdělaný amatér. Nesmírně populární kniha dala veřejnosti nahlédnout tajemství, jež zatím neobjasnil žádný demagog.

Po vydání se vyrojili potrhli myslitelé, hotové hnutí otravných pošuků, kteří si z Emoryové udělali biblí a zkoušeli na sobě navzájem takzvané integrace s nadějí, že si rozšíří vědomí, ať už to je cokoli. V blázinci už skončili tři šílenci, novgorodští OBČ, kteří na sebe pod velkou dávkou drog zkusili masivní zásahy a teď jejich kamarádi štváli Gustava Morleyho kritikou jeho metodologie. Pár obdivovatelů se střetlo s Reseunskou bezpečností, když se pokusili z letiště doběhnout k Domu s tím, že chtějí vidět Arianu Emoryovou. Reseune začalo okamžitě uvažovat o výstavbě nového terminálu pro komerční lety, hodně daleko od staré budovy, kde se kdysi dávno členové Rodiny bez problémů mísili v davu s ostatními pasažéry Reseune air. V Moreywillu se hrstka rádoby učedníků pokusila zmocnit člunu, ale bdělí místní si jich všimli a zavolali policii.

Panebože, co budu dělat, když na takového šílence narazím? O co jim jde?

Je to přechodná fáze. Móda. Přejde je to. Kdyby se nechytily knížky, lovili by na vidu mimozemšťany.

Proč jsme to nepředpokládali?

Ale předpokládali. Justin to předvídal. Vždycky někdo na okraji hledá jednodušší odpověď, tajnou cestu bůhvíkam. V Novgorodu vládne chaos, mírovci hrozí útoky, platy nerostou dost rychle...

Znamení nebezpečné doby. Lidé hledají odpovědi. Pátrají po zkratkách.

Pátrají po nich v díle zavražděné Vyvolené...

V osobě její nástupnice, Nyeovi odcházejí ze scény, nejistá doba rodí další nejistotu, jedny volby stíhají druhé, vybuchují bomby, docházejí peníze, a vtom se zjeví Dítě, mocné Dítě na prahu dospělosti, v ruce legendární ztracené zápisky staré Ari...

Aspoň na Úřadu vědy to měli pochopit.

Novgorodští ale porozumí na úplně jiné úrovni...

Děti azovských dětí, voliči Reseune, Ariiny živé výtvary, žádný model v počítači. Jsou tam. Jsou připraveni.

Jenže Giraud, k čertu s ním, neudrží funkci dost dlouho, abych po něm mohla nastoupit.

"Vypnout vid," řekla, opřela se a zavřela oči. Měsíčky přišly přesně podle plánu.

Zítra bych měla pracovat doma, nechodit mezi lidi.

Dnes jsem ublížila Denysovi. Dostala jsem ho, nemusela jsem ještě kroutit nožem v ráně. Proč jsem to sakra dělala?

Na co jsem našťvaná?

Moc adrenalinu, tím to je. Nemluvě o zbytku každoměsíčního hormonálního koktejlu.

Uhodila jsem pod pás. To si Denys nezasloužil.

Vím, kam se Ari dostala. Byla strašně prchlivá, ale bála se vztek vypustit...

Šťvalo ji iracionálně, vesmír na ni běžel příliš pomalu...

Panebože, co se to se mnou děje?

V ústech ucítila krev, uvědomila si, že se kousla do rtu, a rozehnala myšlenky.

Přitiskla si ruce na čelo, opřela se, zavřela oči a myslela na ten pásek, na Justinův pásek, na...

Panebože, ne. Ne, když má hlavě takovou mlhu. Ne, když tím chce jen zahnat jiné myšlenky. Tohle by neměla vytahovat na světlo.

Ten pásek není pro legraci, krucinál.

Sakra, Ari, nech toho!

Sleduj rybičky. Podívej se, jak se množí a plodí a žijí svůj krat'oučký život, tam a zpátky, tam a zpátky, pořád dokola, od jedné stěny akvária k druhé.

Sex a smrt. Plodily by mladé a požíraly je, kdyby bůh včas nezasáhl s jemnou síťkou. Jak dlouho přežije ekosystém o biomase svých mrtvých i novorozených a slunečním světlem?

Když je dáš k velkým rybám, za chvíli nezůstane ani jedna modrá...

Víš, jestli ryba vidí barevně?

Zklidnil se jí dech. Čas se zpomalil. Za chvíli vzdychla, zchladila emoce a přemýšlení odložila na později. Vstala, odpojila se a tiše odešla do ložnice, aby si jí nevšimli azové.

Chtěla co nejrychleji do postele. Ale zůstala sedět a hledět na prádelník, kde trůnil méd'a, ošoupaný a zvetšely. Ne, ten ji neodsoudí.

Napadlo ji strčit ho šuplíku. Co kdyby si sem jednou přivedla Justina a on by se méd'ovi vysmál?

Právě v tom je celá potíž - už nehraje hry, už se nepřetahuje s kamarády, už nezkouší, co si může dovolit, strýček Denys už není chytrější, aby ji mohl trefnou poznámkou včas usadit. Zkusila ho popíchnout, ale už ji neodrazil, nezavtipkoval, jen se ostražitě bránil jako zestárlý šermíř.

Vznáš se v černotě.

Vítej ve skutečném světě. Méd'a je orvaný. Denys je starý a vystrašený. A bojí se tebe. Nikdo se s tebou nehádá: kdo by chtěl pořád prohrávat?

V Reseune si můžu dovolit úplně všechno. Můžu si vybrat, koho chci, ukázat jim, co dovedu, jednou jim ukážu, vyděsím je k smrti, ať vidí, že to tu řídím...

Pak mě budou mít všichni rádi, ne?

Méd'a na ni poulil velké černé oči.

Měla bych tě vzít do práce a posadit si tě na stůl. Z celého Reseune se s tebou nejlíp povídá.

Sakra, už na mě někdo ušijte boudu, vystřelte si ze mě, rozesmějte mě, odpovzte, proboha.

Vidím všechny hvězdné stanice, všechny azovské sety, všechno teče pomalou mlhou, tak líné a tak nebezpečné. ...

Poradíš mi, méd'o?

Amy a Maddy a Tommy a Sam. Florián a Catlin. Justin a Grant. Yanni. A Andy z AG.

Plácám, hlupáku. Celý vesmír plácá. Slyš a podivuj se.

Nelly. Maminka a Ollie. Denys. Giraud dnes a Giraud zanedlouho.

Statika slunci.

"...Paní?"

Nadechla se.

Zase se zapoměla. Ve dveřích stála vysoká světlovlasá postava v černém. Měla o ni strach.

"Nic mi není," odpověděla Ari. Zjistila, že jí zdřevěněly nohy. Hloupé slovo, příjemně nesmyslné. Promasírovala si je a s obtížemi vstala.

Když se udržela na nohou, přešla k prádelníku, zvedla méd'u a strčila ho do šuplete.

Catlin na ni tázvavě pohlédla. Ari ale pochybovala, že Catlin někdy méd'ovi rozuměla.

VIII

Punč a cukrové sušenky. Ari si jednu vzala, nehledíc na vytríbenější jednohubky, slastně vdechla jednoduchou vůni a nabrala si sklenici zeleného punče z dětské mísy, já ho raději, děkuji za zájem.

Z davu starších se vynořila malá holčička, ukořistila dvě hrsti sušenek a okamžitě zmizela. Ingrid Kennartová, šest let.

Ari se usmála nad letnou vzpomínkou. Na chvíli si nedokázala vybavit, jestli to kdysi udělala ona sama nebo její předchůdkyně na pásku v Archivu.

Silvestr, panebože, jistěže to bylo o Silvestru. Letos ale hrála živá hudba, pár techniků dalo dohromady kapelu. I tehdy to ale byla velká sláva a maminka s Olliem...

Ari koutkem oka zahlédla stříbrný šperk a na okamžik uviděla ducha, ale byla to Connie Morleyová, vysoká, hubená, černé vlasy elegantně vyčesané...

Na chvíli ji popadl bezdůvodný smutek, jen se podívala přes sál, kde seděli starší - Denys Nye (Giraud byl letos v Novgorodu), Petros Ivanov, doktor Edwards. Nikdy mu nebudu říkat Johně, zařekla se, i kdyby mi bylo sto. Starý Wendy Peterson byl na parketu s dcerou a snažil se naučit nový krok.

Maddy Strassenové to neskutečně slušelo v stříbro-modrém saténu - ona ani Stasi, věrná společnice, neměly nouzi o nápadníky. A Amy Carnathova... ta byla na parketu s velice upjatým, popleteným mladým azem, který nicméně dobře zvládal taneční kroky a s blond vojenským ježkem vypadal k sežrán. Patřil k Bezpečnosti, ale když se dostal Amy do spárů, trochu se uvolnil, což pobavilo všechny kromě Aminy matky. Byl Alfa, socializovaná tak, jak jen to v Zelených kasárnách šlo. Když říkal: Ano, paní! hlas mu jen zvonil. Jmenoval se Quentin, Quentín AQ-8, a čekala ho kariéra v domovní bezpečnosti nebo v RESEUNESPACE, případně mimo Reseune, kdyby za něj některá z oprávněných agentur zaplatila čtvrt-druhého milionu kreditů, i když musí mít dohlázele v Reseune a má nebezpečně rychlé reflexy. Quentín AQ měl do roka dostat zaměstnání.

Podle Floriána a Catlin byl teď Quentin šťastný, byť nesmělý mladík. A Amy...

Amy se zamilovala, to bylo asi nejpřesnější. Přinejmenším ji zdravě pobláznil, takže trvala na tom, že je její partner, vzala ho do svého patra, změnila módu i zvyky, lidé zapomínali, proč se s prvními azi jednalo tak otažité; někdejší důvody jistě dávno přestaly platit, a na zvyky je tudíž třeba zapomenout. Mladí se na svých večírcích s azi volně družili a starší to museli přijmout: odtud brala Amy Carnathová odhodlání.

Floriáne, vyzvala Ari k tanci svého aze, aby v tom Amy s Quentinem nebyli sami. Za chvíli se připojily další páry.

Florián a Catlin ji ale většinu času bedlivě střežili a Florián odmítl Stasi upřímně míněnými slovy: Velice lituji. Jsem ve službě.

Tak se svět změnil. Florián s Catlin ji v Domě hlídali stejně ostře jako dřív v Novgorodu.

Ani na chvíli si neulevili.

Novgorodské úřady měly hrůzu ze silvestrovských davů v ulicích.

Hnusná záležitost. Ari si byla čím dál víc jistá, že mírovce stará Ari nenavrhl. Muselo jít o vzdálené potomky prvních vědců, kteří založili Unii a ze všeho nejvíc jim záleželo na nezávislosti. Jedině jejich právnici mohou tolik prahnout po vládě, že dokážou zabít lidi v metru.

Mluvili o možných červech v dvacáté až třicáté generaci Justinových návrhů. V Unii se objevili už po třech generacích a Ari měla strach jít i na zabezpečenou akci typu silvestrovského večírku v Domě, kde ji budou neustále hlídat Florián a Catlin. Nedokázala si představit, že by žila jako průměrný občan Novgorodu a každé ráno se podle titulků v novinách rozhodovala, jestli riskovat deset minut v metru nebo několik kilometrů tunelem pro pěší, kde na ni přesto může čekat obyčejný lupič. Novgorodští ale byli zásadně proti centrální evidenci karet, protože by podle nich omezila jejich svobodu.

Mají vyšší práh úzkosti než já, pomyslela si Ari, ale zvládají to, k čertu s mírovci, lidi se nedají; Ari sledovala situaci a přemýšlela, jestli by k něčemu bylo vykoupit tisíce omladitelných vysloužilých vojenských azů a stáhnout je do Reseune na přeučení, jako to udělali, než se narodila...

V Novgorodu by pak neudržovala pořádek cizí vojenská síla, ale soukromá bezpečnostní agentura najatá od Administrativního území Reseune. Když už žijeme v takových časech, je třeba postavit bdělého hlídače na každou pěší křižovatku a do každého rohu v metru.

Reseune bylo založeno kvůli dodávkám pracovních sil a Ari už návrh koncipovala pro strýčka Denyse. Očekávala odmítnutí. Reseune už zase vydělávalo a Denys byl odhodlán bojovat proti všem jejím "nepodloženým novotám". Sledovala ho přes sál a viděla unaveného starce, na němž toho bylo daleko víc, než si dokázala představit; když se nabourala do jeho základny v domovní síti, našla veliké množství nepublikovaných prací, o nichž by si s ním strašně ráda promluvila. Našla pronikavou studii mezistaničního hospodářství, která by na veřejnosti jistě neprošla bez povšimnutí... Ani Ari jí nerozuměla, ale byla důkladná a podložená spoustou statistik; objevila fascinující spis o vztahu hospodářství a expanzionistické teorie vlády; odhalila důkladnou práci na téma konzumní společnosti v populačních segmentech až třetí generace, doplněnou konkrétními rozborů změn hodnotových setů; výzkum psychologie rodičovských replik; dějiny Reseune od založení a nakonec práci o vojenských systémech, která hodně připomínala Giraudův styl, dokud Ari nezaznamenala charakteristické obraty a v hrůze si neuvědomila, že Giraud pod svým jménem nepublikuje vlastní dílo. Všechno za něj psal Denys. A takovouhle pokladnici moudrosti drží pod zámek v Archivu? Nikdy nic nevydá, jen občas upraví, doplní - obrovské rozpracované dílo vytvořené člověkem, který chce navenek hlavně mít svůj klid a do pozice Vyvoleného slavného mocného muže vmanipuloval svého bratra, zatímco sám zůstal v pozadí a věnoval se jen administrativě a formálnímu řízení výzkumu.

Vedle toho ještě pár let vychovával holčičku, pouštěl si ji k tělu, pořádal dětské dýchánky, snášel Nelly a dva mladé osobní strážce - a zatím jeho utajené dílo narůstalo a bytlo.

Zvláštní člověk, řekla si Ari a poprvé v životě na něj dokázala pohlédnout objektivně. Je ochotný vychovat Giraudovu repliku. Nepochybně. A jeho smrt očekává spíš v hrůze z katastrofy než se smutkem.

Není těžké uhodnout, proč ji tak ochotně vzal k sobě, proč obrátil celé Reseune vzhůru nohama, aby mu vrátil schopnosti Ariany Emoryové: Denys byl génus a měl problém všech Alf - neznal meze, neměl hranice, vznášel se ve vzduchoprázdnu, žádná zeď mu nevrátila ozvěnu, žádný mozek mu neodrazil myšlenku. Denys byl génus, trochu mimo a uzavřený, zřejmě neschopný uvěřit, že nějakou práci dokončil - proto to věčně vylepšování. Pracoval s makrosystémy, které se mohou jedinečně rozšiřovat, a přitom je perfekcionista posedlý touhou po definitivním tvaru. Nepotřeboval lidi. Jen je studoval.

Smrti - vlastní i Giraudově - nedokázal uvěřit. Denys byl středem svého vesmíru, Giraud jeho ochotnou oběžnicí. Denys se samozřejmě zajímal o psychogenezi, měl o ni takový zájem, že se při obědě s Ari skoro podřekl, Denys chtěl nesmrtelnost, třeba bez osobní kontinuity - a Ari stačilo dodržet slovo: pokud je pro vesmír tak důležitý Giraud, pak Denys nejvíce ze všech.

Otočila se, postavila šálek na roh stolu a zarazila se, protože za ní nestál Florián, nýbrž Justin, Ari na sebe dostala zlost, že se nechala zaskočit a že je tak napjatá.

Vzal ji za ruku a řekl: "Myslím, že jsem nezapomněl kroky," a podal jí druhou.

Zírala na něj a hlavou se jí honilo: Kolik toho vypil? Přijala ruku, propletla prsty a společně zamířili na parket na starší, pomalejší skladbu. Určitě pil, a ne málo, pohyboval se však ladně, jistě si vědom skutečnosti, že muzikantům se v úleku pletou prsty a všichni ostatní tanečníci na ně nepokrytě civí od stolů.

Usmál se na ni. "Ari netančila. Její večere ale pokaždé stačily na týden drbů."

"O co ti sakra jde?"

"Jenom o to, co dělám. Co jsi udělala - s Floriánem - s mladou Amy. Dobře děláš, Ari Emoryová. Dobře. Jsi skvělá.

Napadlo mě - trocha společenské nápravy - dvakrát za večer - když máš smysl pro humor..."

Ostatní páry se vrátily k tanci, aby si nezadaly. Justin silou vůle udržoval nejistý úsměv.

"Nemáš nějaký průšvih, že ne?"

"Ne. Jenom mě tak napadlo... Když jsem se krčil, přišel jsem o kus života. Už se mi nechce schovávat."

Ari u dveří zahlédla Denysovu židli. Prázdnou.

A pomyslela si: Panebože. Kde z toho trčí čepel?

Hudba dohrála. Lidé zatleskali. Vteřinu na Justina hleděla, připadala si nepříjemně odhalená.

Udělala jsem vážnou chybu.

Zamaskuj to, sakra, jako s Amy a Quentinem, lidi se chytanou, stačí jim ukázat...

Odvedla Justina za ruku přímo ke Catlin. "Tady se naučíš nové kroky. Catlin je skvělá tanečnice. Catlin, ukaž Justinovi

nějakou novinku, prosím."

Kapela spustila další kus, Catlin se usmála, drapla Justina za ruku a odvedla ho na parket.

Grant se opíral o zeď, neskrýval obavy.

"Floriáne," řekla Ari, "běž se zeptat Granta, co to Justin vyvádí."

"Ano, paní," odtušil az a odešel.

Denys zmizel. Seely s ním.

Justin se ke mně veřejně přihlásil. Ne že by to pro někoho byla novinka. Ale že jsem ho neodmítla - dostanu se do řečí. Podívala se na parket, kde se Justin statečně, a dokonce s náznakem úspěchu snažil stačit Catlin. A pak do kouta, kde byl Florián zabraný do naléhavého hovoru s Grantem.

Denys odešel.

Florián se vrátil ještě před koncem skladby. "Grant říká: je to OBC bláznění. Nevěděl jsem o tom. Žádám vás o pomoc, ale kdybych zasáhl, bylo by to příliš nápadné. Justin je napjatý od doby, co jsme se vrátili do našeho bytu. Grant řekl, že si o tom s vámi rád promluví, ale pak řekl: paní provedla zásah; zeptej se paní, jestli je tohle výsledek."

Ari se zamračila. "Sakra."

"Maddy," navrhl Florián.

Ari by v mlze na nic lepšího nepřišla. "Maddy," přitakala. "Běž." Sakra, krucinál. Tlačí na pilu, není to nevinný rozmar.

Byl tu Denys, viděla nás celá Rodina...

Zhluboka se nadechla. Situace se komplikuje. Není malý kluk. Denys taky ne. A se mnou už taky nejednají jako s dítětem. Grant si myslí, že je to projev citového přetažení, ale to mu mohl Justin namluvit.

Sakra, za tenhle trapas jsem ho měla zatáhnout k výsledku.

A on už by mi nikdy nevěřil, už by to nebyl můj známý Justin.

Catlin s Justinem opouštěli parket; Maddy jim s typickou grácií zkřížila cestu, něco Catlin pověděla a chopila se Justinova rámě. Kapela měla pauzu, Maddy zamířila k bufetu; z druhé strany už se blížila Stasi Ramirezová.

Díky Bohu.

Dýchala klidněji, protože Denys má v sále jistě špehy, kteří mu přesně převyprávějí, co se stalo.

Jako Petrose Ivanova.

V téhle chvíli už to je jen dobře.

Grant zůstal stejně nenápadný, jak to při jeho eleganci šlo; v koutě popíjel punč a přikusoval koláč. Bavil se s dvanáctiletou Melly Kennartovou. Ztělesněná nevinnost.

Maddy s Justinem dvakrát tančila. Při druhém kusu Ari vyzvala Tommyho Camatha, protože se mračil. "Trpělivost," šeptala mu, "máme problém."

"On je ten problém," opáčil Tommy. "Ari, jde po tobě. Tvůj strýček se hněvá."

Když si toho všiml Tommy, vědí to všichni.

A ničím to nepůjde zamaskovat. Nezbyvá jí než signalizovat, že na předejru neodpoví.

Ztrapnit ho a poslat pryč? Vůči tomu je bezbranný. Úplně otevřený. Vsadil celou kariéru a možná život na jediný tah, nebyla to hloupost, celý život kráčí po hraně, tak teď neudělá takovou koninu z náhlého popudu. I když se opil.

Neudělal by to jen tak. Dobře věděl, co sleduje.

A dal jí vybrat. Podpoř mě před zraky celé Rodiny, nebo mě odvrhni. Tady a teď.

Zabiju ho.

Za tohle ho zabiju.

IX

"Je tu pan Justin," oznámil přes Posluhu Florián a Ari odvětila, aniž zvedla oči od práce:

"Dal si načas. Vezmi ho do díry. Jenom jeho, bez Granta."

"Grant s ním nepřišel," odpověděl Florián.

Justina ještě nepustil, jinak by jí to Posluha oznámil pípnutím. Pak Florián otevřel a Ari napřed dokončila záznam, než vstala, řekla Base One, ať se odpojí, a vydala se chodbou kolem baru do sníženého hnízda s pohovkami.

Justin už na ni čekal, na místnost měl nejhorší vzpomínky. Opatrně obcházel velikou sedací soupravu a prohlížel si obrazy. Florián taktně postával u baru, stejně jako kdysi, i když on ani Catlin osudný pásek neviděli.

Ari schválně zvolila tento pokoj.

Laskavost za laskavost.

"Ráda bych věděla," spustila bez úvodu, než se k ní stačil otočit, "cos tím chtěl sakra dokázat."

Obrátil se a ukázal na nejbližší malbu. "Tenhle mám nejradši. Pohled na Barnardovu hvězdu. Je tak prostý. Ale udělá na člověka dojem."

Nadechla se. Udělá dojem, to zrovna. Zpracovává mě, o to mu jde.

"Grant mě požádal o pomoc," řekla. "Vyděsil jsi ho. Doufám, že si to uvědomuješ. O co se to snažíš? Chceš všechno prozradit? Jsi nevďečný. Ochránila jsem tě před Giraudem. Nešel jsi do vazby. Riskovala jsem kvůli tobě. Mám na tebe hulákat přes celý pokoj? Pomáhám ti. Dělán úplně všechno, co ti může prospět. A čím ses mi odměnil? Na veřejnosti jsi mě přitlačil ke zdi. Dostal jsi mě do ošemetné situace. Nejsem zas o tolik chytřejší než ty, Justine Warricku, tak mi nevykládej, že to bylo náhlé hnutí mysli. Chtěl jsi mě zahnat do slepé uličky. Vidět, jestli tě podpořím, hned, když se ti to hodilo; a když si toho všiml Tommy Carnath a Florián a Stasi Ramirezová, jak to mohlo uniknout Yannimu Schwartzovi, Petrosu Ivanovovi nebo mému strýci?"

Obešel doupě až k baru.

"Omlouvám se."

"Omluva nestačí. Chci slyšet, co vlastně chceš."

"Na to se můžeš zeptat kdykoli. Podle dohody."

"Neštví mě. Neštví mě. Pořád se ti snažím zachránit krk, slyšíš?"

"Rozumím." Opřel se o bar a podíval se na Floriána. "Floriáne."

"Pane?"

"Skotskou se sodou. Můžu?"

"Paní?"

"Jako obvykle. Jemu taky. V pořádku, Floriáne." Sešla po schůdcích na sezení, Justin se posadil vedle ní. Položil si loket na opěradlo jako kdysi, ale Ari nevěděla, jestli je to podvědomý pohyb nebo stejně jako ona schválně napodobuje záznam ze svých sedmnácti let. "Tak do toho," pobídla ho. "Poslouchám."

"Moc ti toho neřeknu. Věřil jsem ti."

"Věřil?! Věřils, že jsem hloupá husa?"

"Najednou mě to popadlo. To je všechno. Co mám dělat? Pracovat v tvém křídle, pomáhat ti dalších dvacet let, než Denys umře? Držet hlavu z dohledu, mlčet a chodit na všechny ty jejich pitomé večírky, dalších dvacet let plnit společenské povinnosti, pracovní povinnosti, všechno možné, a každý OBČ v Domě bude mít dál dojem, že se musí zpovídat Bezpečnosti, když ho někdo uvidí, že se mnou prohodil slovo? To je svinskej život, Ari."

"To je mi líto," odtušila stroze. A bylo to. Sama to poznala v dětství a Justinovu situaci přesně chápala. "Ale nevysvětlil jsi mi, proč jsi to udělal. Proč sis počkal na tak citlivou chvíli - právě jsem všechno urovnala s Denysem, začínala jsem mít trochu klidu a ty mě takhle podrazíš."

"Promiň," řekl zahořkle.

"Promiň?"

"Každá doba je citlivá. Vždycky se něco najde. Giraud mě zase odřízl od otce. Mám tvé slovo, že je v bezpečí. Žádný důkaz."

Hlas se mu třásl. Florián mu položil whisky k ruce, na policičku vedle opěrky, a stejným pohybem obsloužil paní vodkou s džusem.

"O tvém slovu nepochybuji," dodal, když se napil. "Tak proto. Ostatní nemají takovou záruku, že je Jordan v bezpečí. Například Giraud. Zařídí nehodu není tak těžké - nějakému chudákovi azovi rupne v bedně a co udělá? Strašná ztráta - Vyvolený. Ale jak říkáš, Giraud umírá. Co mu na tom záleží? Podceňuješ ho, když si myslíš, že se nezkusí mého otce zbavit, pokud... Pokud ovšem nebude mít dojem, že v Reseune není všechno vyřešené a že pro něj představuj u hrozbu, na kterou nemůže. Hned po tobě. Pak zapochybuje. Giraud je intrikán, všechno promyslí a nedělá ukvapené tahy. Chci přitáhnout jeho pozornost. Chci, aby mi ji věnoval, dokud neumře. Prostě."

Mělo to logiku, i když úplně cizí, popletenou, logiku člověka, který zná Girauda a nemá čím hrozit než Ari Emoryovou a schopností dělat potíže.

"Takže jsem jenom uviděl příležitost. Nic jsem neplánoval. Viděl jsem, co jsi udělala s mladou Carnathovou - s Amy - a napadlo mě: jestli mě odmítneš, nějak to vyžehlím. A když mě podržíš, dostane se to k Giraudovi. Třeba to bude z druhé ruky vypadat vážněji než ve skutečnosti, ale aspoň dostane pořádný strach. Je mi líto, jestli jsem ti něco zkazil, ale to těžko; možná jsem ti zkazil jen plány udržet mě mimo pozornost Bezpečnosti, možná jsem vyděsil Denyse, ale silně pochybuju, že jsem zkazil něco tobě osobně."

"Rozhodnější mi nenadělal tolik problémů jako sobě."

"To jsem rád."

"Jseš pitomec! Mohls mi to říct, mohls mi důvěřovat, že na Jordana dohlídnu!"

"Ne, v tom ti věřit nemůžu. Nemůžu, protože nejsi ve styku s armádou, nemáš Giraudovu moc ani Denysovo postavení. Nemůžu se spoléhat, že vždycky víš, co chystají, promiň."

Nevěděl o možnostech Base One. Neměl ani tušení. A Ari mu to nesměla prozradit. Upila vodu s pomerančovým džusem, postavila sklenici na policičku a zakroutila hlavou.

"Mohl ses se mnou aspoň poradit."

"A varovat tě? Ne. Takhle ses nemohla připravit. Mluvím na rovinu. A mám ještě jednu žádost: klidně mě vyslechni pod sondou, ale pak nedávej pásek Denysovi."

"Kdo říká, že jsem mu ten první dala?"

"Nevím. Ale dovedu si představit, co Denyse uklidní. Tenhle pásek mu nedávej. Jenom bys ublížila mému otci. Ani jednoho Nye bych si moc nenaklonil."

"Když jim nedám záznam, přesvědčím je, že v tom jedu s tebou."

"Takže jim ty pásky dáváš."

"Jenom ty, které přiznám. Ariiny poznámky o tobě nikdy neviděli. Neukázala jsem jim, jak jsem opravovala, co na tobě napáchala. Nedotažené zásahy. Neukázala jsem jim tu maličkost, díky níž tady se mnou můžeš sedět, aniž by ses potil jak kůň."

"To na tom nebylo nejhorší. Trpěl jsem daleko víc. Ještě teď se mi občas vrací pásek. Ale už nemá sílu. Vzpomínám si tak nějak odtazité, z dálky-jinak bych nikdy nedokázal to, co na večírku, nedokázal bych sem přijít, nedokázal bych ani pomyslet na svůj skutečný plán, jak dožrat Girauda."

"A ten je?"

"Jít s tebou do postele."

To ji vyhodilo ze sedla. Řekl to tak věčně, že ji spíš uvedl do rozpaků, než rozzlobil.

"Ne že bych chtěl cokoli, o co bys mě opakovaně nežádala, naposledy poměrně nedávno. Ty budeš spokojená, Giraud velice nespokojený. A nijak ti to neublíží... O to jsem nikdy nestál. Upřímně řečeno, asi bych to ani nedokázal. Když se tedy nabídl jiná příležitost, chopil jsem se jí. Doufám, že ses neurazila. Nemluvil bych o tom, možná kdyby mi to

pořádně myslelo, ale musel jsem. Tak, teď znáš důvod."

Řekl to schválně, aby pro ni bylo těžší trvat na sondě. Uklidnil situaci, rozptýlil napětí. A řekl dost pravdy, aby jeho historka zněla rozumně.

Navíc přišel bez Granta. I když věděl, že ho čekají potíže.

Sakra, když jde o motivy neoficiálního Vyvoleného vystaveného tlakům ze všech stran, v neposlední řadě z jejích zásahů pod kataforikem, zásahů do mysli úplně jiné, než s jakou pracovala stará Ari, možnosti se množí ad infinitum. Je to hodně, hodně zamotané.

"Zkazils mi práci," řekla. "Způsobils mi problémy. Mám důvod být naštvaná. A to jsem tě podržela, krucinál."

"Ano," odvětil. "Doufal jsem v to."

"Je to pěkný průšvih." Polkla připravená ujištění o Jordanově bezpečí. O svých informačních zdrojích. Lepší vypadat jako hlupák než jím být. "Sakra, poštal jsi proti mně Girauda. Nevím, proč musím řešit problémy, které jsi mi způsobil, když mě můžeš kdykoli zase podrazit. To je pěkná šlamastyka."

"Neměl jsem na výběr."

"Tos tedy měl! Mohls mi to říct předem."

Pomalu zakroutil hlavou.

"Fakt mě štveš. Justine. Hodně."

"Neměl jsem na výběr."

"A já teď musím spolupracovat a bránit tě před Giraudem, protože jinak tvůj chytrý plán nevyjde, je to tak?"

"Tak nějak. Co ti na to mám říct? Doufám, že mě podržíš. Opravdu v to doufám, a to už v životě moc naděje nemám."

"Díky."

Ironicky přikývl.

"Vyšel jsi z toho lacino. Máš všechno, cos chtěl, a ani jsi se mnou nemusel spát."

"Ari, já to tak nemyslel."

"Já vím. To ode mě nebylo fér."

V psychosetu měl pevnou vazbu na Ari. Věděla to. Věděla, že právě teď je aktivní, tady, touhle denní dobou.

A že má ta vazba háček na obou stranách. Doufal, že ji na jeden uloví, aby naštvál Girauda. Pořád kličkoval a Ari věděla, kam míří.

Také ale věděla o dalších háčcích, o kterých on neměl tušení.

"Chtěla bys?" zeptal se.

"Sama nevím," řekla a odmlčela se, "Ne. Ne, když tím chceš něco splatit. Na chodbě je bezpečnostní přepážka. Za ní mám pokoje pro hosty. Běž tam. Florián se k tobě dostane. Zavolám Granta. Florián a Catlin dohlédnou, aby vám Údržba doma zabalila všechno, co budete potřebovat. Když něco zapomenou, můžete tam s nimi zajít."

Vyrazila mu dech.

"Chceš moji pomoc a ta něco stojí," objasnila. "Budě tě stát tvůj byt. Bude tě stát nezávislost. Bude tě stát pohodlí, stejně jako jsem o ně přišla já. Ale nesebere tě Bezpečnost a nevyzvoniš Giraudovi, co o mně víš. Tím jsi mi chtěl vyhrožovat, ne?"

"Sám nevím, co vím..."

"Určitě bys na něco přišel. Budete procházet bezpečnostní přepážkou, vaše karty vás pustí. Přestěhujete se do prvního křídla, i když ještě nevím, koho vyhodím z kanceláře, aby vám udělal místo. Budete spadat pod Bezpečnost prvního křídla a pod moji Bezpečnost. Odmítám o tom diskutovat."

"Dobře," zašeptal.

X

"Přišel Grant," oznámil Posluha, Justin vyskočil z pohovky a u dveří byl skoro dřív, než je Grant otevřel.

"Jseš v pořádku?" zeptal se Grant bez pozdravu.

"Jo," přitakal Justin a objal ho. "Díky Bohu. Potíže?"

Grant zavrtěl hlavou a nadechl se. "Zavolali mi, řekl jsem Emovi, ať převezme kancelář, vyšel jsem na chodbu a tam mě vyzvedla Catlin. Odvedla mě až do výtahu. Řekla, že jde do našeho bytu pro věci a ať jí zavoláme, co budeme potřebovat."

Žádné otázky. Návyk z poloviny života. "Můžeme mluvit," pobídl ho Justin, když si uvědomil, že před Ari nemohou mít žádná tajemství, ale z jejího bytu se ven nic nedostane. Staré zvyky mizely někde v hloubce, až z toho Justin dostal závrať. Pomyšlení jím otrásl, z nepochopitelných důvodů si najednou připadal osamělý. "Domov to není, co?" Grant se k němu přitiskl. Justin se najednou roztřásl, sám nevěděl proč, čeho se bojí, ale ztratil všechny jistoty včetně dávno navyklých sebeobraných mechanismů.

Není to domov. Přišli o byt, v němž bydleli celý život, i o soukromý prostor svých tajemství. Byli čím dál blíže ke středu Reseune.

"Nevzala mě pod sondu. Zeptala se na důvod, to dá rozum. Odpověděl jsem jí. Takhle si představuje naši ochranu.

Musím tě tu provést. Nebudeš věřit vlastním očím."

Uklidnil se, otočil Granta a vystavil ho výhledu na celou rozlohu salonu a jídelny.

Byt byl veliký podle jakýchkoli měřítek. Vstupní hala obložená kamenem, na stropě podhled z laminovaného vlnovníku; obývací pokoj s šedou sedací soupravou a stolkou z černého skla; za ním bílá jídelna s bílou dlážděnou podlahou, zařízená černobílým nábytkem... Bože, napadlo Justina, když tu byl poprvé a lekl se sterilního chladu, aspoň jeden červený polštářek, cokoli, aby tu člověk nezešílel...

"Je to... velké," řekl Grant, zřejmě ze slušnosti. "Pojd'," pobídl ho Justin na další část prohlídky. Ta byla příjemnější, předsín v pastelové modři a zeleni vedla do ledově zelené kuchyně a bílá chodba do pokojů vymalovaných odstíny

šedivé a modré. Všude spousta šedivého kamenného obložení, občas hnědého. Rozkošnickou černou lázeň zdobila zrcadla a stříbrné doplňky, druhá koupelna byla naopak bílá a plná zeleně tónovaného matového skla.

"Panebože," vydechl Grant, když Justin otevřel dveře do panské ložnice, celé černé včetně skla, jen veliká postel bíle zářila. "Tam by se vyspalo pět lidí."

"Zřejmě to zkoušeli," odtušil Grant. Najednou se mu ošklivě vrátil pásek. "Slíbili nám povlečení a ostatní potřeby. Všechno projíždějí nějakým skenerem, i oblečení. Ten stroj každý kus označí. Když projdeme dvěma s něčím, co neprošlo skenem..."

"Spustí se poplach. Catlin mi to vysvětlila. Musíme označit všechno po spodky a ponožky." Grant zakroutil hlavou a podíval se na Justina. "Zlobila se?"

Nemyslel tím Catlin. Justin přikývl. "Trochu. Bůh ví, že na to měla nárok. Ale vyslechla mě. Přinejmenším si to nechala vysvětlit."

Grant mlčel. Ticho ale bylo stejně výmluvné jako oči obrácené ke stropu. Vadí nám odposlechy?

Grant věděl o všem, k čemu se Justin Ari přiznal, ale to nebylo všechno. Kdyby se teď podřekli, Ari by ho pozvala k dalšímu výslechu a vytáhla z něj, že Grant ví víc: jak je Justinovi v jejím bytě, jak se mu mísí současnost s minulostí...

Grant ví o tom pocitu, při němž se mrknutím oka mění stará Ari v mladou a naopak. Justin po tolika letech pochopil, že sexuální náboj, který mu ničil každý dotyk s jinou lidskou bytostí, každý kontakt s lidmi, má jediné ohnisko, přesně definované pod drogami...

Mohl s ní jít do postele. Klidně s ní mohl jít do postele -jedna část jeho vědomí o tom byla přesvědčena. Dokonce to chtěl, asi po dva údery srdce, než se mu při čekání na odpověď ošklivě vrátil pásek a Justin pochopil, že zpanikaří. Zůstal viset kdesi mezi horečnou touhou a studeným potem z čisté hrůzy. Jako by Ari byla klíč.

Nebo roznětka.

Proboha, co to se mnou udělala?

Jaké klíče ke mně má?

"Justine?" vzal ho za ruku Grant. "Justine..."

Přitiskl se k němu, roztřesený. "Proboha, Grante...."

"Co se děje?" Grant ho vzal pevně za krkem. "Justine?"

Srdce mu bušilo. Na chvíli se mu zatmělo před očima, zalil ho pot, ocitl se v nicotě, jako by ho Grant vůbec nedržel. Tak tohle Ari před lety chtěla. Abych se upnul jenom na ni...

Přišel jsem o všechno, strhl jsem za sebou Granta a Jordana. ...

Nic víc na tom nebude, miláčku...

Červ. Otrokář. Byla nejlepší...

Rozkoš a bolest. Hluboko posazené vazby...

Srdce mu několikrát nepravidelně, bolestivě udeřilo. S tím se ale smíří, na všechno si zvykl. Život běží, to stačí. Žije. I když ví, že nejhorší, co mu tehdy před lety provedla, nemělo sexuální povahu. Sex sloužil jen jako páka.

Endokrinní učení a mlha, použité s plnou silou, dokázaly bezbranného vyděšeného mladíka nasměrovat k úplně jinému výzkumu, na jinou životní dráhu.

Zařídila moje početí.

Dá se žít. I když člověku uhýbá země pod nohama. I když má kolem sebe jenom tmu.

"Co ti udělala?" ozval se z duševní temnoty Grantův rozumný hlas. Justin ucítil pevné objetí. "Justine?"

"Klíče mi dala už dávno," zašeptal Justin. "Věděl jsem to, sakra, mělo mi to dojít..."

Svět začal získávat pevné obrysy. Vrátilo se světlo, Justin uviděl Grantovo rameno, cizí černobílý dekor, vzpomněl si, že se pravděpodobně nikdy nevrátí do útulného bytu s koutkem na snídaneč, kde si připadali tak v bezpečí, i když věděli o odposlechu...

"Věděla, že umírá. Grante. Byla nejlepší psychoanalytika na světě. Dokázala každého přechíst, jak to nikdo nedovedl. Myslíš, že neměla přečteného Girauda?"

"Stará Ari?" ujistil se Grant.

"Ari. Věděla, že Giraud není žádný génius. Věděla, kdo přijde na její místo. Myslíš, že je neznala líp než my dva? Ari řekla, že jsem jediný, kdo ji může učit. Jediný! Že potřebuje moji práci. Vychází z Ariiných poznámek, dělá, co jí Ari radí, do posledního detailu."

Grant ho odstrčil. Justin mu hleděl do očí a viděl jeho tvář jako cizí člověk, jako by ho viděl poprvé, zpozoroval jeho nepřírozeně dokonalé rysy - Ariino dílo od genomu po psychoset.

Všechno je její dílo. Nemá smysl se vzpírat návrhu. I Grant je jeho součástí. Justin je v pasti, odjakživa.

Chtěla Jordana. Jordan ji zklamal. Zařídila mě. Sestrojila Granta.

Jediným zásahem zajistila, že se na ni upnu.

Všechno je spojené se vším.

Nedostatečné údaje, nedostatečné údaje...

"Justine?"

Proboha, je ta holka opravdu tak dobrá? Ví, co se mnou provádí?

Kdo tady stiskl vypínač? Která Ari?

Záleží na tom vůbec - že jedna tak přesně vytyčila cestu - že druhá plynule naváže a začne měnit...

Grant mu vzal obličej do dlaní a vlepil mu lehkou facku. "Justine!"

"Nic mi není."

Hrozně ho děším. Ale sám nemám strach. Jenom...

Jsem chladný jako čert. Klidný.

Poznat pravdu není špatné, nebo je?

"Nic mi není. Jenom jsem byl chvíli mimo." Poplálal Granta po rameni, couvl o pár kroků a podíval se na konec cizí chodby. "Jako bych se probudil. Jako bych to na chvíli dokázal všechno setřást. Myslet svobodně." Na rameni ucítil Grantovu ruku, stiskl ji. Zase dostal strach, protože byl sám, Grant chtěl být s ním, ale Justin nevěřil, že to jde, že s ním může vůbec někdo být. Ari před ním měla veliký náskok, na území, kam se Justin nedostane, protože patří jen jí a její předchůdkyni.

Na území, kam se Jordan nikdy nepodíval. Naprosté osamění.

"Chudák holka," zamumlal. "Je ubohá. Nikdo ji nedožene. Míří někam, kam se nikdo jiný nedostane. Tak skončí. Mně se to občas stává." Zamžikal a zkusil se vrátit do skutečnosti. Zase uvidět světlo. Ten hnusně studený vzor.

Černobilou jídelnu na konci chodby. "Z Údržby by sem měli poslat nějakou červenou vázu. Polštářky. Obrázky. Cokoli."

"O čem to mluvíš?" nechápal Grant. V Justinovi se prosadil výcvik dohlázele. Seber se. Děsíš ho. "Mlha. V tomhle bytě není nic lidského. Dokud nám nedovezou naše věci. Něco barevného. Něco, v čem jsme my. Proboha, tenhle kvartýr je jako ledová koupel."

"Justine, o čem to sakra mluvíš?" "Dá to rozum. Ari nechtěla zničit Jordana. Potřebovala jeho schopnosti. Umírala. Věděla, že Nyeové jsou bezohlední hajzlové. Konzervativci až na půdu. Ona byla otevřená. A svou následnici přitom musela světit jim. Myslíš, že ji to netrápilo? Kdyby měla ještě dva roky, ještě šest měsíců, určitě bych dneska nevypadal takhle, dokázal bych s Giraudem bojovat. Mluvil bych do výchovy malé Ari. Pracoval bych na Vedení, možná na Úradě, možná bych seděl na Petersonově židli, kdo ví?"

Ale to se nestalo.

Ari ovšem sleduje program své předchůdkyně. Řídí se podle jejích poznámek.

Je to pro ni nebezpečné. Jestli jí nedochází, co dělá, co vlastně jsem, je v nebezpečí.

Ne že bych jí přál něco špatného.

Nemůžu si pomoci. Některé vazby sám nepřeruším.

"Nechci jí ublížit. Grante."

"Ta možnost tu je?"

Těžko mu to mohl vysvětlit. Ari se dušovala, že je nikdo nesleduje, ale i když tomu zřejmě věřila, těžko to mohla zaručit.

Ari se mu s nějakým záměrem přiznala, že když lže, zaměňuje přání za reálné možnosti. Nikdy si nemyslí, že do mě vidíš.

"Ne," odpověděl Grantovi. "Nemůžu jí ublížit ničím, na co mám vliv."

Posloucháš, Ari?

Slyšíš, co říkám?

XI

"Zpráva," vzbudil Posluha Ari a Floriána. "Soukromý kód, základna tři."

Giraud.

Giraud je v Novgorodu. Nebo byl, když šla spát.

"Sakra," zaklela, skulila se z postele a zašátrala po županu a po pantoflích.

"Mám vstát, paní?"

"Spi dál," odvětila. "Giraud právě dostal hlášení. Co jsem měla čekat? Možná i vzkaz od Denyse."

Napřed našla jednu treпку, pak župan, pak druhou. Zavázala si pásek. "Trochu světla," poručila. "Hergot, Posluho. Za osm sekund. Rozsvítit v hale."

V nastalém pološeru našla dveře, Florián si už prikryl hlavu. Osm sekund. Otevřela, zamžourala do plného světla, v ložnici se zase zhaslo.

Zavřela dveře a v hale uviděla Catlin s rozpuštěnými vlasy. "Zpátky na kutě," řekla jí. "To je jen Giraud."

Catlin zmizela.

Ari měla chuť na šálek něčeho teplého. Nechtěla je ale honit, při stěhování se mohli ztrhat, aby se domovní Bezpečnost nedostala k Justinovu majetku a poznámkám dřív než oni. Navíc bylo třeba strojově označit dost šatstva, aby měli co na sebe, připravit jim snídani a doručit jim rozdělanou práci do rukou. To snad Justina upokojí.

A našťve Girauda.

Vešla do pracovny, usadila se a řekla: "Posluho, zprávu. Jsem sama."

"Zpráva třetí základny první základně. Ari, tady Giraud."

No jo, no jo, kdo jiný?

"Abban letí s tímhle páskem do Reseune a hned se vrací. Teď už asi sedí v letadle. Nemůžu si dovolit odsud odjet ani na otočku. Abban má stejně málo času jako já. Předpokládám, že víš, co mě tak rozčílilo."

Můžu třikrát hádat, strýčku? Že by ten taneček?

Nebo ses už doslechl o posledním kousku své milé neteře?

"Mám veliký strach, Ari. Tenhle vzkaz jsem nahrával naněkolikrát, první verze nebyla moc zdvořilá. Ale asi chápu, co tě k tomu vedlo."

Nebudu na tebe křičet. Neříkala jsi vždycky: když na mě budeš rvát, strýčku, nebudu tě poslouchat?

Oba jsme na to moc staří a jde o příliš závažnou záležitost, než abychom si mohli dovolit rozčilení. Tak mě, prosím tě, vyslechni do konce. Vzkaz v systému není nahráný, pokud ho nenahraješ sama. Pokud to uděláš, nechávám na tobě, zda ho zkopíruješ do Archivu, ale neradil bych to z důvodů, jež budou za chvíli zřejmé. Tato zpráva se dostala jen do Base One. Pokud se příliš nepletu, mám záruku, že ji uslyšíš jen ty.

Byl tu další atentát. Možná jsi o něm slyšela."

Sakra. Ne.

"Bomba v restauraci. Pět mrtvých, devatenáct zraněných. Na Silvestra bylo narváno. Vidiš, s kým máme tu čest. Jsou šílení, Ari. Je jim jedno, koho zabijí.

Vezmu to popořadě, jak logicky to půjde, abys viděla, že s mladým Warrickem nenakládáš správně.

V první řadě jsem ti radil nejezdit do Novgorodu. Předvídal jsem reakci, která může snadno vést k dalším bombovým útokům, a veřejnost je pěkně nabroušená - snášejí to, přežívají, ale chtěli by najít obětího beránka. Nechci, aby ta krev padla na tebe. Rozhodně z tebe nechceme udělat ohnisko rozepří.

Ten nápad s pronajmutím vysloužilých vojáků na ostrahu tunelů je výborný. Stydím se, že nenapadl mě; novgorodská vláda přijímá všechno z Reseune s krajním podezřením, ale jsou zoufalí a naše nabídka pro ně bude přijatelnější než povolat pravidelnou armádu nebo se nesmyslně zadlužit, aby najali další stovky zaměstnanců. Reseunská bezpečnost bude v tunelech samozřejmě představovat cíl, ale dokáže se bránit. Navíc jsme jediní, kdo je schopen dodat dost lidí: dopravu a výzbroj si objednáme u armády, nenápadně, aby si toho nevšimli v Novgorodu. Tím pádem umlčíme Jacquese. Celá vláda Unie bude hned vypadat lépe.

To mě přivádí k dalšímu bodu. Rozhodně se mi o něm nemluví snadno, jak si dokáže představit, ale oba víme, že mé dny jsou sečteny." Mám tě litovat, strýčku Giraude? To je ubohý tah.

"Zkus mě poslouchat bez předsudků a s chladnou hlavou. Chci, aby sis začala pořádně rozmyslet, co uděláš, až umřu, protože tvoji nepřátele na to už čekají.

Khalid se nemusí ohlížet na dva roky hájení a může hned vyzvat Jacquese. Ještě ale nezažádal. Centristé navenek podporují Jacquese. Z Khalida mají strach; nedovedou ho ovládat a zvláště Corain v něm vidí osobní hrozbu, mladšího konkurenta u kormidla. Khalid ho nazývá unaveným dědkem, sice v soukromí, ale v jistých kruzích se podobné řeči dostanou rychle ven.

Mně říká mrtvola. Není to moc příjemné, ale už si zvykám. Sám neví, jak blízko je pravdy."

Panebože, Giraude. To je mi pohled na svět!

"Podívej se na Radu, Ari. Catherine Laová je skoro tak stará jako já. Vedle mě a Harada je tvůj nejvěrnější spojenec. Já končím. Jacques je slaboch a Gorodin mu vychovává nástupce ve schopném, ale omezeném důstojníkovi z admirality jménem Spurlin. Není to na tebe moc rychle?"

Omyl. Už jsem daleko před tebou.

"Udělal jsem hroznou chybu, Ari, když jsem vyrazil proti Warrickovi, aniž bych se s tebou poradil. Zkřídili jsme si cestu a tys to odnesla. Udělal jsem další chybu, když jsem se s tebou tehdy nesmířil. Teď mám důvod se domnívat, že dokážeš obejít moji základnu..."

A sakra.

"...a zřejmě i Denysovu. Buď to, nebo máš děsivý odhad.

Přiznávám, žeš mě zaskočila. Nevěděl jsem, co mám dělat. Jsem starý, nemocný a mám strach, Ari. Ale nebudu brečet. V té své chytré hlavičce by sis ale měla uvědomit, že tvoji strýčkové mají lidské slabiny. Neučinil jsem včas nutná opatření. Zamlada bych možná reagoval rychleji, ale jistý si tím nejsem. Takové pochyby, jak víš, sužují každého rozumného tvora. Zdržuji se činu, protože mám široký rozhled a vidím příliš mnoho možností, nebo protože si nedokážu vybrat?

Tak teď jsem si vybral. Zvolil jsem ze zoufalství. Povím ti celou pravdu. Jordan Warrick udržuje kontakt s člověkem jménem McCabe, opravářem ventilace, a ten má zase pevnou vazbu na kancelář Michaila Coraina. Celé hlášení nahrávám jako přílohu do Base One..."

Všechna bezpečnostní hlášení mají jít do sítě Domu, strýčku Giraude. A tohle je úplná novinka. Kolik jsi toho ještě zatajil?

"...spolu se všemi našimi informací o planýské bezpečnosti. Je toho hodně. Snad stačí říct, že se Warrick opakuje. V příloze najdeš i zápis z jeho setkání s tajemníkem Luem z Obrany za Gorodinovy éry, přísně tajný zápis, který se u soudu neobjevil. Warrick si chtěl těsně před smrtí tvé předchůdkyně vymoci převelení na Fargone. Jeho plán byl odhalen. Neuspěl. Přišel o všechno. Ari ho přistihla při jednání s Corainem a zřejmě mu řekla, co dělá s jeho synem. Jordan Warrick viděl ten pásek. Mohu to dosvědčit. Nevím, co si z něj vzal jako profesionál, svého syna navíc dobře znal - ale já vím, ty víš, mladý Warrick ví a určitě i Jordan Warrick ví, že šlo o víc než o sexuální gymnastiku a o vydírání. Jordan tedy věděl za a) s Denisem mu nevrátíme syna do rukou, aby na něm mohl pracovat; za b) Ari ho už blíže neurčenou dobu zpracovává. Co by sis z toho na jeho místě vyvodila?"

Panebože, Giraude.

"Jordan Warrick si je velice dobře vědom vazby svého syna na tebe. Velice bedlivě jsme sledovali, co dělá v poslední době. Vidiš, že se na tebe jeho syn čím dál víc váže a ty mu toho můžeš čím dál víc vzít. V tomhle případě jsi jednala instinktivně správně, Ari. Snažil jsem se tomu předejít hned na začátku, protože jsem měl strach, že se chováš jako pubertáčka, ale někde v mize se ozvaly tvé správné instinkty. Teď si vzpomínám, jak už je výsadou starců, že Ari byla úplně stejná. Spoléhám tedy na tvou intuici a varuji tě: Jordan svému synovi nikdy nevěřil. Justin nikdy nerozuměl svému otci. Justin je idealista a poctivec, jako nástroj tedy velice užitečný. Proti svému otci je však bezbranný a Jordan je tvůj nesmířitelný nepřítel, nepřítel z principu, nepřítel celého Reseune a tvůj zvlášť. Méně by mě trápilo, kdybys s Justinem spala, než když se ho veřejně zastáváš a vyvádíš ho z naší politické izolace. Chtěli jsme ho bezmocného, aby ti nemohl ublížit. Nehraje roli, jestli si ho vezmeš do postele. Pokud by ses vyléčila z toho bláhového zamilování, tím lépe.

Ale vytahovat ho v Reseune na výsluní je smrtelně nebezpečné.

Dovol mi malou odbočku. Víš, že jseš schopná si spojit fakta.

Gorodinovy lékařské zprávy vypadají hůř než moje. Nevím, jak je na tom Laová. Počítám, že pokud se nic příliš nezhorší, vydrží mi zdraví ještě rok. Potom převezme většinu práce Lynch a na mně budou jen strategická rozhodnutí.

Chci je zčásti přenést na tebe a na Denyse.

Co se stane po mé smrti... Pokud přesvědčím bratra, aby opustil Reseune, ustanovím ho svým zástupcem a pak bude moci kandidovat. Pokud. Denys mou blízkou smrt nenese příliš dobře.

Nepoděkoval jsem ti za projevenou důvěru. Upřímně řečeno nevím, co mám říct na to, že mě chceš replikovat - lichotí mi to, ale osobně mě těší hlavně fakt, že replika utěší Denyse. Sám už nebudu nic vědět. Nejsem si dokonce jistý, jestli to skutečně chystáš, jestli jsem tak důležitý, ale Denys je a vzhledem k tomu, co pro něj znamená, na tom asi něco bude. Ale pokud to myslíš vážně, nikomu o tom, prosím tě, neříkej. Veřejnost je schopna přijmout osobu, kterou jsi sama nazvala roztomilou holčičkou. Já byl ale od malička mrzutý spratek, tvoje předchůdkyně by o tom mohla vyprávět. Jistě si dokážeš představit, jak by se moji nepřátelé těšili na další kolo s Giraudem Nyem. Předpokládám, že Justin ví, co chystáš. Ví o tvých plánech příliš mnoho, a tak mi nezbyvá než doufat, že to neprozradil Jordanovi, protože v tom případě by o mé replice už teď věděli Corainovi lidé. Obávám se, že to tak je.

Nechci, aby mou repliku vychovával Denys. Hod' to na Yanniho. Je přinejmenším stejně tvrdohlavý jako náš otec a já Denyse opravdu potřebuji v Novgorodu, v mém křesle, pokud ho sem něco dokáže dostat. Zatím nejsi schopná převzít vedení Reseune; bude ti nejvýš dvacet a ředitel potřebuje mnohem víc zkušeností. Jasným kandidátem je Yanni Schwartz. Ty se musíš především ujmout svých povinností a vytvořit si profesionálnější image. V pravý čas převezeš Úřad vědy.

Nepočítej ale, že tě tvoji nepřátelé nechají do té doby na pokoji. Khalid určitě nezapomněl, co jsme mu my dva provedli. Jsem si prakticky jistý, i když to nemohu dokázat, že existuje spojení mezi mírovci, rocherovci, abolicionisty a navenek poctivými členy centristů, z nichž někteří jsou hodně vysoko. Neříkám, že Khalid dává bomby do metra. Ale myslím, že je připraven mírovce použít proti tobě - strach z moci Reseune a tak dále.

Jakmile zemřu, nebudou volby jen na Vědě, ale také na Obráně, protože Khalid vyzve Jacquese. Tím pro nás nastává problém. Z Gorodinova chráněnce Spurlina nejsme nadšení. Gorodin nemá dost pevné zdraví, aby mohl znovu kandidovat. Lu je zahořklý a nemá zájem. Tlačíme na Jacquese, aby hned abdikoval a zástupcem jmenoval Spurlina. Správně v tom rozpoznal expanzionistickou intriku. Nepřiznává ale, že Khalida podruhé neporazí, a odmítá sledovat průzkumy veřejného mínění. Buď ho Corain utvrzuje v naději, že se průzkumy změní, nebo je hlupák. Corain mi v soukromí řekl, že Jacques žádal, aby odstoupil. Jacques podle něj odmítl, nechce už dělat Gorodinovu loutku a hlásnou troubu, po jeho smrti chce Úřad řídit sám - marnivost jednoho člověka tak ohrožuje budoucnost Unie. Bojím se následujícího scénáře: proběhnou dvoje volby a na Gorodinovo zdraví se nelze spolehnout. A ve vlně zájmu o moji smrt a Denysovo nástupnictví Jordan přeruší mlčení a vystoupí s dalším obviněním. Jistě bude tvrdit, že je nevinný a že jsem ho donutil vzít Ariinu vraždu na sebe. Dokážeš si představit, jak to zkomplikuje rehabilitaci jeho syna. Doufám, že to chápeš. Tvoje předchůdkyně by mě v tomhle nepodrazila."

Panebože.

Tak on je nevinný?

"Jordan Warrick samozřejmě bez výrazné změny zákonů nesmí vypovídat u výslechu. Může vznášet obvinění stejně beztrestně, jako mohl mlčet. Může si říkat, co chce. Na svou příležitost čekal dvacet let a teď ji dostane, protože jsme se vzdali možnosti odhalit jeho spojení s mírovci. Pořád můžeme, pokud trochu zapneš závit. Asi by sis tím nevysloužila vděk mladého Warricka. Ale jseš přece daleko chytřejší než já, mladá paní. Třeba dokážeš prokličkovat.

Máš poznámky své předchůdkyně o případu Justina Warricka. Mám silné podezření, žeš do něj už zasáhla, i když netuším, jakým směrem. Vím jenom, že toho gesta včera na večírku by dříve nebyl schopen. Sám jsem ho měl několikrát pod sondou, a tak ho dobře znám, znám jeho problémy, z nichž jen některé způsobila seance u tvé předchůdkyně..."

K čertu s tebou, Giraude!

"Nechci se stavět do cesty mladé lásce, milá Ari, ale Justin si nese pořádný náklad od otce. Pokud máš Ariiny poznámky, tak to víš. Myslíš si, že jsi dost dobrá, abys zvládla případ, na který se neodvážil Petros ani Gustav, tak si asi dokážeš spočítat všechny tlaky, které na Justina působí, a co z nich vzejde. Klidně připočti šok, až se doslechne, že jeho otec odmítá vinu na Ariině smrti a obviňuje mě z vydírání.

Mám málo času a hodně toho musím předat někomu mladšímu. Myslel jsem si, že tě ušetřím jednoho velice nepříjemného rozhodnutí. Bohužel jsi mi zabránila zdiskreditovat Jordana Warricka a tím sis ono rozhodnutí ponechala. Nechci tě prosit ani na tebe naléhat. Jsem zvyklý na roli rodinného padoucha, rád se jí podřídím. Kdyby ses ale k záležitosti Jordana Warricka konečně obrátila zády, důkazy o jeho zradě by ti prospěly v jednání s Justinem. Jistě mi rozumíš. Když se tak rozhodneš, stačí mi zavolat.

Určitě už chápeš, proč jsem trval na tom, aby se tento pásek nikdy nedostal do Archivu. Může stát lidské životy. Nehleď na moji pověst. Tady jde o tvoje bezpečí a pokud zapojíš hlavu, pochopíš, že na ničem jiném tolik nezáleží.

Hlavně nesvěřuj moc lidem, které chceš chránit. Po sto třiatřiceti letech života je to moje nejdůležitější zjištění.

Budu tě dál informovat. Abban bude vozit pásky letadlem. Běžným komunikačním kanálům nevěřím. Nevěř jim ani ty.

Ber tenhle vzkaz jako varování před bouří. Úzkostlivě o sebe dbám. Abych ti získal čas, vzdal jsem se některých neřestí. Nezapomeň na mou nabídku. Získej pevnou pozici a vybírej si spojení. Nejde o spravedlnost, vinu ani nevinu. Musíš hlídat motivaci a příležitost. Na ničem jiném nezáleží.

Konec."

Dlouho jen mlčky seděla.

"Odpojit," řekla nakonec.

Vstala a vrátila se do ložnice.

Florián se probudil. Nebo ještě neusnul.

Vlezla pod deku. Nezavřela oči.

"Něco se stalo, paní?"

"To byl jenom Giraud," odvětila, otočila se a objala ho, obličej mu zabořila do ramene a vši silou zadusila vztek.
"Proboha, Floriáne, tak už začni."

ARCHIVY: PROJEKT Rubin: STUPEŇ UTAJENÍ AA

Nekopírujte

Obsah: Přepis počítačového souboru č. 1655646

sekv. č. 1

Osobní archiv

Emoryová I / Emoryová II

2424: 2/3: 2223

B1: Stará Ari má zprávu.

Vyčkejte.

Ari, tady stará Ari.

Zeptala ses na moc.

Je to kouzelné slůvko, milá moje. Jseš sama?

AE2: Ano.

B1: Je ti osmnáct let. Jsi zletilá. Máš funkci: ředitel křídla, dohlížitel třídy Alfa.

V systému jsi nechala hlídat: Denyse Nye, Girauda Nye, Petrose Ivanova, Yanniho Schwartze, Wendella Petersona, Johna Edwardse, Justina Warricka, Jordana Warricka, Gustava Morleyho, Julii Carnathovou, Amy Carnathovou, Maddy Strassenovou, Vic-torii Strassenovou, Sama Whitelyho, Stefa Dietricha, Jevgeniji Wojkowskou, Anastasii Ramirezovou, Evu Whitelyovou, Julii Strassenovou, Glorii Strassenovou, Olivera AOX Strassena a všechny, s kým se stýkají.

Mimo systém a v médiích jsi nechala hlídat: prioritá jedna: Michaila Coraina, Vladislava Khalida, Simona Jacquese, Girauda Nye, Leonida Gorodina, Jamese Lynche, Thomase Spurlina, Ludmillu de-Francovou, Catherine Laovou, Násira Harada, Andrewa McCabea a všechny jejich zaměstnance.

Přejete si někoho přidat nebo ubrat?

AE2: Pokračuj.

B1: Ari, tady stará Ari.

Sleduješ lidi v Reseune i venku. V Reseune máš ekonomickou a výkonnou moc na stupni: vynikající.

Neradím cokoli podnikat proti vedení z důvodu:

nízký věk.

Rešerše tisku neodhalila v reseunském systému žádnou bezpečnostní anomálii. Souhlasíš?

AE2: Ano.

B1: Zeptala ses na moc. U ní jde o tři věci. Získat ji, udržet si ji a používat ji. Získat a udržet si moc je hodně podobné: když věnuješ druhému menší pozornost než prvnímu, přijdeš o ni, protože stejná síla, která tě k moci dostala, poslouží někomu jinému proti tobě.

Něco ti povím: hrubá síla zabírá jen na nejnižších úrovních. Nezapomínej na ni. Nejlepší cesta k moci ale vede přes přesvědčování. To znamená používat psychologii, přímo a ve značné míře. Pokud ses zatím neztratila v mé práci, pochopíš, proč říkám, že největší cenu pro tebe má tisk.

Média se mohou nacházet v jednom ze tří stavů: za a) naprosto svobodná, za b) v některých tématech seškrcená, za c) úplně pod vnější kontrolou. V prvním případě je tisk bezbranný proti přímé manipulaci, v druhém částečně otevřený přímé manipulaci, ale zároveň neschopný se bránit proti taktice, která ve veřejnosti posiluje nedůvěru k oficiálním informacím, a ve třetím případě má fáma větší sílu než tisk, což můžeš využít ve svůj prospěch. Jak je na tom tisk podle tvého odhadu?

AE2: Za b)

B1: Analýza ukazuje na neklidnou dobu. Srovnání dat dává důvod ke znepokojení. V tisku se objevuješ: zřídka, hodnocení: převážně pozitivní. Dobře si rozmysli, jestli na tom chceš něco měnit.

Nepodeceňuj sílu veřejného mínění. Ale musím to zdůrazňovat reseunské psycholožce?

Pamatuj, že změny společenských makrosystémů málokdy připomínají zemětřesení; spíš podzemní led, který okraj mění pozvolna. Možnost kataklyzmatických převratů je předvídatelná, přesný čas a bod zlomu už ne. Zatímco časovou složku v pomalé změně není těžké spočítat, celkové směřování je velice komplexní a více záleží na jednotlivých vlivech. Politici často využívají otřesů, Reseune vždy pracovalo spíš pod půdou, pomalu, množstvím drobných tlaků.

Já těmhle modelům nevěřím. Ale věřím, že je předávám dospělé osobě, která mi rozumí.

Sleduj změny v Novgorodu a na Cyteenu za svého, mého a Olžina života. Jistě budou značné až extrémní, hlídej především následující oblasti:

a) V nejbližší době se objeví problémy s růstem populace OBČ, zvláště v Novgorodu a na stanicích Esperance a Pan-paris, protože neleží ve směru plánované expanze. OBČ budou mít čím dál větší obtíže najít práci a abolitionisté budou tím víc volat po zastavení výroby azů.

b) Mezihvězdná vláda se sídlem na planetě bude mít čím dál větší problémy, i když blízké sídlo Unie prospělo Reseune. Už za tvého života může zmíněná situace ohrozit Unii; umístění hlavního města do Novgorodu místo na stanici Cyteen vystavilo unijní politiku vlivu a hospodářství Cyteenu způsobem, který nemohu považovat za zdravý. Buď na to připravena. Krize přijde, ale možná ne za tvého života.

Je možné, že v budoucnu, z důvodů zatím neznámých, ztratí Novgorod na Cyteenu své výsadní postavení, a bude tudíž představovat menší problém, ale pochybuji o tom: má výhodnou zeměpisnou polohu a živí ho orgány Unie. Předvídám, že se své pozice bude držet všemi prostředky včetně špinavého politikaření a volebních machinací, které mohou ohrozit celou Unii. Zvláště si dávej pozor na spojení a) a b) nebo b) a c).

c) Zjištění, že Reseune manipulovalo se společenskou dynamikou na Gehenně i jinde, může způsobit všeobecnou paniku a nedůvěru k reseunskému vlivu.

d) Možnost dalších zásahů Země do aliančních záležitostí nebo mimo lidský vesmír bude představovat destabilizační sílu ve vztazích Aliance s Unii. Skutečná nebo zdánlivá hrozba ze strany Země může prudce zhoršit vztahy.

e) Příležitost získat opoziční politické body v době mezivládí tvých poručníků a smrt či porážka mých spojenců povede k vzestupu nových politických sil, z nichž některé budou radikálně abolicionistické. Očekávám, že deset až dvacet let po mé smrti bude Michail Corain příliš umírněný na to, aby dokázal zvládnout své spojence, a dá se předpokládat, že ho nahradí radikálnější politik, což zpětně změní Centristickou stranu. Dobře sleduj, co se děje při tvém vstupu do veřejného života. Měla jsem nepřátele. Proti tobě stanou síly založené na předsudcích, strachu z neznáma, strachu z tebe coby politické figury a strachu z důsledků tvého stvoření na společnost, která si sotva zvykla na omlazování. Z nejistoty povstávají demagogové.

f) Objev mimolidského inteligentního druhu by mohl destabilizovat situaci a nikdo nemůže vědět, kdy k podobnému objevu dojde. Snaž se expanzi směřovat do bezpečných zón a buď připravena na střet s nepřátelským druhem. Nevíme, kolik máme času, a v mé době lidé na podobné setkání rozhodně nejsou připraveni.

g) V Reseune se od mé smrti mohla úplně změnit linie a existuje možnost, že máš mezi zaměstnanci buď osobní, nebo ideové nepřátele.

h) V azovské populaci může dojít k závažné poruše nebo může nastat napětí mezi azi a OBC. Doufám, že k tomu nedojde, ale pokud ano, tipuji Pan-paris, kde jsou problémy s hospodářským výkonem a množstvím vysloužilých vojáků. Druhé nejpravděpodobnější ohnisko představuje Novgorod, ve třetí generaci, kde se rebelský étos zakladatelů Unie střetne s konstitucionalismem potomků dělnických azů. Populační tlak zřejmě předběhne výstavbu nového habitatu v blízkosti města.

Doufám, že jsem se v některých těchto odhadech mylíla.

Pečlivě ale vyjmenované situace prozkoumej a připrav se na ně dřív, než zasáhneš.

Vyvaruj se unáhlených činů: nebuď tak rychlá, aby ses nestačila připravit, a tak pomalá, abys musela něco dohánět.

Moc v každé podobě s sebou nese zodpovědnost a mění tvé přátele i jejich pohled na tebe. V tomhle si nic nenamlouvej. Na nic nespolehej. Nezatěžuj své přátele příliš velkou důvěrou.

Především si pamatuj, co jsem řekla na začátku: nepodceňuj sílu veřejného mínění.

Rešerše za poslední tři měsíce o tobě našla tři články.

O Giraudu Nyeovi: 189 článků.

O Michailu Corainovi: 276 článků.

O Reseune: 597 článků.

O Mírovém hnutí: 1058 článků.

Pokračovat?

AE2: Base One, sděl mi povahu, místo a čas posledního vstupu staré Ari do domovního systému.

B1: Zpracovávám.

Vstup tabulkou; 1004A, 2404: 10/22: 1808.

AE2: Sděl mi místo a čas její smrti.

B1: Zpracovávám.

1004A.

Pitevní nález: 2404: 10/22: mezi 1800 a 1830.

AE2: 1004A je chlazená laboratoř pod prvním křídlem. Souhlasí?

B1: Souhlasí.

AE2: Kdo si ještě vyžádal tuto informaci?

B1: Jste první.

AE2: Přehraj záznam.

B1: Zpracovávám.

Příkaz: zabezpečení 10: přerušit komunikaci: Jordan Warrick, všechny hovory. Předstírat poruchu. Příkaz trvá, dokud nezruším.

AE2: Base One, to je Ariin poslední vstup do systému?

B1: Zpracovávám.

Souhlasí.

AE2: Base One, v kolik hodin vstoupil Jordan Warrick do suterénu prvního křídla dvaadvacátého desátý dva tisíce čtyři sta čtyři?

B1: Zpracovávám.

Bezpečnostní dveře suterénu prvního křídla číslo čtrnáct. Karta Jordana Warricka otevřela toho dne v 1743.

AE2: Kdy odešel?

B1: 1808. Doba návštěvy: 25 minut.

AE2: Nahraj toto sezení do Osobního archivu. Vyjeď mi kompletní zápis: pitva, Ariana Emoryová; všechny záznamy, Jordan Warrick, klíčové slovo: Emoryová, klíčové slovo: proces, klíčové slovo: vražda, klíčové slovo: výsledky, klíčové slovo: Rada, klíčové slovo: vyšetřování.

Kapitola 14

I

"První návrh na programu je číslo 6789 z Úřadu obchodu," ohlásil Násir Harad. "Podporují Ludmilla de-Francová, Simon Jacques. Zákon navrhuje změnit strukturu dluhů Pan-paridu. Začínám rozpravu."

"Občané," ohlásil se Michail Corain a zvedl ruku. "Pro."

"Finance pro návrh," přidal se Chávez. "Navrhují přeskočit rozpravu," ozval se Harago, "z důvodu jednomyslnosti." Corain se podíval na konec stolu na Nye. Giraud se natáhl pro sklenici.

Všechno dohodli předem, aby ušetřili čas. Centristé vyjdou expanzionistům vstříc a uleví pan-pariské centrální bance, přislíbí vojenské kontrakty, Reseune coby jeden z největších věřitelů za zavřenými dveřmi slíbí počkat s úroky.

Pan-paris byl hlavní volební obvod Radní Laové a zákon znamenal první krok k dlouho plánovanému osídlení trasy Wyattův ráj - Pan-paris, která v Maronne u černé díry potřebovala fúzní elektrárnu.

Na schůzi byly připraveny čtyři zákony, expanzionisté mohli po desítkách let odporu konečně převést prostředky z pomalého budování Hope na naléhavější potřeby obchodní trasy, které po válce došlo zboží na vývoz.

Po letech přestavování stanic poškozených Azovovým zběsilým tlakem na konci války, po nekonečném dohadování splátkových kalendářů na dluhy obchodnické asociace, které po ní zůstaly v unijních bankách, se bude konečně stavět něco nového.

Sedmdesát let po válce bylo konečně možné zachránit trasu, protože politická opozice, která rozvoj celou dobu blokovala, musela uznat, že jiná cesta neexistuje.

"Kdo je pro návrh zrušit rozpravu?" zabručel Harad.

"Podporuji," řekl Corain.

"Přístupme k hlasování."

Na druhém konci stolu něco spadlo. Nye si rozlil pití na papíry. Ani se nepohnul, jen seděl s nakloněnou hlavou, jako by pozorně naslouchal.

Corainovo srdce přeskočilo jeden tep, dolehlo na něj tušení katastrofy, Laová, hned vedle Nye, vyskočila a pospíšila ho podepřít, všichni byli najednou na nohou včetně poradců.

Giraud Nye se ale už sesul na dokumenty, sklouzl ze židle, až Abban odstrčil Laovou a zachytil pána v pádu.

Rada, tajemníci, všichni volali jeden přes druhého, Corainovi bušilo srdce. "Sežeňte doktora," nařídil Dellarosovi, nařizoval to každému, kdo mu přišel pod ruku, zatímco Abban na zemi chladně a metodicky prováděl kardiopulmonální resuscitaci.

Zavládlo ticho, jen na koberci šustily kroky taktně ustupujících tajemníků. Jinak se nikdo nepohnul, všichni stáli zaražení, v šoku. Jeden mladý koncipiení nabídl Abbanovi, že ho vystřídá.

Přiběhl lékař, v brašně mu chrástily nástroje, Radní i tajemníci se kvapně roztoupili, aby měl profesionál dost místa, pak dorazili zdravotníci s nosítky, Abban jim pomohl Girauda naložit a zvednout.

Žije, pomyslel si otřesen Corain. Nechápal, proč se tak klepe. Násir Harad, aniž by se posadil, uhodil kladívkem o stůl a z moci předsedy přerušil schůzi na základě nepředvídaných okolností.

Chvilí se nikdo neměl k odchodu. Centristé a expanzionisté po sobě pokukovali, spojení lidskou slabostí.

Pak si Simon Jacques sebral papíry a ostatní ho napodobili, Corain mávl na své pomocníky.

Od té chvíle se všichni snažili diskrétně, ale co nejrychleji zjistit, jak to s Nyem vypadá, jestli se ještě vzpamatuje. Nebo ne.

Ale v tom případě - v tom případě je všechno jinak.

II

"...ztratil vědomí v Zasedacím sále," hlásily ampliony v celém Reseune a lidé se zastavovali v práci, na chodbách, Justin strnul s náručí plnou sjetin ze Sociologie a měl nepříjemný pocit, že ať mu Giraud osobně ublížil sebevíc, tohle je daleko horší.

"Jeho zdravotní stav se na pohotovosti ve Státní síni stabilizoval a právě teď ho letecká ambulance převáží na jednotku intenzivní péče nemocnice Mary Stamfordové v Novgorodu. Přeprava do Reseune nebyla možná vzhledem k vybavení ambulance.

Az Abban byl s Giraudem Nyem při záchvatu a zůstává s ním i teď.

Tajemník Lynch se ujal vedení Úřadu vědy coby dočasný krizový zástupce.

Ředitel Nye prosí, abyste dotazy na zdravotní stav jeho bratra směřovali na recepci reseunské nemocnice, jež je v nepřetržitém spojení s nemocnicí Mary Stamfordové, a nesnažili se spojit přímo s Novgorodem.

Zaměstnanci Reseune nechť pokračují v práci. Jakmile budou dostupné další informace, vyjdou ve formě oběžníku."

"Sakra," zaklel někdo na druhém konci místnosti. "A je to v pytlí."

Justin vyšel se sjetinou na chodbu, lidé postávali v hloučcích a rozebírali zprávy.

V zádech cítil pohledy, byl středem nevíтанé pozornosti.

"Jenom nás připravujou," zaslechl Justin nějakého technika. "Třeba už umřel. Nepřiznají to, dokud nedosadí zástupce.

Do té doby nemůžou nic přiznat."

Bylo hrozné jít teď za Denysem. Ale volat mu přes Posluhu je příliš odtaziť. Ari stála přede dveřmi s Floriánem a Catlin

v zádech, ohlásila se Posluhovi a vůbec nic ji nemohlo ochránit před nejistotou za prahem, před hroící ztrátou a starým mužem tváří v tvář samotě, s níž se podle Giraudových slov nikdy nedokázal vyrovnat.

Kdyby se před ní Denys rozplakal, kdyby se nedokázal ovládnout, strašně by se styděl a měl by na ni vztek, ale jiní příbuzní mu nezbyli. Ari dnes nechtěla být dospělá a zodpovědná a nechtěla nést následky, pokud se tahle návštěva ukáže jako chyba.

Říkala si ale, že zkusit to musí.

"Strýčku Denysi," začala, "tady Ari. Stojíš o společnost?"

Chvilku ticha. Dveře se najednou otevřely a proti Ari stanul Seely.

"Paní," zamumlal, "pojděte dál."

Byl proti jejímu strašně malý a prostý. Denys by si mohl dovolit mnohem větší, měl by na něj nárok, a i na veškerý luxus. Ari tu ale bývala doma a ve chvílce nostalgie uviděla sebe sama jako dospělého vetřelce, navíc s Floriánem a Catlin, o tolik většími, než jak sem patřili. Malý obývací pokoj, jídelní kout, byteček vpravo z chodby, pro ni, pro Nelly a pro Floriána s Catlin; předsín k Denysově pracovně a ložnici, Seelyho spartánský pokoj.

Denys vycházel z pracovny, bledý a vyčerpaný. Když ji uviděl, zatvářil se nechápavě.

"Strýčku Denysi," začala konejšivě.

"Takže to víš," řekl Denys.

Přikývla. A probrala si všechny pocity - ona, již celá Unie považovala za génia ve věci emočních souvislostí, rozebírání a představování lidských reakcí - ale tohle je úplně jiné, citový kontext vychází až z kořenů. Přesměrovat, jinak to logicky nezvládne. Přesměrovat a přeostrřit: žal je funkce zaostřená na sebe a mlha pozornost k sobě považuje za vinu... "Jak ti je, strýčku?"

Denys se nadechl, ne jednou, a chvíli se tvářil hrozně zoufale. Pak zvedl bradu a řekl: "Umírá, Ari."

Došla k němu, objala ho, uvědomila si, jak je to vykalkulované gesto, zastyděla se, ale přesto nedokázala nebýt chladná, když ho poplácala po rameni, poodstoupila a zeptala se: "Seely, má strýček ještě tu brandy?"

"Ano," přitakal Seely.

"Mám práci," namítl Denys.

"Brandy ti neublíží. Seely."

Az odešel, Ari se zavěsila do Denyse a odvedla ho až k jídelnímu stolu, kde většinou pracoval.

"Starosti nikomu nepomůžou," řekla mu. "Nic tím nezmužes. Giraud věděl, že se to blíží. Poslyš, víš, co udělal, jak všechno zařídil. Co od tebe teď potřebuje..."

"To nedokážu!" odsekl Denys a uhodil do stolu. "Nebudu se o tom bavit. Lynch se stane zástupcem. Giraud se z toho ještě může vykresat. Co kdybychom ho ještě nepohřbívali?"

"To bych ráda." Odmítá si to přiznat. Neumí se s tím smířit.

Seely chválabohu dorazil s brandy, Florián a Catlin čekali u dveří, v mezích možností neviditelní.

Ari se trochu napila a Denys také, víc než trochu. Oklepal se.

"Nemůžu do Novgorodu," prohlásil. Kůže se mu leskla potem, vrásky kolem úst prozrazovaly, že se drží z posledních sil. "To přece víš."

"Zvládneš všechno, na co se upneš, strýčku. Ale teď není nejlepší příležitost o tom hovořit."

"Nezvládnu," odsekl Denys, sklenici v dlaních. "Říkal jsem to Giraudovi. Ví to. Pusť si pásek, povídal. Sakra dobře ví, že na takový úřad nejsem stavěný." "To tolik nespěchá."

"Umírá, krucinál. Oba to víme. A že mě chce v Novgorodu - ví, že je to nesmysl." "Byl bys skvělý."

"Neříkej hlouposti. Já jako řečník? Před lidmi? Před novináři? Nikdo se na veřejnou funkci nehodí méně než já. Za kulisami jsem docela šikovný. Ale na nějaké přeučování už jsem starý. Nepatřím na veřejnost, Ari. Stáří mě žádný pásek nezbaví a žádný ze mě neudělá rétora."

"Ani Giraudovi projevy moc nejdu, ale jako Radní byl dobrý."

"Víš, jak jsem za tebou tehdy přišel do AG, poprvé od svých devíti let jsem vytáhl paty z domu." "Panebože, strýčku."

"To ti nedošlo? Tvoje minus. Šel jsem se podívat, jak si moje neteř chystá srazit vaz, stejně jako jsem kdysi kamerami sledoval její předchůdkyni v tryskáči. Nesnáším nehody. Vždycky je čekám. Jedinkrát jsem sebral odvahu. Nechtěj po mně, abych pořádal tiskovky." Denys zakroutil hlavou a opřel si lokty o stůl. "Vy mladí. Tak lehkomyšlně riskujete život a tak málo znáte jeho cenu."

Pak se rozplakal, v ramenou mu zaškubalo, Ari zvedla karafu a dolila mu, protože lepší útěcha ji nenapadla.

Čtvrt, možná půl hodiny nic neříkala, jen seděla a Denys zatím pil druhou sklenici.

Pak se ozval Posluha: "Zpráva od Abbana druhé základně, zvláštní linka."

Denys si s odpovědí počkal. "Pokračuj."

"Pane Denysi," ozval se Abbanův hlas, chladný díky vzdálenosti a Posluhovu tlumočení. "Giraud právě zemřel. Podle jeho přání ho dopravím domů. Požádal vás, abyste si jeho základnu připojil ke svojí."

Denys položil čelo na ruku.

"Abbane," řekl Seely, "tady Seely SA. Pán ti děkuje. Podrobnosti předávej mně, o všechno se postarám."

Ari dál mlčky seděla a čekala, až si Denys otevírá oči a popadne dech.

"Lynch," řekl Denys. "Někdo to musí říct Lynchovi. Ať se o to Abban postará. Lynch bude zástupce. Přihlásí se do voleb. Hned."

III

Rodina po dvojicích a trojicích proudila do Východní zahrady, proti chladu podzimního poledne chráněna kabáty a plášti.

Nebyli tu všichni a Ari si v čele Rodiny připadala tím nepatřičnější - osmnáctiletá v dokonalém smutku, korektní tak, jak

to jen dovedla, na límci topazový špendlík od Girauda... něco jenom tvého...

Kdyby to šlo, nejraději by se z pohřbu omluvila.

Denys všechno zvrátil. Sesypal se, odmítl se stát zastupujícím Radním za Vědu, a odmítl dokonce přijít na pohřeb. Právě teď v laboratoři v prvním křídle dohlíží na extrakci a implantaci OBČ genomu 684-044-5567... Zrovna teď, což Ari znechutilo, byť mu rozuměla.

Coby osvojená neteř byla nejbližší příbuzná zesnulého, ne sice z přímé linie, ale rozhodně blíž než Emil Carnath-Nye, Julie Carnath-Nyeová a Amy. Ari se v té roli necítila dobře, i když věděla, že Julie se na Girauda vázala spíš kvůli kariéře než rodinnému poutu. K čertu s ní: tady jde o prestiž a Ari musela vyšachovat i Amy. Camath-Nyeovi stáli dál, rozhádané klubko pokrevních vazeb, Amy si přivedla Quentina, kvůli osobní ochraně v neklidné době, ne aby se s ním předváděla před Rodinou, což si jistě myslí její matka.

Julie a její otec Emil nechťeli stát v jedné řadě s Abbanem a vznesli malicherné výhrady - proti muži, který byl Giraudovi bližší než všichni příbuzní včetně Denyse, který ho v okamžiku smrti držel za ruku a po ní všechno zorganizoval, zatímco příbuzní nehnuli prstem.

Tohle skončí: Ari už měla stařeckého přístupu plné zuby. Ať vidí, jaká bude mela, až se chopí moci v Domě, a k čertu s jejich útlocitem.

Byla tu Amy, Maddy Strassenová v přední řadě s tetou Victorií, mamčinou setrou a ve sto čtyřia-padesáti letech skoro nejstarší osobou na světě kromě vesmířanů. Victorii Strassenové ještě sloužilo omlazování: místo selhávání léku spíš odtávala jako led na slunci, každým rokem byla křehčí a útlejší, až z ní zbylo víc vůle než těla. Chodila s hůlkou: Ari to bodlo až u srdce. Maminka by teď byla takhle stará. Maminka by byla stejně křehká. Victorii se vyhýbala, a nejen proto, že jí Victoria kladla za vinu vyhnání Julie Strassenové na Fargone.

Přišel i Whitelyho klan: Sam s matkou; Ivanovové, Edwardsové; Yanni Schwartz a Suli; Dietrichové.

Justin a Grant tu nebyli. Justin poslal v mezích možností uvěřitelnou omluvu a ušetřil tak Ari spoustu starostí. Nikdo jiný, z Rodiny či mimo, jí takhle vstříc nevyšel. Na letišti se mačkali novináři, ráno jim věnovala půl hodiny, odpoledne ještě přislíbila rozhovor, půl stovky otázek určených pro Denyse...

Je mi líto, řekla na kameru i sama sobě. I my, kdo se celý život zabýváme psychologií, pánové, cítíme žal. Chladně, přesně, dát najevo dost smutku, aby Reseune v její podobě získalo to, čemu Giraud říkal lidská tvář. Mému strýčkovi Denysovi byl jeho bratr nesmírně blízký a on sám není nejmladší. Ze zdravotních důvodů požádal o vedení Úřadu vědy pana tajemníka Lynche... Ne. Rozhodně ne. Reseune si nikdy nemyslelo, že má na Úřad vědy monopol. Jako nejstarší výzkumné zařízení na Cyteenu máme co nabídnout a laboratoře jistě dají světu další kandidáty, ale pokud vím, zatím nikdo z Reseune o kandidatuře neuvažuje. Doktor Nye koneckonců nemusel svým zástupcem jmenovat tajemníka Lynche, ale kohokoli z Úřadu vědy. Pan tajemník Lynch je velice vážený vědec a schopný zastupující Radní.

Na sérii neodbytných otázek: Pánové, na to odpoví doktor Yanni Schwartz, ředitel prvního křídla...

...Ne, paní, to je otázkou vzdálenější budoucnosti. Jistěže to místo zastávala moje předchůdkyně, ale já mám v Oddělení výzkumu vlastní křídlo, zaměstnance, ráda bych dotáhla některé projekty...

Všichni reportéři v sále se soustředili na její práci, protože za ní cítili důležitější zprávu než právě probíhající pohřeb.

Schválně jim hodila návnadu a novináři ji toužili spolknout, i když byli v živém vysílání podbarveném smuteční hudbou. Nahodila jim háček, kterému se musejí ze slušnosti vyhýbat, a když to udělala, nedala na sobě nic znát.

Jakmile ale přímý přenos skončil, zahrnuli ji otázkami. Nakolik se podílí na vedení Reseune, na čem pracuje, jak vypadá v Reseune rozhodování a jestli do něj opravdu mluví.

Nebezpečné otázky. Velice nebezpečné. Ari prolétly před očima záběry mrtvých lidí, trosek podzemního vlaku, fotografie dětské hračky mezi slitinami.

Pánové, odpověděla jim s hlavou vztyčenou a s přímým pohledem staré Ari. Na vedení se podílejí všichni ředitelé křidel.

Rozumějte tomu tak, pánové: nejsem blbá. Nebudu si uzurpovat moc nad hrobem svého strýce.

Ale do budoucna se mnou počítejte.

Přišla jsem, připomněla v té souvislosti, jako zástupce celé rodiny. Kvůli tomu jsem tady. Musím jít, pánové. Smuteční obřad začne v kopcích za třicet minut. Ted mě, prosím, omluvte...

Byl to její pohřeb se skutečným ukládáním do hrobu. Pohřbívali urnu s popelem a dva silní zahradníci poté na hrob se zaduněním položili čedičovou desku.

V nitru sebou při tom zvuku škubla. Giraud byl tak veliký a zbylo z něj tak maličko popela.

A pohřbívali ho do země, místo aby ho vystřelili do slunce. Sama věděla, jaký pohřeb bude chtít -stejný jako její předchůdkyně a maminka. K Giraudovi to ale asi sedělo.

Emil Carnath vyzval přátele a kolegy ke smutečním projevům.

"Já bych ráda něco řekla," ozvala se okamžitě Victoria Strassenová.

Panebože, pomyslela si Ari.

A připravila se na nejhorší.

"Giraud mě vyhodil z pohřbu méj sestry," spustila Victoria silnějším a ostřejším hlasem, než by od toho vyschlého těla kdokoli čekal. "Nikdy jsem mu to nezapomněla."

Maddy na Ari přede všemi hodila zoufalým pohledem. To je mi líto.

Není to tvoje vina, odtušila v duchu Ari.

"A co ty, Ariano Emoryová, RR? Taky mě necháš vyhodit za to, že říkám pravdu?"

"Promluvím až po vás, teto Victorie. Maminka mě slušně vychovala."

To zabořelo. Victoria stiskla rty a chytila hůlku oběma rukama.

"Moje sestra nebyla tvoje maminka," prohlásila. "To je v Domě ta potíž. Kdo umře, je mrtvý. Tím líp. Tak to platí

odjakživa. Staré stromy dělají místo novým. Z mrtvol nevyžijí. Proti tobě nic nemám, mladá paní, proti tobě nic. Tys nerozhodla o svém narození. Kde je Denys? Hm?" Shromáždění zašumělo.

"Paní," zašeptal Florián Ari přes rameno, protože nevěděl, co má dělat.

"Já vám povím, kde je Denys," štěkala dál Victoria. "Dělá si v laboratoři nového bratříčka, jako udělal novou Arianu. Denys ovládl největší vědeckou i ekonomickou moc v lidských dějinách a přivedl ji málem na mizinu - Giraud ho poslouchal, to všichni víme - skoro nás všechny dostal do bankrotu, aby vyzkoušel osobní nesmrtelnost. Pověz mi, mladá paní, pamatuješ si, co si pamatovala Ariana? Vzpomínáš si vůbec na její život?"

Bože. Tady, v hádce, v metafyzickém kontextu, na to rozhodně nechtěla odpovídat. "Jednou si o tom promluvíme," odvětila nahlas. "U kávy, teto Victorie. Beru to jako vědeckou otázku a vy se mě neptáte na reinkarnaci."

"Zajímalo by mě, jak tomu říká Denys. V životě jsem poznala dost šílenství, lidi, co za války dávali bomby do stanic, lidi, co dávají bomby do metra, lidi, kteří už nenechají přírodu vrhat kostky, lidi, co nechtějí děti, ale svoje kopie, aby měl kdo splnit jejich touhy, ať už chudák dítě chce cokoli. Takže zapomeneme na pohřby? Myslí snad všichni v Domě právě na tohle, nemusím umřít, můžu svoje názory vnutit chudákovi replice, aby je papouškovala dál, až budu po smrti?"

"Máš tady mluvit o Giraudovi," rozkřikl se na ni Yanni. "Tak mluv k věci, nebo sklapni, Vickie."

"Domluvila jsem. Sbohem, člověče. Vítej zpátky, Gerry RR. Bůh pomáhá lidem."

Zbytek projevů chválabohu zachovával dekorum, měli jsme rozdílné názory, ale byl zásadový, řekl mimo jiné Petros Ivanov, vedl Reseune kupředu, chválil nebožtíka Wendell Peterson.

Nakonec se dostalo na přímé příbuzné. Jsme poslední, abychom vyvrátili názory ostatních, pomyslela si Ari.

"Přiznávám," spustila, když na ni přišla řada, úplně nakonec, protože jediný bližší příbuzný, Denys, byl přesně tam a dělal přesně to, co řekla teta Victoria, "že byly časy, kdy jsem svého strýce nenáviděla. Myslím, že to věděl. V posledních letech jsem se o něm ale hodně dozvěděla. Sbíral hologramy a miniatury, miloval mikrokosmy a tiché klidné věci, snad proto, že v práci nikdy nemohl dosáhnout cíle a každý den se potýkal s nekonečným proudem rozhodnutí, do nichž se nikou jinému nechtělo. Není pravda, že jen poslouchal. S Denysem se radil o politice a vykonával vůli Rady, ale dovedl poznat dobrý nápad od špatného a nikdy neváhal prosazovat vlastní názor. Jen kolem toho moc nenamluvil. Hned odhalil jádro věci a volil účinná řešení."

Za války sloužil Unii. Zanechal po sobě důležité a dosud nepřekonané dílo v oboru lidské osobnosti a paměti.

Uprostřed celonárodní krize se ujal místa v Radě a za dvacet kritických let provedl Úřad vědy až k mé generaci, první, která nepamatuje Založení ani Válku.

V posledním roce jsme spolu často hovořili; Abban mnohokrát letěl se vzkazy." Pokusila se zachytit jeho pohled, ale Abban hleděl přímo před sebe jako každý truchlící az. "Samozřejmě dobře věděl, že umírá, a pokud jde o repliku, moc mu na ní nezáleželo. Mluvili jsme o tom stejně otevřeně jako o všem, ať už šlo o věci osobní nebo veřejné. Giraud byl velice vyrovnaný. Měl strach o bratra. Největší dojem na mě udělalo, jak všechno nachystal, jak všechno dohodl a rozplánoval..."

I když Denys všechny plány zhatil.

"Poslední půlrok zachovával ve všem takový pořádek, že ti z nás, kdo jeho práci sledovali, mohli přijít do jeho kanceláře, převzít veškerou agendu a vůbec nepřemýšlet, kde co je. Přiznal se, že má strach ze smrti. Jistě by mezi námi rád zůstal ještě padesát let. Nikdy nelitoval ničeho, co udělal, nežádal mě o odpuštění; předal mi klíče, složky a zřejmě ho dojalo, že jsem mu odpustila. Tak jsem Girauda znala já."

Víc neřekla.

Předal mi složky. I to řekla schválně. Hodila podobnou návnadu jako na tiskové konferenci.

Rozhodně ne, aby podrazila Lynche. Denys místo Radního odmítl a někdo to dělat musí; Reseune bylo v šoku. Jistí lidé postrkovali Yanniho, ať Lynche vyzve.

Ne, řekl na to Denys, pro jednou dostatečně soustředěný. Lynche nikdo ohrožovat nebude. Je neškodný. Nechte ho.

Ari nevěděla jistě, co si o tom myslí Yanni. Předpokládala, že zrovna o tuhle poctu nestojí.

Když ovšem Denys odmítl, Yanni ztratil naději na místo ředitele Reseune. A to pro něj muselo být zklamání, i když všichni tušili, že Denys do Novgorodu nepůjde.

Po smutečním obřadu za Yannim schválně zašla, vzala ho za ruku, poděkovala za podporu a postarala se, aby si jí všimla celá Rodina.

Ať všichni vědí, že s Yannim do budoucna počítá. "Vím, co děláte," řekla právě proto, že ji slyšelo pár nepovolaných uší. "Nezapomenu vám to. Věříte mi?"

Stiskla mu ruku. Yanni se na ni podíval, jako by ani na vteřinku nevěřil, že je v tom víc než snaha ukonejšit starého muže, ale najednou mu došlo, že jde o víc, jak už to mezi členy Rodiny chodilo.

Neřekla jedině přímé slovo. Ale měla dost svědků. Yanni byl dojat.

Je můj, řekla si Ari, až dojde na lámání chleba, postaví se za mě jako Amy a Maddy a všichni mladí.

Ostatním v Domě dojde, že zahájila boj na několika frontách a začala nabírat lidi, nejen mladé a perspektivní, ale i starého zkušeného ředitele, který se v Domě těšil větší úctě, než by si kdy sám připustil.

Ukazovala, že patří jí. Yanni se nenechal vodit za nos a chyběla mu shovívavost. Vlastní dceru zbavil moci, když ji zneužila, a všechny hodnotil jen na základě zásluh - tak se to říkalo v Domě. Yanni sám sebe považoval za tvrdohlavého šmejda.

Bude si muset pár věcí srovnat. Ari s tím počítala.

Yanniho nepřesvědčí vlezdoprdelkové a Stefové Dietrichové v Domě ani jinde.

Byl maminčiným přítelem. Ari si řekla, že by z ní maminka měla radost.

IV

Do Domu se vrátila podél zahradní zdi. Po napětí dne si mohla konečně vydechnout. K čertu s Victorií, pomyslela si a napadlo ji, že Maddy by se nejspíš nejraději propadla.

"Nechápete, proč děláme takové věci?" otočila se na Floriána a Catlin. "Já taky ne."

Podívali se na ni. Florián mlčel, a tak odpověděla Catlin: "Je to zvláštní, když někdo umře. Máte dojem, že by měl zůstat s vámi. V Zelených kasárnách to tak bylo pokaždé."

Ari ji za chůze objala kolem ramen. Vzpomínky. To Catlin viděla umírat lidi. "Nejste kvůli tomu pomalejší?"

"Ne, paní," odpověděla Catlin. "Nejsem zvědavá na projevy nad svým hrobem."

Ari se zasmála. Na Catlin je spolehnoutí.

Florián nic neříkal. Florián jistě mezi lidmi zachytil všechny signály a teď o nich bude přemýšlet tak dlouho, dokud je nerozluští. To Floriánovi dělají starosti živí.

"Už s námi není," shrnula to Ari u dveří. "Je to fakt nezvyk." Podívala se na Floriána, ale ten měl ve tváři soustředěný napjatý výraz, jako vždycky, když na bezpečnostní vlně zachytil nějaké zajímavé hlášení. On nebo Catlin měli vždycky v uchu sluchátko.

"Novgorod," řekl Florián. "Jordan Warrick... odmítl vinu... Říká, že byl k přiznání donucen. Reseunská bezpečnost se ho chystá zatknout..."

Ari poskočilo srdce. Všechno se vyjasnilo. "Floriáne," řekla na prahu, "kód J červený. My jdeme A, běž Q a je to Sit2." Zajisti Justina s Grantem. Já a Catlin jdeme za Denysem. Běž domů a zajisti základnu. Povoleno užití nezbytného násilí. To všechno proběhlo, než vešli do Domu, a strážný u dveří, jehož vysílačka neměla tak vysokou bezpečnostní prioritu, takže nevěděl, co se děje, na ně jen nechápavě civěl.

"Moc toho neříkají," řekla Catlin.

"Pustili něco do zpráv?"

"Hned," odpověděla Catlin. "Kanál 14 je zahlcený dotazy."

Na reseunském letišti je stádo reportérů v obklíčení nemluvné nervózní Bezpečnosti.

"Krucí, není tam Denys? Co zase sakra vyvádí?"

Catlin si strčila knoflík do ucha. "Denys je v laboratoři. Base One, přesměruješ vysílání Base Two? Potvrzují, paní. Přikázal neodpovídat na otázky; vzkazuje, že obvinění je politický tah, citují: špatně načasovaný a necitlivý. Dále říká, citují: Rodina se ještě nevrátila z pohřbu a zaměstnanci nejsou v práci. Reseune vydá prohlášení za půl hodiny."

"Díky Bohu," uklidnila se Ari.

Denys je bdělý a opětuje palbu. Už bylo načase.

V

Justin si řekl, že bude vzhledem k situaci v Domě a na Bezpečnosti zbavené šéfa nejlepší zůstat doma. Nechci plašit, nahrála mu Ari vzkaz do Posluhy, ale kdybyste s Grantem v nejbližších pár dnech nechodili nikam, kam opravdu nemusíte, byla bych mnohem klidnější. Když to půjde, pracujte doma. Já budu mít spoustu práce, nemůžu všechno hlídat a na Bezpečnosti je hrozný zmatek - už se perou o nástupnictví. Nevadí ti to? Na pohřeb klidně přijďte. Ale když půjdete ven, držte se rušnějších míst.

Zařídím se podle tvé rady, odpověděl. Díky. Vím, že máš teď spoustu práce. Na pohřeb raději nepůjdeme, jeho přátelé by nás jistě neviděli rádi. Kdybychom ale mohli být jakkoli nápomocní, rádi pro tebe v Domě něco zařídíme.

O nic nepožádala, víceméně nás pustila z hlavy, říkal si Justin. Není divu, když toho na ni spadlo tolik. Ve zprávách se pořád diskutovalo o Denysově zdraví, o politických důsledcích opuštění křesla v Radě, jež Reseune drželo od Založení - o tom, jestli centristé najdou na Vědě snesitelného kandidáta a zda má zastupující Radní Lynch odborné a vůdcovské schopnosti Girauda Nye.

"Denys je zdravý jako řípa," namítl Grant, když se v obýváku dívali na zprávy.

"Nevím, o co mu jde," odušil Justin. Spoléhl se na Ariin slib, že je nikdo nebude nahrávat. "Ztratit Girauda pro něj ale znamenalo katastrofu. Myslím, že teď je mi ho poprvé v životě líto."

"Dělají tu RR," řekl Grant a dodal: "Denys si na to musel zajistit Ariinu podporu, není to ironie osudu?"

"Kolik mu je? Přes sto dvacet, navíc má slušnou nadváhu. S trochou štěstí vydrží deset patnáct let. Takže musí mít Ariino svolení, že ano?"

"To nepůjde," opáčil Grant.

Justin se na něj podíval. Az seděl na hromádce červených a modrých polštářků v koutě pohovky, zrzavé vlasy mu neladily ani s jedním.

"Směr musí určit Denys," řekl Grant, "musí dát Giraudovi základy, jinak nemá naději. Jsem o tom přesvědčený. Yanni možná jejich otce pamatuje v pozdním věku, ale Yanni je moc mladý na to, aby zvládl to, co Jane Strassenová - nemluvě o tom, jak s ním zametali..."

"Rozhodně jim nemá za co děkovat, to je pravda."

"A zůstává otázka, co má mladá Ari v poznámkách své předchůdkyně," dodal Grant. "Myslím, že Ari toho ví spoustu, co si nezapisuje. Podle mě si naše Ari dává velký pozor, co řekne svým poručíkům."

"Ari občas říká, že ne všechno, co s ní dělali, bylo potřeba."

"Ale to, co je potřeba, se nedá vypustit. A Denys neví, co to je - podle mého názoru nemá dost informací a mladá Ari mu je nedá."

"Mladý Rubin se dal na chemii, ne?"

"Daří se mu, ale nemá nijak úžasné výsledky."

"Zatím."

Grant ho zarazil odmítavým posunkem. "Nemá Stellu Rubinovou. Nikdo mu neříká, kdy se má nadechnout. OBČ potřebují peklo, souhlasíš? Upozornils je, ať mu moc nepovolují - jenže v projektu ho pořád používají jako lakmusový

papírek. Všechno naložili na Ari, na Bena Rubina netlačili, zjišťovali na něm, co je nutné... Vsadím se s tebou, o co chceš, že to prosadil Denys Nye a ne Yanni Schwartz. Yanni nikdy nikomu nepovolil."

"Jenže pro Yanniho je to rodinná záležitost. Rubinová sebevražda ho fakt dostala, a jestli si vzpomínáš, Jenna Schwartzová v tom nebyla úplně nevině. Třeba Yanniho hryže svědomí a prosadil, aby se na Bena netlačilo."

"Rubin ale zůstává kontrolním vzorkem," řekl Grant. "A to, co dokazuje jeho případ..."

"Jeho případ dokazuje za a) že to nejde s každým genomem, a za b) že některým genomům tlak vyhovuje a jiným ne."

"Jasně, pravda, ale v našich dvou případech..."

"A za c) že náhradní rodič není vždycky ideální. Nezapomínej, jakou škodu na něm natropila Jenna Schwartzová a jakou újmu mu způsobilo převyprávění z Jenny Schwartzové na Ollieho Strassena."

"Nemluvě o tom," zvedl Grant prst, "že Oliver AOX je muž a Alfa, zatímco Stella Rubinová nepříliš bystrá žena. Rád bych si mladého Rubina prostudoval. Nevyniká, netlačí ho mlha. Jeho předchůdce se zabil, nevyrovnanost jde ruku v ruce s genialitou. Mezi námi, tomuhle se říká vadný psychoset."

"A ten se léčí."

"Tím ovšem ztratí genialitu. Což nás přivádí zpátky k mladé Ari. Třeba výboru řekla všechno, co ví, ale na to bych nesázel, pokud je v ní tolik Ari, jak se tváří, a pokud bere bezpečnost tak vážně, jak sami víme. Myslím, že ty poznámky používá jako zbraň, a přemýšlím, jestli to už Denysovi došlo."

Justin se nad tím zamyslel, trochu mu škublo v ramenou. "Výbor tvrdí, že se do počítače nedostane nikdo kromě Ari. Zřejmě to nešlo ani před jejím stvořením."

"Zřejmě v tom je ještě víc. Řekněme, že se její základna dokáže maskovat, a tak nikdo neví, kde vlastně hledat."

"Že by uváděla falešnou velikost souborů?"

"A navíc se dokáže hrabat v ostatních základnách. Zabudované testy, parametry... Přemýšlel jsem, jak bych takový program napsal... když byla aza. První Ariana mě sestrojila. Možná..." Grantovi zacukalo v koutku. "Třeba mám - řekl bys vrozenou, ale to by nesedělo - vestavěnou schopnost chápat její programy. Vzpomínám si na své první integrace. Vzpomínám si, že i jako dítě jsem cítil smyslnou rozkoš z toho, jak do sebe věci zapadají, jak přesně se skládá mé poznání. Tak dobrá byla. Myslíš, že se nepřipravila na vlastní replikaci? Že si dala menší práci s dítětem z vlastních genů než s azem?"

Justin si to nechal projít hlavou. Zamyslel se nad Grantovým výrazem, tónem jeho hlasu - jako by mluvil o svém otci... nebo matce. "Mlha. Tak mě napadlo, Grante... miluješ ji?"

Grant se rozesmál, předstíral překvapení. "Jestli ji miluju?"

"Myslím, že to není nemožné. Dokonce že to není nepravděpodobné."

"Reseune drží moji smlouvu a já ho nemohu opustit?"

"Reseune drží moji smlouvu: nebudu chtít? Mluví o občanské mlze. O té, která umožňuje dva názory najednou."

Miluješ ji?"

Zamračil se. "Znepokojuje mě, že nás mladá Ari měla pod sondou. Mám strach, protože Ari má poznámky první Ari a v nich určitě i můj manuál. A co když, co když... Děsí mě noční můra. Justine: co když mě Ari připravila pro svou nástupkyni, co když do mě vložila něco, co mladá Ari spustí jednoduchým pokynem? Pak ale mlha přejde a já si říkám, že je to nesmysl. Povím ti ještě o jedné noční můře: bojím se vlastního programového pásku."

Justinovi přejel mráz po zádech. "Protože ho napsala Ari."

Grant přikývl. "Už nemám nejmenší chuť si ho pouštět pod práška. Vím, že zvládnou dost kaťáku, aby mi úplně vymazal prahy, a já ho zvládnou, ale pak si říkám, že zvládám život i bez něj. Vystačím si. Nepotřebuji! pásek, OBČ mají jenom mlhu a dovedou se z ní učit. A já také." "Kéž bys mi to řekl dřív."

"Bál by ses o mě. A k tomu nemáš důvod. Jsem v pohodě, pokud se mě ovšem neptáš, jestli miluju Ari. To je švihlý. Poprvé jsem se nad tím zamyslel v OBČ souvislostech. A máš pravdu, obklopuje ji mnohovrstevnatá mlha, která se mi vůbec nelíbí."

"Vína?"

"Nech toho."

"Promiň. Jenom mě to tak napadlo."

Grant si na hromadě polštářků přesedl a položil se na opěrku. "Hledal jsi někdy v mém pásku problematická místa?"

"Ano," přiznal Justin po chvíli váhání. Působila významně. "Nechtěl jsem ti to říkat, nechtěl jsem tě znepokojovat."

"Jsem znepokojený. Nemůžu si pomoci. Jde o moji podstatu."

"Máš z toho strach."

Grant smutně zvedl obočí a zamyšleně si prohrábl vlasy. "Myslím, že se mě zeptala na něco, co mě hodně rozhodilo. Dokonce zhruba vím, o co šlo. Myslím, že se mě zeptala na můj pásek, kvůli němuž se opravdu cítím trochu provinile. Nepouštím si ho, jak bych měl. Myslím, že se ptala na kontakty s podvratnými živly, a mně se poslední dobou často zdá o Winfieldovi. O celém věznění v Big Blue. Letadlo, autobus, bunkr..."

"Proč jsi mi to neřekl?"

"Je na snech něco divného?"

"Přestaň. Proč jsi mi to neřekl?"

"Protože to není důležité. Protože když se dostanu z mlhy, vím, že mi nic není. Jestli chceš, abych si pustil pásek, pustím si ho. Jestli mě chceš vyslechnout pod sondou, posluž si. To mě nijak neděsí. Možná bys měl. Už je to dlouho. Třeba bych si oddechl, kdybys mě prověřil. Kdybych..." dodal Grant s neveselým úsměvem, "kdybych se nemusel bát, jestli nejsi předělaný ty. Chápeš? Je to past."

"Jenom proto, že tě pustili za Jordanem. Protože jsou šílení!" Vztekly vyskočil na nohy a začal rázovat po pokoji. Měl pocit, že se kolem něj svírají stěny, že je obklíčený a na každém kroku mu někdo hází klacky pod nohy.

Není to tak, okřikl se v duchu. Už je líp. Sice jsem zase rok neviděl otce, nic se nezměnilo k lepšímu, ale máme naději, Ari má moc na dosah a pod její vládou bude líp, všechno se změní.

Dneska pohřbívají Girauda.

Proč z toho mám proboha strach?

"Škoda, žeš mě neposlechl," řekl Grant. "Měls do Planysu letět místo mě."

"Co by se změnilo? Stejně by nás rozdělili. Stejně bychom se báli..."

"Tak co je? Co tě žere?"

"Sám nevím." Podrbal se vzadu na krku. "Asi že jsme tady zavření. Štve mě tenhle byt. Tohle..." Vybavil se mu obývací pokoj v pastelové modré a béžové a uvědomil si, že s láskou vzpomíná na Jordanův byt. "Bože. Víš, kam bych se rád vrátil? K nám. Tam..." Tvář v zrcadle, ne jeho dnešní obličej, ale tvář chlapce. Sedmnáctiletého, nevinného, přes řadu kosmetických lahviček na polici, chystá se na večer...

Zlověstný záblesk pásku. Chut' pomerančů.

"...než se to všechno stalo. Marná touha, co? Ani nechci znovu být ten kluk. Jenom bych na jeho místě chtěl vědět, co vím teď."

"Bylo tam dobře," řekl Grant.

"Byl jsem takový hlupák."

"Myslím, že ne."

Justin zakroutil hlavou.

"Já se na to dívám jinak," pokračoval Grant. "Představ si sám sebe na Ariině místě. Představ si, jaký bys byl... s jejím rozvrhem, výhodami, s tím vším, co jí prováděli. Byl bys..."

"Cizí. Tvrdší. Starší."

"...někdo jiný. Někdo úplně jiný. OBC jsou jako vrh kostek. Jste k sobě hrozně krutí, i když nechcete."

"Myslíš, že to jinak nejde? Nedokážeme se poučit, aniž bychom strčili ruku do ohně?"

"Nezapomínej, že se ptáš aze."

"Ptám se aze. Je možné z toho genomu dostat Arianu Emoryovou... nebo mě - z mého?"

"Bez vnějšího tlaku?" upřesnil Grant. "Lze navodit mlhavé stavy vůlí, když vycházejí z endokrinního základu? Může být tlak pásku méně reálný, méně bolestivý než skutečný prožitek? Co když je ten Ariin záznam jen pásek a nic víc? Co když se to nikdy nestalo, ale tys uvěřil, že k tomu došlo? Byl by v tom nějaký rozdíl? Co když Ariina maminka neumřela, ale ona si myslela, že ano? Nebyla by teď šilená? Věřila by skutečnosti? Nevím. Tohle fakt nevím. Nerad bych zjistil, že všechny mé vzpomínky jsou z pásku a já zrovna přišel z Města, hlavu plnou nahanraných snů."

"Proboha, Grant!"

Grant otočil na světlo levé zápěstí, kde měl od incidentu s Winifieldem a abolicionisty jizvu křížem přes žíly. "Tahle je skutečná. Pokud mi ji ovšem moji tvůrci nenahráli z pásku."

"Nech toho."

Grant se usmál. "Už pár let jsi mě neokřikl. Dostal jsem tě, co?"

"Tyhle vtipy si nech."

"Nemám problém se skutečností. Pásek poznám. A uvědom si, že jsem funkční model s dokonale začleněnou logikou. Mlha je ale jako sny. Mlha z pásku by neměla logickou stavbu. Mlha z pásku by hodně připomínala to, co Giraud dělal za války, i když na to raději ani nemyslím - stavěl osobnosti a rozebíral je, mazal mozky a nahrával do nich jiné sety... a vždycky tak, že se az nemohl ohlédnout a ujistit, musel se spoléhat na představivost. Fakt nevím, Justine. Pokud existuje nějaký klíč k nahrávání takových zážitků, Giraud ho zřejmě znal, není to ironie?"

Zapadalo to do sebe dost, aby Justinovi zase přejel mráz po zádech a usadil se v kostech.

"S Giraudem jsme se nikdy nedostali k teorii." Giraud je mrtvý. A ještě se nenarodil.

"Základní otázkou je, jestli pásek dokáže nahradit realitu. Jsem hodně schopný, Justine, ale za letu do Planysu jsem potil krev. Celou dobu jsem byl úplně bezbranný. Toho se musíš vzdát: schopnosti přežít ve skutečném světě."

Justin se zamračil. "Myslíš, že já nemám strach?"

"Ale ty se dovedeš daleko rychleji učit. Zpátky k hlavnímu rozdílu: ty se učíš z mlhy, já logikou. Žádná skupina OBC nemůže jednat logicky. Mám tě."

Justin se nad tím zamyslel a nakonec se usmál, i když byl uvězněný v Ariině šedivém žaláři. Chvíli si tu připadal jako doma. Na chvíli si vzpomněl, že nikdy nebyli v takovém bezpečí.

V mlze se mu ale vrátil strach, opuštěné chodby, mlčenlivé Reseune.

Víd najednou blikl, zprávy utichly v půli slova.

Objevil se monoskop Nekonečného člověka. Hrála hudba. Takové poruchy v Reseune nikoho neznepokojovaly.

Někdo zakopl o kabel a celá videosít' se odpojila.

Také to mohla udělat Bezpečnost, když chtěla odříznout vybrané byty, vybrané diváky.

Proboha, pomyslel si a lekl se, jak snadno zapomněl na celoživotní návyky. Poslouchali nás? Dostali se přes Ari? Co mohli slyšet?

VI

"Strýčku Denysi," vysílala Ari cestou přes Catlinin komunikátor a Base One, "musím s tebou hned mluvit."

"Kancelář v laboratoři," odpověděl Seely.

Ariina skupinka za sebou v laboratořích nechávala brázdu polekaných techniků a vyděšených azů, kteří možná nechápali, co se děje, ale pochytili nervozitu občanů. Tušili, že s Denysem není všechno v pořádku, a teď sem přímo z pohřbu vtrhne přední členka Rodiny ve smutku. Není divu, že jsou všichni tak na větvi, pomyslela si Ari. Pro jednu může přiznat, že ví, co se děje, i když se nesmí zmínit o Planysu.

Prosvištěla kolem nádrží, techniků, tady se narodila, tady už zřejmě začíná zrát púltucet Giraudů, pak po schůdkách nahoru do malé kanceláře, kterou si Denys nedávno zabral: Seely se zřejmě díval ven jednosměrným zrcadlem nad laboratoří, protože jí otevřel dveře dřív, než vyběhla schody.

Denys seděl za stolem a telefonoval - podle tónu nejspíš s Bezpečností. Ari popadla dech. "Není třeba," řekla, když jí Catlin přisunula židli. Sundala si rukavice a kabátek, podala je Catlin a když Denys domluvil, přece jen se posadila.

"Jak vidíte, paní, váš boj proti Bezpečnosti na Planysu přinesl první výsledky."

"Kde je Jordan?"

"Ve vazbě v Planysu. Se svým společníkem. Nejradši bych ho..."

"Hm. Justin je zajištěný."

"Určitě?"

"Ano. Chci mluvit o něm, ne o Jordanovi."

"Pane," řekl Florián, když ho pustili dál, v domovní uniformě bez kabátu. Ari tudíž měla čas stavit se u sebe, dovodil Justin.

Zarazilo ho však, že nezavolala přes Posluhu, že ho nepovolala do svého bytu nebo kanceláře, najednou se prostě objevil Florián.

Vid nadále ukazoval jen monoskop.

"Něco se stalo," spustil Florián a než stačil pokračovat, prolétlo Justinovi hlavou: Proboha, Ari měla nehodu, a ve stejném zlomku sekundy se stačil podívat, jak mu na ní záleží. "Váš otec," řekl Florián a obavy hned prudce změnily směr, "vzkázal centristům, že je nevinný."

"Čím?" nechápal Justin.

"Vraždou doktorky Emoryové, pane."

Justin stál jako opářený, nevěděl, jak dlouho, chtěl myslet, snažil se...

...proboha, při Giraudově pohřbu - co to má znamenat? Co se tu děje?"

"Ještě neznáme všechny podrobnosti," pokračoval Florián. "Paní nechce panu Denysovi odhalit šíři svých informačních zdrojů, to musíte chápat, ale ví, že váš otec není v bezprostředním nebezpečí. Prosí vás, abyste si uvědomil riziko, které vzniká situace představuje pro vás, pro ni, pro vašeho otce, ať už je zpráva pravdivá, nebo ne. Prohlášení má potenciálně velice nebezpečné politické důsledky, nevím, jestli je třeba vám je jmenovat..."

"Proboha." Ari v nebezpečí. Všechno... Prohrábl si vlasy, na rameni ucítil Grantovu ruku. Florián vypadal tak nějak starší, ztratil charakteristický humor, jako by odložil masku, konečně, čas utíká... Je to tak?

"Paní vás žádá, abyste si zabalil příruční zavazadlo, pane. Prozatímní zaměstnanci už jsou na cestě, paní žádá Granta, aby tu zůstal a byl jim k dispozici."

"Kam se mám zabalit?"

Rozdělit nás? To ne!

"Paní si přeje, abyste ji doprovodil do Novgorodu a zmínil tak vzniklé napětí. Promluvil k novinářům. Potřebuje z aféry dostat politiku, v zájmu vašeho otce stejně jako ve svém. Rozumíte, pane? Uspořádáme krátké setkání na reseunském letišti, to je nejbezpečnější. Ari se chce setkat s Radním Corainem a tajemníkem Lynchem. Upřímně doufá, že ji nezklamete." "Proboha. Grante..." Co mám dělat? Kdyby Grant odpověděl, řekl by: OBČ jsou blázni. Ari se zcvokla. Mě brát do Novgorodu?! To si nedovolí.

Potřebuji mě. O to běží. Otec je ve vazbě. Chtějí po mně, abych ho obvinil ze lži.

Reseunská bezpečnost ho nepotřebuje zabít. Stačí mu dát drogy. Ale chvíli to trvá. Já jim koupím čas, aby ho stihli zpracovat.

Dokázala by nás Ari takhle podrazit? Přišel by sem Florián bez jejího vědomí? Před kamerami -jestli se dostanu tak daleko... Nikdo mi nezabrání obvinít, koho budu chtít.

Grant. Grant zůstane tady, v Ariině péči. To mi nabízejí -Grant a Jordan nepřijdou o rozum.

Podíval se na Granta; az byl daleko klidnější než on. Zřejmě si logicky dovodil, že nemá na výběr a tak nemusí nic řešit. Důvěřuji svým stvořitelům. "Grant pojedete se mnou," prohlásil Justin. "Ne, pane," opáčil pevně Florián. "Mám přesné rozkazy. Prosím, zabalte si jen to nejnnutnější. Všechno projde důkladnou kontrolou. Grant tu s paní Amy bude v bezpečí. Nic mu nehrozí; Quentin AQ je velice zdatný a paní Amy může na pomoc povolat své přátele. Na toto podlaží ani do našich systémů se nedostane nikdo z domovní či jiné Bezpečnosti. Paní Amy Grantovi v žádném případě nijak neublíží."

Chytrá osmnáctka s dlouhým poctivým obličejem a sklonem k nejpřímějšímu řešení každé situace: osmnáctka, která na Justina odjakživa dělala dojem, že je má s Grantem opravdu ráda. A na osmnáctku neuvěřitelně rozumná.

To jsou v partě všichni. "Je to jak křížová výprava dětí," řekl a vzal Granta za ruku. "Dělej, co ti řeknou. Všechno bude v pořádku."

"Ne," řekl před kamerami v hale reseunského letiště. "Ne, s otcem jsem neměl žádné spojení. Doufám, že se mu dovolám z Novgorodu. Teď je u nich půlnoc. Vzali ho..." Zoufale se snažil působit klidným dojmem. Netvař se provinile, řekla mu Ari, než vystoupili z mikrobuse. Netvař se, že něco skrýváš. Můžeš být otevřený, ale snaž se myslet na politické důsledky. Dávej si velký pozor, když přijdeš s vlastním obviněním, můžeš jediné zkalit vodu a my spoléháme na strýčka Denyse, takže ho nesmíme urazit, jasný?

"Můj otec je právě teď ve vazbě," vyhrkl, protože toho na něj bylo moc. Říkat pravdu je jednodušší než si dávat pozor na lži, když jí není mnoho. "Můžu vám říci jen..." Ne. Můžu má nebezpečné významy. "Jediné, co vám umím říct je, že ho vyslychají. Když se to stalo, řekl mi otec totéž, co Radě. Tehdy se ale dělo něco, co ho k tomu mohlo přimět. Proto letím do Novgorodu. Nevím, a neví to ani Ari, kdo mluví pravdu. Chci se to dozvědět. Pravdu chce znát i vedení Reseune."

"Mohu vás ujistit," přidala se Ari, "že mi v tomto případě na pravdě osobně záleží."

"Otázka pro pana doktora Warricka. Jste v současné době vystaven jakémukoli nátlaku?"

"Ne," odpověděl rozhodně Justin.

"Jste RR. Nejste v jakémkoli smyslu něco víc?"

Zakroutil hlavou. "Jsem běžná rodičovská replika. Nic zvláštního."

"Provedl na vás někdy někdo psychickou intervenci?"

Tuhle otázku nečekal. Zarazil se, ale odpověděl: "Psychosonda patří mezi intervence. Byl jsem vyšetřován. Prodělal jsem mnoho sond." Teď mohou zpochybnit jeho duševní zdraví a spolehlivost coby zdroje. Věděl to. Mohou zpochybnit jeho schopnosti jako klinického psychologa i jako výzkumníka. I to mu bylo jasné. Začal si připadat jako v noční můře, ostrá světla, půlkruh reportérů. Získal snový odstup. "Jako nezletilý jsem se stal obětí nezákonné intervence. Léčil jsem se z ní. V tomto okamžiku nejsem pod vlivem léků ani vnějšího psychického vlivu. Mám obavy o otce a chci se dostat do Novgorodu, abych odpověděl Radě na všechny otázky. Nejvíc mi záleží na osudu mého otce." "Je nějak ohrožen?"

"Pane, vím toho méně než vy. Potřebuji s ním mluvit. Za prvé se chci ujistit, co opravdu řekl..."

"Zpochybňujete slova svého otce, nebo interpretaci z úst Radního Coraina?"

"Chci se ujistit, že onu zprávu opravdu poslal. Chci to slyšet od něj. Mám spoustu nezodpovězených otázek. Nemohu vám říci, co chcete vědět. Prostě neznám odpověď."

"Paní Emoryová, víte to vy?"

"Mám představu," odvětila Ari, "ale o tu se s vámi nerozdělím. Jde o dobré jméno několika osob..."

"Žijících?"

"Živých i mrtvých. Pochopte, že ještě ani neskončil pohřeb. Padla obvinění a byly položeny otázky, jež se týkají záznamů hluboko v Archivech a navíc osobně mě i Justina." Stiskla mu ruku. "Dokázali jsme se smířit s tím, co se stalo. Justin je můj přítel a učitel; teď nás zajímá, co se tehdy před lety opravdu stalo a proč Justinovi otec neřekl pravdu, pokud je odlišná od oficiální verze. Ani jeden tomu nerozumíme. Proto letíme do Novgorodu. Chceme všechny pochybnosti vyjasnit třeba až na úrovni Úřadu a Rady, protože tyto instituce vedly první vyšetřování. Nebylo by správné hledat odpovědi tady, uvnitř Reseune. Doktor Warrick vznesl obvinění a ta je třeba vyšetřit před Radou. Máme nejvyšší čas, pánové, takže další otázky zodpovíme při nejbližší vhodné příležitosti."

"Pane doktore," zavolal někdo. "Chcete vydat prohlášení?"

Justin se na novináře podíval a teprve pak mu došlo, že ho svět zná jako dr. Warricka. "Později. Řekl jsem všechno, co vím."

Když vstal, Florián mu položil ruku na rameno a ukázal, kudy má jít. Na ploše už čekalo jejich letadlo. RESEUNE ONE. Trasu obstupoval špalír Reseunské bezpečnosti, dost početný, aby bylo vidět, že jde o oficiální cestu v zájmu vedení. Bezpečnost podléhala Ari. Z Girauda zbyla hrst prachu a pár buněk, z nichž jednou snad vyroste člověk. Zatím je u vesla Ari v celé kráse reseunské moci.

Rychle prošel dveřmi a po chodbě chobotem do letadla, kde se zarazil, až ho Florián musel odvést za ruku ke koženém křeslu.

"Něco k pití, pane?"

"Nealko," odvětil. Ari se posadila naproti, letadlo roztáčelo turbíny a nastupovali další a další bezpečáci.

"Vodku s pomerančovým džusem," řekla Ari. "Díky, Floriáne." Podívala se přímo na Justina. "Tobě taky. Zvládl's to skvěle."

Civěl na ni v šoku, bez sebe hrůzou. Báł se, že nějaký bezpečák vytáhne automat a prostě je pokropí, měl strach, co se může stát s Grantem hlídaným osmnáctiletou holkou a stejně starým azem, stát se může cokoli, přece se neubrání proti Reseunské bezpečnosti; děsil se, co může být s Jordanem, měl hrůzu z míroveckých atentátníků, co nemají zábrany sestřelit civilní letadlo...

Nemohl dělat vůbec nic, jen říkat, co se od něj čeká, důvěřovat... Panebože, to je nejtěžší. Nehlídat se, poslouchat Ari a doufat, že ve svých osmnácti ví, co dělá.

"Když jsem si myslel, že vím, co dělám, a poslal jsem Granta za Krügerem," řekl tiše Arianě, "bylo mi sedmnáct. Dobře víš, jak to dopadlo."

Ari si zapnula pás a převzala od Catlin skleničku. "Beru to na vědomí. Někdy ale člověk nemá na výběr, hm?"

VII

RESEUNE ONE vystoupalo do cestovní výšky, Ari se napila a zkontrolovala malý přístroj na opěrce sedadla, dálkové ovládání složité elektroniky v kufríku vedle křesla. Poprvé si ji někam vzala. Stiskla kontrolní tlačítko. Pípnutí oznámilo, že je všechno v pořádku.

Systém běží, spojení funguje.

Naproti, na sedadle vedle Justina, jí Florián odpověděl na úsměv a pokývnutí. Kódovací systém byl jeho dílo -jistěže funguje, a dokud se Ari na nic nezeptá, bude sloužit jen jako důkladný pozorovatel reseunské sítě, sledovat všechny zadávané obory a přenášet je na displej dálkového ovládání.

Systém kódů Reseunské bezpečnosti snad nerozluštila ani Obrana.

Ari se znovu napila a pohodlně se opřela. "Všechno v pořádku," řekla Justinovi. "Žádné potíže, o kterých bychom nevěděli, a zhruba za pět minut se k nám připojí doprovodné letadlo z Úřadu."

Justin k ní obrátil hlavu od okénka a soustředěně se na ni podíval přes stolek, z očí do očí. Přelétal pohledem ke všemu, co se na palubě letounu šustlo, napjatý jako Florián s Catlin v bojové pohotovosti. Hlídal i funkci řídící hydrauliky na křídle a sluneční světlo sklem vykreslovalo jeho vrásky a stisknuté rty. Léta se na něm podepsala i přes omlazování. Má moc starostí, pomyslela si Ari. Na to, aby někomu věřil, je příliš chytrý. Reseune věřit nemůže. A teď ani vlastnímu otci. Když ho dlouho neuvidí, začne pochybovat i o Grantovi.

Ted' se snaží pochopit, kde stojím já, jestli je Grant v bezpečí a nakolik jsem jenom bláznivá holka, nakolik ho koupu v mlze a nakolik může věřit všemu, co mu řeknu.

Nejsem to dítě, které znal. Začíná mu to docházet a teď přemýšlí, kdy jsem se změnila, jak moc, a kdo ho zpracovával, když byl pod kataforikem. Má strach, stydí se, že se mě bojí, ale ví, že má plné právo se bát.

Mozek musí řídit mlhu, stará Ari; asi jsem konečně pochopila, co tím myslíš. Došlo by mi to, ať se mnou spal, nebo ne. Nevychovala jsi hloupou husu, stará Ari. Ani maminka a strýčkové.

Ollie nepíše, protože nechce přijít o krk. Vesmír je nebezpečný a Ollie je tam stejně našťvaný jako Grant v Reseune, sám mezi cizími. Co maminka umřela, ničemu nevěří. A pracuje pro vedení Reseune.

"Už můžeme mluvit," řekla a ukázala očima dozadu, kde seděla Reseunská bezpečnost. Hluk motorů sloužil jako rušička, pokud ovšem Bezpečnost do letadla nepropašovala nenahlášenou elektroniku; Florián měl ale v brašně vlastní techniku a díky přístupu k Base One musel vědět, jaké přístroje používá protistrana.

"Bude mi stačit vysvětlení," odušil Justin. "O co se pokoušíš?"

"To bych taky ráda věděla. Já si tuhle chvíli nevybrala. Obávám se, že si ji vybral Radní Corain, ale to se mu nepodobá. Informace se dostala spíš k někomu jinému, ke Khalidovi, a Corain musel pospíchat, aby byl první - proto zpráva přišla uprostřed pohřbu a ne až večer."

Justin vypadal zaražený. "V tom se vyznáš ty. Já ne."

"To není pravda, vyznáš se v tom sakra dobře, jenom tě neučil strýček Denys. Stejně jsem se nechala zaskočit. Giraud věděl, že z Planysu unikají informace. Věděl, s čím tvůj otec přijde; předem mě na to upozornil. Ani nejde o to, jestli tvůj otec říká pravdu. Řekněme, že ano." Začínal ztrácet pozornost, zvedla tedy na zdůraznění prst, přesně jako stará Ari. Věděla o tom. "Co by to znamenalo pro tvého otce?"

"Dostal by se z Planysu. Očistil by se, vrátili by mu funkci na Úřadu..."

"Proti tomu nic nemám, do budoucna. Ale ještě nepřišel pravý čas. Ted' to nejde. Promysli si to. Justine, umíš přece řešit sociologické rovnice. Zkus najít krátkodobý výsledek, nanejvýš pár let - pověz mi, co se stane a co z toho vzejde. To v první řadě. Na tom teď záleží. Co se s ním stane, co to s ním udělá? Druhá otázka: na které straně stojí, na které straně si myslí, že stojí, na kterou stranu se právě postavil - a nepovídej mi, že je bezelstný, v Reseune není nikdo naivní, jen nemá dostatek informací."

Neodpověděl. Ale důkladně přemýšlel o jejích slovech a o postranních významech: s kým tady jedná, co chystá, vymyslel to všechno Denys? Je dost chytrý na to, aby vždycky hrál na několika frontách.

"Pustila jsi tu informaci Corainovi ty?" zeptal se.

Ha. Dobrá otázka. Ari hned něco napadlo. "Já ne. Ale mohl to být Denys, že ano?"

"Nebo Giraud," opáčil Justin.

Zhluboka se nadechla a opřela. "Zajímavá představa. Velice zajímavá."

"Třeba je to pravda. Třeba ten, kdo to pustil ven, ví, že je to pravda."

Floriána rozhovor zaujal; nespouštěl z Justina zrak. Ari si domyslela, že ho stejně pozorně sleduje i Catlin. Panebože, pomyslela si Ari a usmála se. Toho jen tak nezadupou. Už chápu, jak dokázal přežít.

"Na to by bylo jednodušší odpovědět, kdybych tušila, co se toho večera stalo, ale nemám důkazy. Myslela jsem si, že se mohl zachovat záznam z Písaře. Ale Ari psala na tabulku. Zápis se nezachoval. Hledací programy nic nenašly, v síti se mezitím hrabalo příliš mnoha lidí. Jediná možnost byla psychosonda. Na tu Jordan nemohl. A nemůže. Nezáleží na tom. Giraud mluvil o 'warrickovském vlivu'. Giraud si udělal nepřítel. Co o tom nepříteli víme?"

Pomalejší, výbušnější člověk by zvolal: Pust' ho. Ari se dívala, jak Justin usilovně přemýšlí, a dokázala si představit, co se mu asi honí hlavou - že Jordanovo jméno figuruje v míroveckých graffiti, že měl vážné profesionální rozepře se starou Ari, že se na Vědě a jistě i na Obráně chystají volby, přelomové a nebezpečné, protože kdyby vyhráli centristé, zničili by Reseune, změnil směr dějin, ohrozili všechny výzkumné projekty a její plány...

Seděl mlčky možná tři, možná čtyři minuty, soustředěný a klidný jako pod kataforikem. Pak se vyrovnaným hlasem zeptal:

"Zkusila jsi Jordanovy činy zařadit do svých sociologických rovnic?"

Nadechla se, jako by se jí najednou otevřel stažený krk. Je to ozvěna, pomyslela si a představila si tmou, sebe zavěšenou v nicotě. S odpovědí si dala načas. "Nemám dost údajů. Já po něm nejdu. Chci pro něj bezpečí. Jenže je inteligentní, odhodlaný a i v případech, že nic neprohlásil - co udělá, až za ním pošlou kamery? Co provede s jakýmkoli plánem, který vymyslím, abych to už konečně vyřešila?"

"Já to vyřídím. Sežeň mi ho na čtvrt hodiny k telefonu."

"To nic neřeší. Nebude ti věřit ani slovo. Giraud to řekl naplno: Ariin pásek představuje intervenci. Tvůj otec ho viděl..."

Justin sebou škubl, jako by dostal pěstí do břicha.

"A ty ne, vid'? Nikdy. Nevíš, co ti Ari udělala. Měls mě požádat, abych ti ho pustila. Měl by sis ho pouštět pořád dokola. I mě dostal do mlhy, do takové, že jsem nedokázala pořádně myslet. Teprve Giraud mi musel ukázat evidentní fakta. Pokud jsem já pochopila, co s tebou Ari udělala, musel to pochopit i tvůj otec. Neviděl to očima sedmnáctiletého kluka, ale očima psychochirurga, kterého zajímá především to, jak často a jak hluboko do tebe Ari zasahovala. Musel přemýšlet, nakolik tě předělala. S Grantem o sebe máte strach, když se tři dny nevidíte. Vím to. Ty víš, že do Jordana zasáhnout nesmějí, ale nenapadlo tě, že on si nemůže být po dvaceti letech jistý, či jseš?"

Justin zvedl limonádu. Funěl, Ari si všimla, jak má rozšířené chrípí, zrychlený dech, jako by jeho tělo říkalo: konec kola, chci z ringu. "Floriáne," řekl, "mohl bys mi, prosím tě, donést něco silnějšího?"

Ari přečetla i Floriána; záblesk podezření k člověku, který uhýbá od tématu. K tomu se přece nepostaví zády.

"Floriáne, dej mu jako obvykle."

Florián se jí podíval do očí, uctivě přikývl a vstal, aniž zavadil pohledem o Catlin na sedadle vedle paní. Mohl si být jistý, že je jako na drátkách.

"Můžeš si s otcem promluvit," řekla Ari, "ale pochybuju, že ti celá ta léta věřil. Určitě ne ve všem. Ví, kolik jsi prodělal sond, a nevěří v poctivost reseunského vedení. Když zkusíš argumentovat, mám strach, co si z toho vybere. Neříkám to, abych se ti dostala na kůži, Justine, ale protože mám opravdu strach, co si pomyslí, a ty s tím nic nenaděláš, logikou ani argumenty."

"Zapomínáš na jedno," řekl a unaveně se opřel.

"Na co?"

"Na to, co nás s Grantem drží naživu. Že za určitou hranicí ti to začne být lhostejné. Za tou hranicí..." Zakroutil hlavou a zvedl oči k Floriánovi. "Děkuji."

"Není zač, pane." Florián se posadil.

"Když se dostane před kamery," navázala Ari, "může uškodit sobě, může uškodit mně, a o to samozřejmě nestojím. Je možné, že byl dlouho psychologicky izolovaný: uzavřený a odříznutý od světa a jeho problémů. Pokud se tolik snažil, aby se ti ten pásek nedostal na oči - což by vysvětlovalo, proč tolik let lhal, evidentně je přesvědčený, že ho dokážeš použít, nebo mu někdo řekl něco, z čeho je dostatečně zoufalý, aby vás oba ohrozil - pokud opravdu sám prohlásil, že je nevinný, což nevíme... Ale už na tom vlastně nezáleží. Jde o to, co udělá. A navíc tu jde o jméno, sleduješ mě?"

Justin ji sledoval, poznala to podle drobných pohybů očí a záskubů ve tváři. "Co můžeme dělat?" zeptal se. "Granta jsi nechala v Reseune, nevím, co dělají s otcem v Planysu..."

"Nic. Nic mu neudělají."

"Můžeš mi to zaručit?"

Chvilí mlčela. "To záleží na dalším vývoji. Proto tě mám s sebou. Někdo musí něco podniknout. Chtěla jsem se ještě nějakou dobu držet v pozadí, ale jsem v Reseune jediná dost známá osoba a v médiích mám dostatečný vliv. Ale potřebuji! tvoji pomoc. Možná mě zastoupíš. Nevím. Ale ať už říkají pravdu nebo lež, tvůj otec nedokáže udržet jazyk za zuby, až na něj namíří kamery. Ty jsi moje naděje, že mu to zarazím."

Další odmlka. "Jak jsi z Denyse dostala povolení k téhle akci?"

"Stejně jako jsem tě přestěhovala k sobě. Řekla jsem Denysovi, že jsem na tobě provedla závažnou intervenci, že Grant je mnohem spolehlivější rukojmí než Jordan a že bys chránil Granta, kdyby sis měl vybrat, protože tvůj otec se o sebe dokáže postarat, zatímco Grant..." Pokrčila rameny. "Takové koniny. Denys tomu věří."

Justinovi došlo, co tím myslí, nenápadnou hrozbou. Probodl ji zlým, vzteklým pohledem. A dostal strach. "Jseš šikovná psycholožka, mladá paní."

Na kompliment odpověděla smutným úsměvem. "Giraud umřel moc brzo. Mírovci v tomhle zmatku nebudou sedět se založenýma rukama. O volbách zavládne chaos, nejspíš bouchne dalších pár náloží, zemřou další civilisti - prostě se to hrozně rozjede, když to nezdušíme hned v zárodku. To všechno víš. Tvoje práce patří do mého oboru. Je v sázce. Takže můžeš otce dotlačit do situace, kdy bude muset volit zoufalé řešení a postavit se proti něčemu, co nezvládá a zřejmě ani nezná. Nebo mi můžeš pomoci, uklidnit ho a nechat mě sehrát s Denysem takovou malou šarádu - klidně to otcí řekni, nevádí, ale hlavně ho nějak přesvědč, ať zůstane zticha, dokud neovládnu Reseune. Denyse můžeme vodit za nos ve dvou... nebo můžeš všechno zkazit a volat po otcově propuštění, chovat se jako pod nátlakem..." "Což je pravda."

"...nebo si kazit pověst. Nesmíš před otcem vypadat jako zrádce. S chytrými lidmi a navrženými systémy to umíš, ale nevíš, kde jsou pasti, nevyznáš se ve světě, nejsi zvyklý na tisk a neumíš dbát na svůj mediální obraz. Tak mě probiha poslechni a dej si pozor. Když si postavíš hlavu, ztratíš všechno."

Dlouho na ni hleděl a upíjel whisky. "Pověz mi, na co přesně si mám dávat pozor," řekl nakonec.

Grant, uchvácen přesností a rychlostí pohybu, sledoval okem nepostřehnutelné míchání karet. "To je úžasné," řekl.

"Tohle?" Paní Amy se usmála a promíchala balíček ještě jednou. "Máma mě začala učit, sotva jsem měla dost dlouhé prsty." Rozdala mu a pak sobě, Quentin AQ je mlčky pozoroval, vysoký ramenatý mládenec v uniformě Bezpečnosti určitě schopný zlomit člověku vaz dvaceti různými způsoby; Grant si nedělal iluze o svých šancích, kdyby se na paní Amy Carnathovou třeba jen křivě podíval. Předpokládal, že v nejlepším případě bude mít domácí vězení a v nejhorším ho budou držet svázaného nebo pod drogami, ale mladá paní se ho snažila ze všech sil rozptýlit, uklidnit a ukrátkit mu čas: Nebudou tam dlouho, sejdou se s Radou a za pár dní se jistě všechno vysvětlí. Po pozdním obědě navrhl, že ho naučí hrát karty.

Nápad ho pobavil a dojal. Mladá Amy brala své čerstvé papíry dohlázele Alf nadmíru vážně a neustále dokazovala, že si je zaslouží. Hra ho přivedla na jiné myšlenky, zatímco zavřený o samotě v pokoji nebo omámený léky by prožíval skutečné peklo. Přesto si každou chvíli vzpomněl na Justina, jestli se mu něco nestalo, jestli už letadlo přistálo, co se děje s Jordanem v Planysu.

Litoval, že neletí s nimi, ale došlo mu, že Justinovi lépe prospěje jako rukojmí, klidný, slušný a ukázněný, aby nepřiléval oleje do ohně mladistvého nadšení nebo ředitelského stihomamu.

Poker byl navíc zajímavá hra, v níž má podle paní Amy az dvojí výhodu: dokonalé soustředění a schopnost nedat najevo žádné reakce. Paní měla pravdu. Grant už toužil zahrát si s Justinem.

Až se vrátí.

Kdykoli si vzpomněl na Justina, otrásl se a málem začal panikařit, že se něco stalo, že přijde rozkaz, který bude muset paní Ari uposlechnout, že cizí úřady Justina zatknou a Grant ho už nikdy neuvidí, protože jeho smlouva patří laboratorům Nikdy.

V tom případě by nedokázal trpně čekat na přeličení. Udělal by něco pro azovského návrháře nepředstavitelného a chopil by se zbraně. V mlze si říkal, že to by udělal OBC a že je to správné. Jindy - takovou mlhu měl v hlavě - věděl, že jeho osobní OBC by možná dokázal bojovat za svobodu, ale nikdy by neobrátil zbraň proti paní Amy nebo Quentinovi.

AQ, a že by Justin nikdy, jak popravdě vypověděl u pana Denyse, nikdy neublížil nikomu, kdo mu uškodil. Jeho OBČ by možná mohl hrozit zbraní, ale stisknout spoušť by nedokázal, ani kdyby šlo o Girauda, jenže ten je stejně mrtvý. Ne, říkal si Grant, když si rozložil rozdané karty, do nemocnice dobrovolně nepůjdu, ale stílet po lidech taky nemůžu. Mladá Amy řekla, že kouzlo hry je v tom nedat najevo záměry a myšlenky. Paní Amy byla velice inteligentní a docela dobrá hráčka - na OBČ. Zřejmě hrála víc než jednu hru a snažila se vyčíst víc, než byla ochotná sama prozradit. Hráli tedy o žetony, protože poker se musí hrát o peníze, ale Grant neměl žádné prostředky kromě Justinových a ty odmítal vsadit do hry, i když Amy navrhovala směšně malé obnosy. Nechtěl ohrozit nic, co patřilo Justinovi, a byl rád, že mu v bytě nechali tolik svobody, aby mohl hlídat Justinovy papíry a sbírat útržky informací - stále uměl hrát tupou andulu. Nic se mi nestane, řekl mu před odletem Justin. A když se to vezme kolem a kolem, musí se na to spolehnout jako správný az, i když se mu z mlhy vynořuje Winfield a abolicionisté, a hlavně skutečnost, že ve svých sedmatřiceti je před zákonem nesvéprávný, zatímco osmnáctiletá Amy Carnathová je zletilá. Sakra, chtěl na ni zakřičet, nechtě si poradit. Vyklopte, co se děje, a vyslechněte někoho, kdo má dvakrát tolik zkušeností. Ale to těžko udělá. Amy Carnathová plnila rozkazy Ari Emoryové a jestli tohle představení řídí Ari Emoryová nebo Denys Nye, to Grant nevěděl.

VIII

Letiště mu připomnělo dětství, obchod s dárky na terminálu, pár vyškemraných kreditů od Jordana na suvenýry pro kamarády. Cestou chobotem do letištní haly s ozbrojenými bezpečáky vpředu i vzadu nedokázal Justin myslet na nic jiného.

Neprocházel veřejným terminálem. Ari mu vysvětlila, že se nesmějí ukázat ani při cestě k autu. Na to je poslední dobou moc nebezpečno. Prošli postranním východem a seběhli do podzemní garáže, kde na ně čekala auta s kouřovými skly. Tři bezpečáci se ho chopili a odtáhli ho od Ari, Catlin a Floriána. Ari ho na to předem upozornila a požádala ho, ať se podvolí, jenže byli hrubí a strkali do něj mnohem víc, než bylo třeba.

Přesto nic nenamítal, nechal se natlačit na zadní sedadlo mezi dva agenty, a dokonce snesl těžkou ruku na rameni, než se zavřela dvířka. Pak ho bezpečák pustil, Justin se opřel a sledoval, jak první auta vyjíždějí z garáže. Jejich řidiči se zařadil do kolony, projel pod křídlem RESEUNE ONE na kraj letiště a ven střeženou branou, kde dostali další ochranu. Stejná bezpečnostní opatření musel mít v posledních letech i Giraud, pomyslel si Justin. Seděl mezi dvěma svalnatými důstojníky domovní bezpečnosti, další hlídal se zbraní na sedadle spolujezdce a čtvrtý řídil. Justin sledoval, jak se silnice stáčí k řece, přes most a pak nahoru k vládní čtvrti, jak si pamatoval. Na polích se zelenalo obilí, stromy od poslední návštěvy utěšeně vyrostly.

Za zatačkou se objevila Státní síň a zaplnila celý výhled. Justinovi přejel mráz po zádech. "My nejedeme na Úřad?" zeptal se s nuceným klidem. "Myslel jsem, že mě vezete na Úřad vědy."

"Jedeme za autem před námi," odpověděl agent po levici.

To Justinovi došlo. Sakra, zaklel v duchu a zalitoval, že se neumí vypnout jako Grant. Tenhle výlet už chtěl mít za sebou. Chtěl...

Proboha, moc chtěl domů.

Chtěl telefon, chtěl si promluvit s Jordanem a poznat pravdu, ale na pravdě, jak řekla Ari, teď stejně nezáleží.

Byl otupělý, přetažený, úplně ztracený v mlze. Snažil se najít odpovědi, ale neměl dost informací, jen od Ari, ale ty ho vedly jediným směrem a on nevěděl, jestli je to jediná možná cesta, nebo ne. Uvolil se lhát tisku, popírat otcovu nevinu, v níž sám tak úplně nevěřil...

Uvědomil si, že pochybuje o Jordanovi, o jeho motivech, o jeho lásce, o všem na světě mimo Granta. Že pochybuje o vlastním duševním zdraví a integritě vlastního já.

Tohle mi neprovedl ani Giraud. Ani Giraud.

Mlha plná obrazů, stará Ari, mladá Ari, mlha plná paniky, rozhovor v Ariině kanceláři:

"...Když mi neznepříjemníš život, nechám na pokoji Jordana, nenechám zatknout jeho kamarády a nevymažu Grantovi paměť. Dokonce ti přestanu šlapat na paty v laboratoři. Cenu znáš..."

...Řekla jsem Denysovi, že jsem na tobě provedla závažnou intervenci, že Grant je mnohem spolehlivější rukojmí než Jordan a že bys chránil Granta, kdyby sis měl vybrat...

Kolona zajela pod stříšku u vchodu do Státní síně. Bezpečáci otevřeli dveře a vystrčili Justina ven do budovy - tentokrát ne tak hrubě, protože za bariérami stáli reportéři s kamerami.

Ari počkala a vzala ho za ruku. Napadlo ho odstrčit ji, zastavit se, vypovědět novinářům všechno, co se s ním dělo, vykřičet do světa, že Reseune drží Granta jako rukojmí, že jeho samotného zpracovali, aby ho vzdálili otcí, že Jordan zřejmě strávil dvacet let ve vyhnanství neprávem...

Zaváhal, Ari ho zatahla za ruku, někdo ho ze zadu postrčil.

"Máme schůzku s tajemníkem Lynchem," řekla Ari. "Nahore. Jdeme, tiskovku uděláme potom."

"Je váš otec nevinný?" zavolal někdo z davu.

Justin se na novináře podíval. Snažil se jako ve zlém snu přemýšlet, jestli vůbec zná odpověď, ale pak se rozhodl otázku ignorovat a následovat Ari ve slovech i v chůzi.

"Teď na to budeš sám," řekla Ari, když s ním došla nahoru a předala ho úřední stráží. "Budu výslech sledovat na monitoru, ale nikdo z Reseune tam s tebou nebude. Úřad tě nechce vystavovat vnějšímu nátlaku. Dobře?"

Odešel tedy v doprovodu stráží sice modře oděných, ale vyrobených a vycvičených v Reseune. Dovedly ho do zasedací místnosti ke stolku postavenému v ohnisku trojitého půlkruhu vyvýšených řad, do nichž se právě v tlumeném hovoru usazovali další neznámí lidé.

Neznámí až na tajemníka, dnes zastupujícího Radního Lynche; Justin ho znal ze zpráv. Usadil se na židli, vděčný za jedinou známou tvář, navíc zřejmě ve funkci předsedy komise. Na stole před ním stála karafa vody a Justin hned vypil

sklenici, aby si uklidnil žaludek. Ariini lidé mu v letadle nabídli jídlo, ale nedostal do sebe víc než pár hranolků a kousek obloženého chleba. Whisky ničím nezapil. Teď mu bylo špatně a trochu se mu motala hlava. Blbče, vynadal si, sotva mu šum hlasů začal splývat, prober se. Probud' se a koukej se soustředit nebo si budou myslet, že jsi pod drogami. Mlha ale nezmizela, pohlcovala každou myšlenku, každý odstín všeho, co mu kdy Jordan řekl, co mu řekla Ari o tom, co se tu děje, jestli představuje hrozba skutečné ohrožení nebo jen divadlo pro Denyse a Bezpečnost.

Tajemník Lynch došel k Justinovu stolu a podal mu ruku. Justin vstal a stiskl ji, z gesta vycítil soucit, ve známé mediální tváři uviděl lidské pochopení a svět se pod ním bůhvíproč zhoupl.

"Je vám dobře?" zeptal se zastupující Radní.

"Jsem trochu nervózní," odpověděl Justin a Lynch zesílil stisk ruky. Poplácal ho po rameni. Girauduv celoživotní pomocník, uvědomil si najednou Justin a zvedl se mu žaludek, celá zasedačka zmizela v dáli a pod lebeční klenbou zadunělo bušení srdce. Jaký má vztah k Ari? Je tohle všechno naplánované?

"Teď jste v jurisdikci Úřadu," oznámil mu Lynch. "Nepodléháte nikomu z Reseune. Tři Radní jsou ve městě a požádali o účast na výslechu: Předseda Harad, Radní Corain a Radní Jacques. Přejete si pozvat další svědky? Máte námitky proti někomu z přítomných? Máte právo zasahovat do složení poroty."

"Ne, pane."

"Je vám dobře?" zeptal se podruhé Lynch. Justin se zhluboka nadechl a pustil tajemníkovu ruku.

"Jenom se mi trochu..." Motá hlava. Ne, proboha, to nesmíš říct. Napadlo ho, jak musí být bledý v obličeji. Na zpocených spáncích cítil závan klimatizace. "Z nervozity jsem do sebe nedokázal nic dostat. Dal bych si něco teplého. A kousek něčeho k jídlu, prosím."

Lynche to trochu zarazilo, ale poplácal Justina po rameni a zavolal pobočníka.

Jako malej kluk, pomyslel si. Patnáct minut, sušenky a šálek kávy, za takovou chvilku se měl ve vedlejším sále dát dohromady. Nabral síly, vrátil se do zasedací síně a tajemník Lynch mu představil Michaila Coraina, Simona Jacquese a Násira Harada. Justinovi se pořád rozplývali před očima, ale už je poznával. Panebože, to je mlha! Celý život měl hrůzu z publicity, každou chvíli se ho hrozila zmocnit panika, z paměti se vynořovaly záblesky Bezpečnosti, celý, výsledků před Radou...

Giraudův hlas a nezapamatovaná slova, přesto plná hrůzy.

Prober se, sakra! Nemíj čas přemýšlet. Jednej! "Pane doktore," řekl Corain a stiskl mu ruku. "Rád vás konečně poznávám." "Děkuji, pane."

Kdy vám můj otec poslal ten vzkaz? Na to se ho chtěl zeptat.

Ale nezeptal se, aby nebyl za hlupáka. Je to slyšení, řekl Lynch. Radním se žádné otázky pokládat nebudou.

"Jestli cokoli potřebujete," pokračoval Corain, "pokud máte pocit, že potřebujete ochranu, stačí požádat." "Ne, pane.

Ale děkuji za ochotu." Tenhle chlap chce využít Jordana. I mě. Za kolik mu stojím? Kde bych s jeho ochranou skončil? Mimo Reseune. Bez Granta.

Corain ho vzal kromě ruky i za loket, pak pustil. Následoval Simon Jacques, představil se, tmavovlasý nenápadný muž s pevným stiskem a uhýbavým pohledem. "Radní... Předseda Harad." Měl hubenou ruku a měřil si ho neskrývaně nepřátelským pohledem. Kamarád Reseune.

"Pane doktore," řekl Harad. "Doufám, že do téhle záležitosti vnesete trochu světla. Děkujeme, že jste se uvolil mezi nás přijet."

"Jistě, pane," odpověděl. Uvolil jste se. Kdo mě prosil? Kdo se uvolil mým jménem? Kolik věcí už kdo provedl mým a Jordanovým jménem?

"Pane doktore," převzal ho zpátky Lynch, "měli bychom začít."

Justin se posadil ke svému stolku a začal odpovídat: Ne, nemohu vědět víc, než co můj otec veřejně prohlásil. Nikdy o tom se mnou potom nemluvil, naposledy před výslechem. Když odlétal. Ne, nejsem pod vlivem drog ani pod nátlakem. Jsem zmatený a mám strach. Myslím, že je to za daných okolností pochopitelné... Když zvedal sklenici, třásla se mu ruka. Pomalu polykal vodu a čekal, až se členové komise polohlasem dohodnou na dalším postupu.

"Proč věříte," zeptal se ho nějaký Dr. Wells, "nebo: věřil jste někdy otcovu přiznání?"

"Věřil jsem mu. Řekl to. A také..." Nační sex, poradila mu Ari v letadle. Novináři to mají rádi. Skandál přitáhne pozornost, a když lidi nasměruješ na sex, můžeš s nimi mnohem líp manipulovat, protože na to má každý svůj názor. Jenom neprokecni pásek a já budu mlčet o drogách, souhlas? "Protože měl motiv, který jsem dokázal pochopit - který dokázalo pochopit celé Reseune. Mne. Ariana Emoryová mě donutila, abych s ní měl poměr. Můj otec se to dozvěděl." Porotu nijak nezaskočil. Dr. Wells pomalu přikývl.

"Jak vás donutila?"

Justin pohlédl na Michaila Coraina, i když otázku položil někdo jiný. Periferním viděním sledoval jeho reakce. "Jordan si tajně dohodl převedení pod RESEUNESPACE. Ari zjistila, že Jordan tahal za nitky za jejími zády, a tak se se mnou dohodla, že mu v tom nebudu bránit." Corainovi se tato linie výsledku nelíbila. A máme to, pomyslel si Justin. "Řekla mi, že původně chtěla, abych zůstal v Reseune, že by mě učila, že je moje práce slibná a navíc chce mít záruku, že se Jordan nebude míchat do projektu psychogeneze. Vypadalo to na pár let. Ale pak řekla, že mi dovolí odletět s ním. Většinou držela slovo."

Pomaličku se rozproudila diskuse. Věděli to, uvědomil si Justin. Všichni, celý výbor, i Corain, celou dobu to věděli, proboha, celá Rada i Úřad, všichni věděli o mně a o Ari. Ale něco z toho, co jsem řekl, je pro ně novinka.

Bože! Do čeho jsem to vlezl? S kým se Giraud dohodl, po čem tady šlapu?

"Chtěl jste svůj poměr udržet v tajnosti," řekl Wells. "Jak dlouho se to dařilo?"

"Několik schůzek."

"Kde?"

"V její kanceláři. A v bytě."

"Čí to byla iniciativa?"

"Její." Cítil, jak rudne, a musel se opřít rukama o stůl. "Mohu k tomu něco říci, pane? Jsem přesvědčen, že sex tu byl prostředkem k jinému cíli - vina měla vrazit klín mezi mne a mého otce. Nešlo jen o jeden střet, ale o její dlouhodobý vztah k mému otci. Jsem RR, pane. A Ari s mým otcem nevycházela dobře. Měl jsem za to, že se s vinou vyrovnám. Že mě nebude trápit. Z druhé strany to ale vypadalo úplně jinak; Ari byla skvělý klinický psycholog a já jen student, kterému všechno přerostlo přes hlavu. Přesně věděla, co dělá. Můj otec by tomu tehdy porozuměl, ale já ne. Nečekal jsem, že na to přijde. Přišel."

Z mlhy se s jistotou vynořila myšlenka: On to neudělal. Nikoho by nezabil. Báł by se o mě. Snažil by se mě dostat do bezpečí, než by něco podnikl, ale to jim nemůžu říct... ale hned se změnila v: Pod tlakem člověk nepřemýšlí. Jestli ho právě tohle dokázalo zlomit...

Lynch se zeptal: "Světil se vám otec se svým zjištěním?"

"Ne. Šel rovnou za ní. Později toho večera jsem měl s Ari schůzku. Nevěděl jsem, že je mrtvá, dokud mě nezatkli."

Pak mu konečně všechno secvaklo, jasně a přesně, objevila se přímá cesta ven: Popří všechno, co Jordan řekl, buď rozzlobený syn a braň svého otce. Ať si tě předchází obě strany. Tady je řešení.

Spojilo se všechno, co mu Ari říkala v letadle, přesně sem ho chtěla dovést. Jeden po druhém mu předala všechny kousky skládačky - krucinál, ta holka je ale psycholog. Ale z kousků si mohl postavit cestu na obě strany, hrát na city, rozčítit se, postavit se proti Jordanovi a nechat se získat nebo získat Jordana, cokoli zabere, k čertu s Corainem, k čertu se všemi, co chtějí z tohoto zmatku těžit. Když na sebe Justin stáhne všechnu pozornost, získá Jordan manévrovací prostor a to ho přesvědčí. Strategie mu získá informace, možná i trochu vlády nad situací a zřejmě překračuje meze, které mu Ari stanovila, ale jenom o kousek, aby ho musela dál bránit, zatímco kráčí po hraně mezi odporem a spoluprací. Pod palbou. Tak mu to vždycky nejlépe myslelo. Dolil si sklenici, napil se, ruka už se mu netřásla, jen srdce dál bušilo: Sakra, ten Giraud se mnou zatočil. Mám nervy nadřanc. Ale hlava funguje.

"Věděl jste tehdy o někom jiném, kdo by měl motiv Arianu Emoryovou zavraždit?"

"Nevěděl, pane," odpověděl Justin, zamračil se a bez vyzvání spustil: "Pánové, rád bych vám řekl, že mám vážné obavy."

"Z čeho?"

"Že mého otce někdo využívá. Že pokud skutečně odvolal, je jeho odvolání stejně neprůkazné jako kdysi přiznání.

Nikdo se nedozví pravdu. Otec je výzkumník. Na dvacet let ztratil kontakt s politikou. Mohl vydat prohlášení. Mohl říci cokoli. Bůh ví, co mu kdo napovídal a co se děje, ale mně je to podezřelý, pane. Nevím, jestli ho k tomu někdo nenavedl, nevím, jestli mu někdo něco neslibil, ale mám velký strach a je mi velice líto, že se jeho jméno dostalo do politiky, o níž nic neví - někdo ho využívá, pane, někam ho vede, třeba lidé, kteří kvůli němu před dvaceti lety nehnuli ani prstem, ale najednou se o něj všichni zajímají, ne že by věděli, jestli je vinen nebo ne, ale mohou ho použít jako páku v záležitostech, o kterých můj otec nic neví, a z důvodů, které s jeho zájmy nemají vůbec nic společného. Jsem proti, pane."

Na chvíličku zůstalo ticho, pak sálem zašumělo.

Teď vytáhnou kudly, pomyslel si Justin. Našel své místo a vystavěl Jordanovi obranu, ať dále řekne cokoli.

Ruce se mu klepaly, že skoro polil podlahu, ale byl to třas po boji. V nitru měl víc naděje pro sebe, pro Jordana i pro Granta než kdykoli od chvíle, co se dozvěděl, kam poletí.

Corain se musel kousnout do rtu, když mu mladá Emoryová v přestávce slyšení uctivě stiskla ruku a čistě soukromě mu řekla: "Samozřejmě jde o politiku, pro to má Reseune porozumění, ale Justin si to bere příliš osobně. Politika ho nezajímá. To, co se stalo jeho otci, chápe v první řadě jako politické řešení, a teď pro něj všechno začíná znovu kvůli volbám. Radila jsem mu, ať se nerozčiluje, ale je strašně rozzlobený."

"Měla byste mu vysvětlit," odpověděl chladně Corain, "že pokud mu o to opravdu jde, měl by se držet dál od médií. Když vznese obvinění, dostane se až do Rady."

"Vyřídím mu to, pane." Zvedla bradu. Nepřipojila úsměv staré Ari, ten nesnesitelně povýšený úšklebek. Jen se mu podívala přímo do očí. "Moje předchůdkyně třeba uklouzla a rozbila si hlavu. Nevím. Ráda bych znala pravdu, ale nečekám, že se k ní dobere toto vyšetřování."

Kdyby to řekla stará Ari, jistě by tím myslela několik dalších věcí. Podíval se jejímu vtělení do očí a pochopil, že s mladou je to stejně. Reseune tahá na Úřadu vědy za nitky.

"Nejsem ráda, že to prasklo," naklonila se k němu důvěrně. "Mění se politické postoje, vytvářejí se společné zájmy. Za pár let budu řídit Reseune. Budu mít velké možnosti a chystám pár změn. Pochopte, pane Coraine, že nejsem svázaná s minulostí."

"To nebude hned," odpověděl Corain a pomyslel si: díky Bohu.

"Za pár let. Ale v politice se pohybuji už hodně dlouho. Kdyby teď byla naživu má předchůdkyně, podívala by se na situaci a řekla by: Něco se s tím musí udělat. Tenhle zmatek nesvědčí nikomu. Pomáhá jen Khalidovi."

Corain na ni dlouze mlčky hleděl. "Nikdy jsme neustoupili z umírněné pozice."

"Když přijde na problémy Novgorodu, naprosto vás podporujeme. A ve věci pan-pariské trasy. Podle mě máte s těmito návrhy naprostou pravdu - stejnou, jako mám já ohledně Dr. Warricka."

"Nemáte žádnou moc, mladá paní."

"Ale mám, přinejmenším v Reseune. To není málo. Právě teď jsem tady, protože znám lidi a Justin ne. Justin je můj přítel a upřímně řečeno já ani vedení Reseune si nemyslíme, že by pro mě jeho otec představoval osobně jakékoli nebezpečí. Takže to беру psychologicky: chci lidem ukázat, že podporuji Justina. Vidí, že si Jordana berou do úst lidé, které by nikdy nepodporoval, a tady vstupuje do hry Reseune, aby prosadilo právo chránit své občany. Justina i jeho otce. Může to skončit u soudu a v pěkné motanici. To pomůže jedině mírovci, že ano, a to se vám hodí stejně málo jako

nám. Existuje nějaké jednodušší řešení? Vy máte zkušenosti s Radou, poradte mi."

"Za prvé," prohlásil Corain s hořkou chutí v ústech, "musí mladý Warrick stáhnout svá obvinění."

Přikývla. "To není špatný nápad."

"Pokud jsem jakkoli naznačil, že viním Radního Coraina," řekl tiše Justin, "rád bych se omluvil. Jsem si jist, že mu jde jen o blaho mého otce. Přesto se bojím jistých násilnických vlivů, jež se na jeho případu přizívají..."

IX

Než se dostali do hotelu, minula půlnoc. Podzemním vchodem došli přímo k hlídanému výtahu a tím vyjeli až do nejvyšších pater, která zabrala Reseunská bezpečnost. Hotel Riverside znali bezpečáci od sklepa po střechu a Giraud měl ještě na měsíc předplacené prezidentské apartmá v osmnáctém patře.

U výtahu ji čekal Abban a Ari zamrkala, zprvu překvapením, pak nesmírnou úlevou, že tu místo Floriána a Catlin velí hlídkám zkušený az, i když Girauda pochovali teprve ráno a Abban si za týden od jeho smrti užil hotové peklo. Musel odpoledne přiletět z Reseune, po ostatních zaměstnancích.

"Mladá paní," pozdravil Abban, "Floriáne, Catlin, už jsem všechno prověřil. Paní bude jistě chtít panskou ložnici, pan Justin přespí v bílém nebo v modrém pokoji, jak si bude paní přát."

Modrá ložnice ležela na opačném konci apartmá, za páskovou knihovnou; bílá hned vedle panské, propojené s ní uzamykatelnými průchozími dveřmi. Když Ari jezdila do Novgorodu s Giraudem, spávala v bílé. Raději bych svůj starý pokoj, napadlo ji, ale to by bylo příliš rozmarné a Abban nebyl ani po tolika letech moc socializovaný. Ari se po těžkém dni chtěla vrátit do dětství a mít Girauda hned za dveřmi. "Může si vzít bílou," odpověděla a podívala se na Justina. Byl úplně vyčerpaný. "Jdi s Kellym, Justine, ulož tě. Máš tu něco k jídlu, Abbane? Justin má hrozný hlad."

"Předpokládali jsme, že nebudete mít čas se navečeřet. V kuchyni je připravený výběr studeného jídla. Bílé víno, sýr a šunka, nebo kdyby paní chtěla raději..."

"Abbane, ty jsi drahoušek." Pohládila ho po ruce a unaveným krokem s Abbanem po pravici a svými azi v závesu vstoupila hlavními dveřmi do předsíně obložené volžským pískovcem. "Opravdu jsem ti vděčná. Tohle jsi vůbec nemusel."

"Giraud mě požádal, ať zavřu jeho kancelář a seberu jeho osobní dokumenty. Pan Denys mě stanovil velitelem domovní Bezpečnosti místo Girauda. Doufám, že to hned nezruší. Takže péče o vás patří k mé práci."

"Jsem ráda, že na tebe všichni nezapomněli. Cítíš se dobře, Abbane?"

Abbanovi bylo dost přes stovku a prakticky celý život měl jednoho dohlázele. Musí být ztracený, napadlo Ari, když se Denys tak upnul na nového Girauda. Někdo by si ho měl vzít nebo mu dát konečný pásek a občanské číslo, jenže Abban by se jako OBC neorientoval. Od Giraudovy smrti se od Rodiny dočkal jen výtek a malicherných úkolů, které mu v zármutku moc neulevily.

"Výborně, paní, děkuji za optání. Pan Denys mi nabídl místo ve své domácnosti."

"Dobře." Ari to překvapilo a potěšilo. "To je hodný. Mám o tebe starost."

"Jste moc laskavá, mladá paní."

"Myslím to vážně. Všechno je v pořádku, je tu dost lidí. Běž si odpočinout."

"Je mi dobře, paní, děkuji; raději bych měl co dělat." Zastavili se u dveří do panské ložnice, malého bytu v rámci apartmá, a Abban je otevřel manuálním zámek. "Zařídím to s vašimi lidmi a objednáme večeři. Florián a Catlin přespávají u vás v ložnici? Doporučil bych to."

"Ano. Neměj strach. Všechno je v pořádku." Napadlo ji, že Abban by Justina viděl raději v modrém pokoji na druhém konci komplexu. Giraud a díky němu i Abban určitě nevěřili, že si Ari nebere Justina do postele. "Opravdu u mě bude spát jenom Florián a Catlin. Nic se neděje. Sežeň nám večeři a půjdeme spát."

"Pamatujte, že i hlavní Posluha je omezený systém: dveře se ovládají ručně. Nezapomeňte je zamknout."

"Ano," přitakala. Abbanova puntičkářská povýšenost naštvě Floriána a Catlin; jako by byli děti. Usmála se, ráda, že alespoň tenhle rys Abban neztratil. "Běž," pokynula mu. "Všechno je v pořádku." Abban přikývl, rozloučil se a nechal ji o samotě s Floriánem a s Catlin.

"Snaží se," prohlásil Florián přesně tak podrážděně, jak Ari očekávala. "Abban šéfem Bezpečnosti..." Floriána jeho hnídopíšství nevyslovně štválo, Catlin ho chladně ignorovala. Přesně to vystihovalo jejich odlišnost. Ari se usmála a vkročila do obývací části panských komnat, předala kufr Catlin a se slastným pohledem zapadla do anatomického křesla, zatímco Florián zamířil přímo k Posluhovi prověřit všechny vstupy od zapnutí.

"Panebože," vydechla a nechala křeslo, ať se kolem ní pohodlně vytvaruje a zvedne jí nohy. "Tak co, čistý vzduch?"

"V téhle díře nebude nikdy čistý vzduch," odušila Catlin. Položila kufr na stolek, otevřela ho, stiskla tlačítko a prověřila vnitřní elektroniku. "Všechno je tu nervózní," dodala. "Ráda bych co nejrychleji zmizela." Florián přikývl. "Posluha zapnutý v 1747, od té doby vešli jen naši lidé."

"Měli ho zapnout v 1500," odušila nesouhlasně Catlin.

"Nastavil ho Abban." Podezřelý. "Zřejmě ho vynuloval, když přišel." Dvojnásob podezřelý. "Zeptám se ho na to. Paní, zůstaňte tu sedět, než všechno projdeme."

"Bože," zasténala Ari, natáhla nohy a zula si boty. "Je mi jedno, jestli je tu padesát bomb. Chci se vysprchovat, najíst a vlézt do postele, a taky mi je jedno, koho v ní najdu."

Florián se zasmál. "Budeme rychlí." Nechal Posluhu, podíval se na Catlininy displeje a pak vybalil vlastní nádobičko. Zanedbat ostrahu by nedokázali ani na její přímý rozkaz. První Pravidlo říkalo, že její obydlí nekontroluje nikdo kromě nich dvou. Před lety ho stanovila Catlin a dodnes platilo. Bez ohledu na pohodlí.

Ari si tedy opřela ohnutá kolena na stranu a zavřela oči. Pořád viděla, jak váleček klesá pod zem, jak na něj dopadá náhrobní kámen, Abbanovu bledou tvář. Justinovu v letadle, bílou a rozčilenou...

Sakra dlouhý den. Den blbec. Corain je svolný k dohodě, ale dává si pozor, hraje tak tvrdě a nečistě, jak to jen jde.

Corain se dostal k Wellsovi z poroty a po přestávce padaly kruté a podrobné otázky.

Jaké máte v Reseune postavení? Kdo ho schválil?

Kdy jste naposledy mluvil se svým otcem? V jakém byl rozpoložení?

Léčil jste se někdy z psychologických potíží? Kdo prováděl léčbu?

Máte azovského společníka, Granta ALX-972. Přiletěl s vámi? Proč ne?

Podrobil jste se někdy psychologické proceduře, o které jste se této komisi nezmínil?

Justin se držel, občas rovnou lhal, občas něco vynechal, přímo vyzýval opozici v Úřadě ať si troufne požadovat další sondu. Nemají na to dost hlasů, ujistila ho o přestávce Ari, ale proboha tě prosím, nezkoušej to.

Byl jako skála, bez trhlinky, ale časem se mu začal lámat hlas, byl rozčilený, ovládal nervy - vždycky to tak bylo, politika mu vracela záblesky vzpomínek, protože ve všem viděl tolik možností, probíral tolik kombinací z tak širokého pole, že ztrácel ponětí, kde je, ale zabrzdil, našel rovnováhu - Ari poznala ten drobný nádech, to zpevnění ramen, jakmile je na monitoru v předsáli uviděla, a hned věděla, že teď proti komisi stojí Justin Warrick soustředěný a útočný. Dobře, řekla si, dobře. Myslí si, že na něj můžou tlačit. Zatím tam ani nebyl s nimi. Teď tam je. Na to, aby spoléhal na Coraina, je moc chytrý. Nepůjde za nikým, kdo dělá chyby, nemá trpělivost snášet omyly a to přiznal pod kaťákem: Nikdo mému otci nepomohl. Ani jeden kamarád. To ho hodně štve.

Brzy jim dojde, že jednájí s Vyvoleným, až jim vezme všechny klíče a šeky - krucinál, když se utrhe, je fakt třída, do poslední nitky jako jeho otec, podle toho, co se o něm vykládá, včetně prchlivé povahy - jakmile se do toho jednou dá a přestane analyzovat. Pořád ty lidi poznává, a přitom nesnáší práci v reálném čase. Nedostatek údajů. Nikdy se nenaučil průměrovat a vybírat jako já: Justin chce přesné hodnoty a ty se nevyskytují ani v reálném čase, ani v politice.

Přesnost, díky níž je tak výborný ve vývoji, díky níž jsou jeho návrhy tak čisté, ho strašně zpomaluje; proto je pořád doladuje a píše opravy možných kolizí, které nevidí žádný jiný návrhář, ani Yanni...

Jednou, až se vrátíme, až se z toho dostaneme, si o tom musíme promluvit...

Musí používat nějakou vyhledávací rutinu, která není v programu, i kdyby měl dokonalou paměť... Pokud to dokáže vysvětlit...

Skoro ji vidím. Na konceptuální úrovni chápe něco přímo v rukopisu samotných návrhářů. Ale bere si to do práce s OBC...

"Večeře je na cestě," řekl neznámý hlas a vyplašil Justina z polospánku. Měl by to být Grantův hlas, ale nebyl.

Strážný se jmenuje Kelly, vybavil si Justin. Protřel si oči, prohrábl vlasy a něco odpověděl.

Nic mi není, ujišťoval se, jsem v bezpečí. Kelly je na mé straně, chrání mě.

Zvedl se na loket, únavou se mu motala hlava. Několik hodin ho hnál adrenalin a tělo už dál nemohlo. "Nic do sebe nenasoukám."

"Podle mých rozkazů byste měl, pane," odvětil Kelly a to znamenalo, že do něj večeři nasouká sousto po soustu.

"Sakra." Něco mu došlo. "Zítra musím do nemocnice. Na omlazení. Proboha." Napadlo ho požádat Kellyho, ale věděl, že z nejnižších vrstev se nahoru nic nedostane. "Je Florián nebo Catlin ještě na síti?"

"Ano, pane."

"Řekni jim, ať mi zavolají. Řekni, že mi došly léky." V koupelně si na obličej a za krk nacákal studenou vodu. Měl strach o Granta. Nechtělo se mu brát neproověřené novgorodské léky a začal mít strach, co by Grantovi mohli v Reseune podstrčit přes všechna Ariina bezpečnostní opatření.

"Pane Justine?" ozval se z reproduktoru na zdi Florián. "Tady Florián. Měl jste na mysli své léky na předpis? Ty máme s sebou."

"Díky. Postarali jste se i o Granta? Bere je stejně jako já."

"Mysleli jsme na něj. Má je připravené, pane. Potřebujete je ještě dnes?"

"Díky," oddechl si Justin. Na Floriána je spolehnoutí. "Ne, chci se vyspat a po omlazení jsem vždycky neklidný. Do postele by mi moc nepomohly." Aplikace navíc hrozně bolela a Justin se na ni nijak netěšil. Zítra nesmí k výsledku pod prášky proti bolesti.

"Ano, pane. Dobrou noc."

"Konec," řekl Posluhovi. A uslyšel, jak se otvírají dveře od apartmá.

Kelly, řekl si. Večeře přijela dřív. Oťel si tvář, pověsil ručník na háček a vyšel do ložnice.

Nebyl tam Kelly.

Nebyl ani od Bezpečnosti. "Posluho," vykřikl Justin. "Posluho, spoj mě s Floriánem AF. Hned vedle."

Ticho.

"Posluho, odpověz."

Nic.

Proboha.

"Je tu Abban, paní," řekl Posluha a Ari se ztěžka zvedla z křesla, aby otevřela ruční zámek, protože Florián a Catlin měli spoustu práce v ložnici.

"Paní!" křikl za ní ostře Florián a předběhl ji. Zase nedotknutelné Pravidlo. "Večeři přijmu já," dodal tiše a pak s úsměvem: "Sprcha je čistá."

"To jsem ráda." Vykročila a jen se cestou ohlédla. Ve dveřích uviděla Abbana s číšníky.

Najednou se ozvaly rány na spojovací dveře do bílé ložnice. "Floriáne!" křičel přes ně Justin.

Pak se celá stěna vydula, zahalená v jasných plamenech, Ari vlna udeřila jako pěst, až spadla přes opěrku velikého křesla, sesypala se na jednu hromadu do škvíry u zdi, když najednou vpravo zazněla kulometná střelba, vlevo zaduněly střely, Ari v hrůze zvedla ruce nad hlavu, ale vzduchem už k ní letělo cizí tělo, dopadlo na ni a přirazilo jí hlavu k zemi.

Druhý výbuch jim otrásl kostmi. "Paní!" vydechl jí Florián do ucha a Ari se zkusila pohnout, ze zvyku spolupracovat,

když se ji snažil zatahnout za křeslo, oheň prozařoval dým a žár je začínal pálit na kůži. Explodovala další nálož, Florián ji znovu přikryl tělem, svoji i její hlavu chránil složenýma rukama.

Za okamžik se rozhostilo strašidelné ticho, jen oheň dál tiše praskal. Vtom kdosi odhodil křeslo. Florián proti němu vyrazil, ale byla to Catlin, Ari viděla její vážný obličej vzhůru nohama, Florián jí při střetu odřel koleno, ale musel rychle zjistit, co se děje, pak paní pomohl na nohy a Catlin ji podepřela z druhé strany.

Otevřené dveře stály v plamenech, za nimi bylo slyšet vzrušené hlasy; Jsou to naši, nebo oni? přemýšlela Ari... Oheň pohlcoval těla na podlaze, roztrhaná výbuchy, rozeznatelná jen díky černé uniformě Bezpečnosti... byl tam Abban... žár Arianě spaloval ruce a tvář...

Kdo je nepřítel? Co tam číhá? Co nepočká? Dá se takovým ohněm proběhnout? Hoří i na chodbě?

Chvilkové zaváhání vycítila i u Floriána a u Catlin, ale za vteřinku Florián zašeptal: "Florián týmu dvě. Někdo vypnul požární systémy. Zapněte je. Došlo k požáru. Potvrďte."

"Ozvali se," řekla nahlas Catlin.

"Kdo?" zarazila se Ari a vykukala vdechnutý kouř. Oheň ji oslepoval, bylo čím dál větší vedro. "Sakra, kde jsou hasicí přístroje?"

Hotelem se konečně rozlehl jekot požárních sirén.

Dveře vzplály: Justin si to uvědomil spíš podvědomě, a aniž by si rozmyslel, co dělá, dal se na útěk před žárem a před kouřem, který se mu zakousl do nosu, do hrdla i do plic, stejně smrtonosný jako oheň, ale vlezlejší. Prohrabal se hromádkou zhroutených tvárníc a rozpáleného železa, o jedno si poranil nohu a upadl, po čtyřech pokračoval pod masivní komodou, která se skácela na lůžko - co nejdál od ohně, na nic jiného myslet nedokázal, dokud se vzduch nepročistil a Justin před sebou neuvídel dveře na chodbu, nezasažené lavinou trosk z prolomeného stropu a stěn. Pak vypnul. Zvedl se na kolena, pověsil se na kliku a snažil se vstát, v temném vesmíru byl jeho jediným sluncem oheň po levici, odkudsi vnímal křik a žár. Vytáhl západku, odemkl dveře a vši silou je otevřel.

Další výpadek. Ocítl se na chodbě, proti němu běžely temné postavy, jedna do něj narazila a srazila ho na zeď, ale pak se otočila, pomohla mu vstát a zařvala na něj: "Vypadněte! Tamhle je východ!"

Pod prsty ucítil nepoddajnou tkaninu hasičské kombinézy, na tváři měl nalepenou ohnivzdornou masku, někdo ho vlekl ven a Justinovi se konečně pročistily plíce. Pak uviděl nouzový východ a pokusil se hýbat o své vlastní vůli - za dveře, na vzduch. Hasič ještě něco zařval, vystrčil ho ven...

Výpadek. Někdo se ho chopil. Všude kolem sebe na schodech viděl lidi.

"Jak je to vysoko?" zavolal někdo. "Z jakého jste patra?"

Neuměl odpovědět. Rozkašlal se a málem upadl, ale podepřeli ho.

X

"Kelly EK je mrtev," ohlásila klidně Catlin při poslechu sítě.

Záchranářské helikoptéry stále přistávaly u nemocnice Mary Stamfordové a Ari našťavaně odháněla ošetřovatele, který se jí neodbytně snažil prohlédnout bouli na hlavě. "Panebože, nesahejte na mě! Catlin, kde umřel, tady v pokoji?"

"Na chodbě," odpověděla Catlin. "Sám. Identifikovali ho podle známek. Teď hledají na druhém konci budovy, u únikového východu, kudy utekla většina hostů."

"Bože." Ari si otřela tvář rukou, ale na prstech i na hřbetě dlaně měla novoukúži a pot jí štípal.

Podle hlášení už hasiči zvládli oheň. Nálože vybuchly ještě v modré a v bílé ložnici. Výbušniny byly v bílém pokoji, oznámil jí Florián, značně rozzloben. Celková prohlídka prostoru by je neodhalila, ale kdybychom vzali stěny od stropu k podlaze, našli bychom je. Abban nás dostal. Měl spoušť: viděl jsem, jak se z jeho kufříku na stole zablesklo.

Semlelo se to tak rychle, Justin zakřičel přes spojovací dveře, Floriánovi ve zlomku vteřiny došlo, že se něco děje a Catlin vyletěla se zbraní v ruce z ložnice. Okamžitě měla jasno: v dobře prověřeném bytě nejsou výbušniny, byt prohlížel Abban, Abban je tudíž nepřítel - a vystřelila nanosekundu předtím, než Giraudův az ve dveřích stiskl spoušť. Složila ho trhavou střelou z pistole, zatímco Abban osudově váhal mezi cílem A a B.

Na Giraudův rozkaz, pomyslela si Ari. Giraud mě nechal zabít...

Záchranáři se probourali do Justinova ohofelého pokoje. Ještě prohledávali trosky, ale od okamžiku, kdy ji řekli, že těžká šatní skříň se skácela a uchránila pokoj před hlavní silou exploze a že našli dveře na chodbu otevřené, věřila Ari, že se z toho Justin dostal. Zatím našli dva udušené a upáleného Kellyho - ne v Justinově pokoji, kde měl podle rozkazu být; několik těžce popálených, kteří se k ní snažili dostat - Bůh jim pomáhej, ale Bezpečnost o patro níž rychle přiběhla s hasičskou výbavou a duchapřítomný kapitán poslechl Floriána a zapnul vyřazený požární poplach - o to se jistě také postaral Abban, zatímco další nařídil všem strážím bez požárních obleků, ať vypadnou... Naprosto správně, protože šlo většinou o aze a ti by se ji klidně snažili zachránit z plamenů v obyčejných šatech a položit přitom život.

"Sakra!" V ráně na hlavě jí zasyčela protikrvácivá medicína. Z ramene jí už vytáhli umělohmotný střepek tlustý jako prst.

Florián na tom byl hůř, zabodlo se jich do něj několik a teď hodně krvácel, prakticky neschopen pohybu, přesto u jedné dveří kontroloval příchodí a spolu se spolehlivým strážným u druhých zajišťoval prostor.

Abban a jeho dva společníci byli mrtví. Nevím, jestli v tom jeli s ním, řekla Catlin. Na otázky nebyl čas.

Sanitka nadskočila na obrubníku a Justin ucouvl, zakopl, srovnal krok, tmu chaoticky křížovaly paprsky svícen a majáčeků, rachot megafonů, stíny hotelových hostů v pyžamech nahloučených na šterku mezi záhony. Kouřem pronikala záře ohně, kouř skrýval lampy nad nouzovým východem i potopu pod schody.

Ocítl se na ulici. Nevěděl, jak se sem dostal nebo kde zůstal hotel. Potácel se, dokud potmě nenašel lavičku. Složil hlavu do dlaní a přes noční chlad ucítil na tváři lepkavý pot.

Pořád byl vypnutý. Vstal, šel dál, skončil ve slepé uličce, dál vedly jen schody dolů. Podchod, hlásala cedule.

Najít telefon, říkal si. Sehnat pomoc. Zabloudil jsem.

A pak ho napadlo: Nemyslí mi to. Proboha, co když...

Byl to někdo ze zaměstnanců... Bezpečnost byt kontrolovala.

Abban ho prověřil.

Byl to atentát na mě? Já byl cíl?

Ari...

Na schodech mu uklouzly nohy, chytil se zábradlí a dokázal dokodrcat až dolů, k bezpečnostním dveřím, které ho pustily dál do nekonečného osvětleného tunelu.

"Strýčku Denysi," řekla Ari a najednou toho na ni bylo moc, strýčku Denysi, jako když ležela v nemocnici se zlomenou rukou, dali jí telefon a ona musela strýčkovi vyprávět, jakou udělala hloupost. Tentokrát to žádná hloupost nebyla, ujistila se. Mám štěstí, že jsem naživu. Na hlášení ale hrdá nebyla. "Strýčku Denysi, nic mi není. Florián a Catlin jsou taky v pořádku."

"Díky Bohu za to. Říkají, že jseš mrtvá, chápeš?"

"Jsem naživu. Mám pár škrábanců a popálenin. Ale Abban je mrtvý. A pět dalších. Uhořeli." Na síti nemůžou říct všechno ani přes Floriánovy vysílačky. "Přebírám velení místní Bezpečnosti. Rozkazy vydávám po síti. Bezpečnost selhala. Někdo ji infiltroval." Roztřásla se jí ruka. Kousla se do rtu a pořádně se nadechla. "V noci došlo k dalším dvěma útokům - mírovci vyhodili do vzduchu nějaké koleje, hlásí se i k útoku na hotel a vyhrožují důraznější akcí. Jsem ve spojení s novgorodskou policií a naše systémy..."

"Rozumím," odtušil Denys, aby nemusela říkat víc, než jí bylo milé. "Ulevilo se mi. Vysílají to na síti. Je to hrůza, Ari."

"Nenech se ničím moc překvapit. Všechno je v pořádku. Chystá se na to Úřední stráž. Sleduj síť."

"Rozumím. Měli bychom skončit. Zvýším ti pravomoci. Okamžitě. Díky Bohu, že jsi naživu."

"Na tom nehodlám nic měnit," odvětila. "Opatruj se."

"Ty na sebe dej pozor," naléhal Denys. "Prosím tě."

Přerušila spojení a vrátila sluchátko Floriánovi.

"Máme to potvrzené," řekl. "Letadlo opustilo Planys. Plánované přistání zítra v 1450."

"Dobře," odtušila. "To je dobře." Už jí docházelo sebeovládání.

"Na lince čeká Radní Harad a také Radní Corain. Ptají se na vás."

Zvláštní kumpáni, pomyslela si. Ale jak jinak Harad se zajímá, protože je spojenec, a Corain, protože se jí sice bojí, ale větší strach má z mírovců, radikálů zpod vlastních křídel, a z radikálů v Obraně.

"Promluví s nimi. Máme dole reportéry?"

"Spoustu."

"Promluví i k nim."

"Paní, jste v šoku."

"Nejsem sama. Sežně mi hergot zrcadlo a šminky. Jsme ve válce, chápeš?"

Zrcadlo na záchodku v podchodu ukázalo černou špinavou tvář, v níž Justin jen stěží poznal svou vlastní. Už kvůli rukám a vůni ohně ho mohl kdokoli zastavit. Pustil vodu naplno, nabral si hrst tekutého mýdla a začal drhnout obličej; mýdlo ho páliło v ranách. Na tmavomodrém svetru a kalhotách se usadily saze, ale voda jich většinu spláchla a zbytek se zažral do vláken. Spotřeboval celou zásobu mýdla, vlasy si vysušil horkým vzduchem a když se znovu podíval do zrcadla, uviděl nezdravě bílou tvář. Rašilo mu strniště. Svetr měl ohořelý a orvaný, nad kolenem měl skobu a pod ní krvavý šrám. Každý, kdo mě uvidí, zavolá policii, napadlo ho.

A skončil by v jurisdikci cyteenského práva.

Opřel se o umyvadlo a nacákal si na obličej studenou vodu. Musel tisknout zuby, aby se nepozvracel. Myšlenky se pomalu snažily protlačit na vědomou úroveň: Byla to Ariina stěna. Atentátník patřil k našim lidem. Atentátník...

Abban. Na Giraudův rozkaz. Ale já byl jen druhořadý cíl. Jestli je mrtvá...

Nedokázal tomu uvěřit. Byl otřesen. Ariana Emoryová měla celý život před sebou. Arianě Emoryové zbývalo sto let, patřila na svět, k jeho pohledu na všechno, stala se pro něj vzduchem a zemskou tíží.

... moc už má někdo jiný. A chce vraždu na někoho hodit.

Na mírovce. Na Jordana.

Amy Carnathová čeká v bytě Grantem, s bezpečností... Jestli je Ari mrtvá, co zmůžou...

Mají Jordana, mají Granta... já jsem poslední na svobodě. .. jenom já se jim můžu postavit...

Něco se stalo. Grant uslyšel ve vedlejší ložnici volat Posluhu - dali mu Justinův pokoj, ať už ze slušnosti, protože byl větší nebo protože stejně věděli, jak to je. Florián nastavil Posluhu, aby poslouchal jen Amy Carnathovou, takže neslyšel nic, ale předpokládal, že se děje něco důležitého, když přístroj vzbudil paní tak brzy nad ránem. Pak slyšel tlumený hovor Amy s Quentinem, ale ani s uchem na dveřích nerozlišil slova.

Uhodil do dveří dlaní. "Mladá paní, něco se stalo?"

Bez odpovědi. "Mladá paní? Prosím vás."

Sakra.

Vrátil se do velké a nezvykle prázdné postele, upřel oči do stropu a pokusil se přesvědčit sám sebe, že to nic není.

Paní ho ale nakonec zavolala přes Posluhu. "Grante, jsi vzhůru?"

"Ano, paní."

"V Novgorodu došlo k neštěstí. Někdo položil do hotelu bombu. Ari je v pořádku. Bude na vidu. Chceš jít do pokoje?"

"Ano, paní." Nepanikařil. Vstal, oblékl se a než došel ke dveřím, Quentin mu je otevřel. Grant poděkoval a krok před Quentinem došel do obývacího pokoje, kde seděla Amy na pohovce.

Posadil se na druhý konec, Quentin doprostřed, mezi něj a Amy. Grant si založil ruce, jako by mu byla zima, a mlčky sledoval záběry sanitek, kouře z oken v posledních dvou patrech hotelu.

"Nějaké oběti?" zeptal se tiše a dál hrdinně bojoval s panikou. Paní Amy není krutá. Nevytáhla by ho sem, aby na něj

tlačila. Byl o tom přesvědčen, ale tohle stéblo ho neudrží.

"Pět členů Bezpečnosti," odvětila Amy. "Říkají, že tu bombu dovnitř propašovali mírovci. Neřekli jak. Víc nevím. Po telefonu nesmíme říkat, kde kdo je, co dělá nebo kam míří. To je Pravidlo."

Grant se na ni otočil. Ještě nepropadl panice, ale adrenalin se už hlásil, Grant se začínal třást, instinkty se hádaly, zda utéct nebo bojovat.

"Volal mi Dr. Nye, ať tě v žádném případě nepouštím," řekla Amy. "Chtěl, abych tě poslala dolů domovní bezpečnosti, ale já ho odmítla. Lhala jsem mu. Řekla jsem, že jseš pod zámkem."

"Děkuji," odpověděl Grant, protože nemohl jen tak mlčet.

A dál se díval na vid.

Menší popáleniny schovala pod make-upem, šrám na tváři a puchýře na bradě ale nemaskovala. Do vlasů strčila dvě sponky, pár pramenů však nechala padat do obličeje. V kufru sice měla čistý svetr, před kamery se ale rozhodla předstoupit v tom, co měla právě na sobě; v šedé saténové blůze na míru, potřísněné krví, sazemi, hasicí pěnou, ohořelé na lemech.

Byla si jistá, že záběry budou v Novgorodu korunovat všechny ranní zprávy.

"Zkusili to," odpověděla na první otázku, jak se cítí, a pokračovala palbou odpovědí, jimiž šikovně obešla hlavní otázku, kdo to udělal, a dostala novináře tam, kde je chtěla mít.

"Všichni jsme v pořádku, děkuji. Napřed bych ráda vydala prohlášení, pak zodpovím další dotazy.

Ještě nevím, proč k atentátu došlo. Zním jen část; nešlo o pokus mě umlčet, protože v politice zatím nemám žádný hlas, ale o pokus mě zabít dřív, než ho získám.

Šlo o mocenský manévř, protože ať už to udělal kdokoli, chtěl nedemokraticky získat moc. Má na svědomí životy statečných lidí, kteří se mě nehlédě na nebezpečí dalších výbuchů snažili zachránit; ba co víc, šlo o jasný projev snahy destabilizovat standardní politické procedury. Myslím, že mírovci s tím nemají nic společného. Je pro mě typické, že se hned přihlásí k cizímu zločinu a snaží se z něj těžit - ano, těžit ze zločinu, protože je jich moc málo na založení strany a získání hlasů voličů, tak se snaží většinu umořit terorem, vychovat si napodobitele a v rostoucím zmatku urvat, co se dá. Něco vám povím: ať už to byli mírovci nebo osamělý šílenec, který svůj názor staví nad zákon, atentátníci útočí na mír, na naši svobodu, a s každým útokem jsme my ostatní pevnější v názoru, že nechceme, aby nám vládli násilníci, a že rozhodně nejsme zvědaví na jejich rady.

Ráda bych vám také řekla, že mi v první hodině po útoku volal pan předseda Harad a Radní Simon Jacques a Michail Corain, aby čin rozhodně odsoudili. Každý, nehlédě k politické příslušnosti, chápe, co podobné akce ohrožují.

Občanům Novgorodu to nemusím vysvětlovat, už dlouho statečně vzdorují násilí extremistů i nabídkám centrální vlády. Novgorod je mým vzorem. Lidé mě mohou přesvědčit svými názory, ale nikdy násilím nebo pohrůzkami.

V dějinách se vyskytlo mnoho podobných pokusů a podle toho, co vím, je jedinou možnou odpovědí pohrdání, jaké vidíme v Novgorodu, ale nikdy strpení. Kdykoli Rada zasedá nad debatou o sporných tématech, všichni z boje vycházejí jako vítězové, protože vítězí civilizace a většina s menšinou se snaží dohodnout kompromis v zájmu všech, které zastupují. Právě proto musejí ti, kdo chtějí o všem rozhodovat, napřed zničit naši politickou kulturu, a právě proto se musejí všichni volení zástupci shodnout, že nejcennější jsou ideje, že mírumilovné hlasy zaslouží sluchu, lidským potřebám musí odpovídat moudré rozdělení zdrojů a životní principy musejí na žebříčku našich hodnot stát vysoko, hned za ohledem na kvalitu života a svobodu projevu. Ať to udělal kdokoli a vedlo ho k tomu jakékoli přesvědčení, nevystažil mě, ale přesvědčil mě o důležitosti práva. Jednoho dne se budu ucházet o vysoký úřad, budu kandidovat, podřídím se vůli voličů, protože svobodná soutěž je jedna věc, ale vytváření chaosu kvůli podkopání autority volených zástupců není revoluce, nýbrž sabotáž na stejné úrovni s bombovými útoky."

Slyšíš, Khalide?

"Pokud bude můj elektorát toho názoru, že se mám stát členkou Rady, budu mít neustále na paměti, co stojí už její existence, že ji musíme mít, ať si teroristé myslí, co chtějí, a ať se jak chtějí povyšují nad zákon.

To je moje osobní stanovisko. Dodnes jsem se držela v soukromí a vyhovovalo mi to. Nadále ale nemohu zůstat stranou, protože někdo zabíjí lidi, abych nemohla promluvit. Budu tedy mluvit, nahlas a jasně a kdykoli budu mít co říci, protože tak mohu nejlépe bojovat proti těm, kdo mě chtějí umlčet.

Vaše otázky, prosím."

Proběhlo to dobře, pochválila se. Nakonec se omluvila slovy "Promiňte, ztrácím hlas" a viditelným třesem ruky, když si upravovala vlasy. Třas ani nemusela hrát, celou dobu s ním bojovala. Sotva se schovala před kamerami, podlomila se jí kolena, ale dokud stála před novináři, řekla všechno, co potřebovala.

"Už se něco ví?" zeptala se Catlin. Aza sledovala dění na síti.

"Ne, paní."

Oddechla si a přijala od Floriána sklenici vody. "Krucinál." Málem jí vyhrkly slzy, bolesti, vyčerpáním a zoufalstvím. Svítalo. Od včerejška nespala, na Giraudův pohřeb navíc vstávala časně. Panebože. "Zavolám Amy," prohlásila klidným hlasem. "Požádejte Lynche o krátkou schůzku s Radními a s představiteli Úřadu. V devět nula nula chci být na letišti."

"Paní, nespala jste. Počítejte s tím."

Nechala si to projít hlavou. Výbuch se jí v myšlenkách pořád přehrával. Ohořelá těla. Kouř na chodbách, rozostřená světla.

Nechtělo se jí zavírat oči, cpát si do žaludku jídlo nebo jítit rány převlékáním do čistého. Malé bolesti by jí připravily o nervy.

Nemyslela na žádná kdyby a třeba. Zabývala se přítomností a spoléhala na dlouho připravená rozhodnutí.

Zpracuje třeba celou Unii, když to jinak nepůjde. Přislíbí zavést řád v chaosu, slíbí umírněnost a přátelské styky, aby

podepřela Coraina, protože je lepší než Khalid.

Zakormidluje do středu, aby se dostala blíž k opozici, opozice se zachová stejně, chytří a mladí ji rychle opustí a centristé zůstanou v nedefinovaném politickém vakuu.

Zpracuj makrosystém, řekla by stará Ari.

Zatímco všechno ostatní mizí v háji a nic, co člověk chce, nevydrží.

Kromě Floriána a Catlin. Kromě jejich bezchybné věrnosti, již se neodvážil postavit ani Ariin vrah.

Justin se probudil, v obličejí mu cuklo bolestí ztuhlých kloubů a kostí otlačených z tence polstrované lavičky. Probudil se a zkusil hned vyskočit, protože od prvních dveří uslyšel zvuky, v rychlosti si uhrábnout přežené vlasy, stát na nohou, než se otevrou i druhé dveře záchodku, ale když vešli dva muži v montérkách, právě se v polosedu snažil nabrat rovnováhu. Otočil se k umyvadlu, jako by se nic nedělo, pustil vodu, namočil si ruce a projel prsty mezi vlasy. Muže ale uviděl v zrcadle hned za sebou.

Zpanikařil. Hned si však řekl: Nejsou z Reseunské bezpečnosti, rychle se otočil a plnou vahou těla nabral jednoho loktem, přesně jak se naučil z pásku, otočka dá rychlost, mířit na solar, pak druhého, do hrudní kosti.

Zlomek vteřiny jen zíral na výsledek. Jeden muž odlétl do kouta, druhý upadl - proboha, pomyslel si, ale to už druhý vstal, Justin vyrazil ke dveřím, kopl do nich, rozkopl i druhé a vyběhl do tunelu zaplněného ranním provozem.

Co když jsem se spletl? Ten muž mohl umřít. Mohl jsem někoho zabít.

Ale pak: Ne, prokoukl jsem je správně.

Ten pásek jsem si pouštěl naposled jako dítě. Nevěděl jsem, že to dovedu.

Zpomalil do svižné chůze, kolena roztřesená, záda bolavá, tvář neoholenou a nápadnou stejně jako nervózní chování. Pokusil se srovnat krok s většinou, strčil ruce do kapes a snažil se působit uvolněně, ale celou dobu se děsil, že už má oba dělníky v patách a tentokrát jim jde o víc než ho jen oloupit.

Sakra, stačilo jim dát kartu a popřát jim hodně štěstí, ať policie hledá je a ne mě...

Proboha, to ne. V Novgorodu se karty nesledují. Občané se odmítli nechat šmírovat.

Otočil se na patě - krk a ramena měl příliš ztuhlá, srovnal rovnováhu, ohlédl se a pokračoval. Ani nevěděl, jestli by dělníky poznal.

Tolik cizích lidí jsem pohromadě v životě neviděl - moc tváří, moc lidí ve skoro stejných šatech...

Chodci do něj vráželi a nadávali. Smradlavá smažka, řekl jeden. Podrbal se na neholené bradě a protože už otvíraly obchody, koupil si v lékárně holení a v bistru housku s džusem z umělých pomerančů. Mladík za pultem se podíval na jeho kartu dvakrát a Justin znervózněl.

Justin Patrick Warrick, stálo na ní, OBC 976-088-2355RR, což stačilo samo o sobě. Pod písmem se ale skvěl vodoznak Nekonečného člověka, symbolu Administrativního území Reseune.

"Reseune," řekl mládenec a podíval se Justinovi do obličej, snad aby zkontroloval podobenku, jestli karta není kradená. "Takovou kartu jsem neviděl. Vy jste fakt odtamtud?"

"Ne..." Hlas mu ještě nefungoval. Praskalo v něm a chraptělo. "Pracuji v místní kanceláři."

"Hm." Mladík strčil kartu do škvíry a vrátil ji Justinovi s kelímkem a houskou na víčku. "Kelímek i víčko zálohujeme." Na obou byla číslíce 3.

"Díky." Došel ke stolků na stojáka, sundal víčko a kusy housky zapíjel přeslazenou ledovou šťávou nehledě k bolavému krku. Napřed mu snídaně nedělala dobře na žaludek, ale za chvíli se vyrovnala čemukoli, co kdy jedl v Changes za dvacetinásobnou cenu. Opíral se o stůl, v očích slzy, zhluboka dýchal a nechával žaludek přizpůsobit. Kam krucinál vlastně jdu? Co budu dělat?

Protřel si oči, vrátil se k pultu s kelímkem a víčkem, počkal, až kluk obslouží zákazníky před ním ve frontě. "Kde se dostanu ke zprávám?"

"V metru je tabule."

"Kde?"

"Jděte dál, pak Wilfredovým tunelem doprava. Nachomýtl jste se k tomu požáru v Riversidu?"

"Celou noc na nohou," odpověděl Justin. "Neslyšel jste něco, třeba kdo to udělal, proč?"

Mladík zakroutil hlavou a obrátil se k dalšímu zákazníkovi. Justin čekal.

"Emoryová byla ráno na vidu," řekl za chvíli a Justinovi poskočilo srdce. "Naštvaná jak čert."

"Emoryová je v pořádku?"

"Jo." Kluk se otočil, aby natočil kafe. "Takže jste z Reseune?"

Justin přikývl. "Můžu si zavolat? Prosím."

"To nejde." Další zákaznice. Mladík ukázal do tunelu. "Na rohu je budka."

"Díky!"

Přidal do kroku, byl nejrychlejší v davu. Zavolám na Úřad. Požádám o ochranu. Nemůžou si myslet, že za to můžu já. Může za to jedině Reseunská bezpečnost.

Abban jí šéfuje...

Uviděl nápis Telefon, kartu měl pořád v ruce. Číslo na Úřad znal z paměti, naučil se ho už před lety, ale mimo Reseune nikdy netelefonoval, a tak si musel přečíst návod, sotva zvedl sluchátko. Zvedněte mikrotelefon, vložte kartu, stiskněte 0 a vyslovte...

"Pane."

Otočil se a uviděl šedivou uniformu, mohutné tělo.

Novgorodská policie.

Pustil sluchátko a na útěku srazil policistu. Zoufale se vrhl do davu.

Ale kartu, uvědomil si s hrůzou, když zabíhal do postranního tunelu, kartu jsem nechal v telefonním automatu.

XI

"...moje vlastní ochranka byla přinejmenším nedbalá," říkala Ari zbytky hlasu u stejného stolku, u kterého včera vypovídal Justin. "Reseune zahájí vnitřní vyšetřování. Něco vám povím, pánové..." Hlas jí selhal, musela se napít. Už se převlékla, upravila si vlasy, ruce se jí tak třáslly, že ji musela česat Catlin s Floriánem, i když už v sobě měla kávu a řidkou kašovitou snídani, protože na pevnou stravu ji příliš škrábalo v krku. "Promiňte, nemůžu moc mluvit. Chtěla jsem říci: jsem dočasná velitelka Reseunské bezpečnosti, rozhoduji o lidech a o jejich úkolech. Jsem připravena tuto práci zastávat i nadále, pokud mě ve funkci potvrdí rodinná rada, i když si uvědomuji, že mě znevýhodňuje nízký věk. Svě úkoly ale vidím především v zajištění plynulé komunikace a přenesení velitelských pravomocí na prověřené nižší články. Mám dojem, že po smrti mého strýce zavládl v Bezpečnosti mírně řečeno zmatek. Smrt dočasného velitele při požáru znamená velkou ztrátu."

"Dokážete připustit," zeptal se Lynch, "že pokus o atentát mohl vzejít od Bezpečnosti?"

Nadechla se a znovu se napila. "Ano. Tuto možnost nevylučuji. Reseune se nachází v přechodném období. Dr. Nye - můj druhý strýček - nese bratrovu smrt velice těžce. Mluví se o jeho zdravotním stavu. V Reseune se ale jistě najdou schopní zkušení ředitelé, Reseune si může vybírat."

"Zkrátka chcete říct, že Reseune si se svými problémy poradí."

"Nepochybuji o tom."

"Pěkně pod pokličkou," řekl doktor Wells, Corainův člověk na Vědě. "Nezlobte se, paní Emoryová, ale nemohu se nezeptat na zmizení doktora Warricka. Říkáte, že se ubytoval ve vedlejším pokoji, ale víte jistě, že ho opustil."

"Ano."

"Připouštíte, že mohl utéct?"

"To je velice nepravděpodobné."

"Proč? Protože Reseune zadržuje jeho otce?"

"Protože," odsekla, "jsem slyšela jeho výpověď před touto komisí. Mírovci si sakra - promiňte - si velice pospíšili, když šlo o to využít explozi v mém apartmá. Mám opravdu velký strach, že se jejich agenti motali kolem hotelu, protože jsem se v něm ubytovala, a ať už tu bombu položili oni nebo někdo jiný, mohli mezi evakuovanými hosty poznat doktora Warricka a unést ho."

"Někoho by napadlo, že je to spíš práce jiné organizace."

"Naši rozhodně ne. Nemáme důvod, přivezli jsme ho sem."

"Jeho otec je zatčený."

"V ochranné vazbě, protože z Planysu unikly informace. Nevíme, kdo se k němu kromě posla ještě mohl dostat. Pokus o atentát na mě dokazuje, že obavy jsou namístě. Mám o Justina Warricka velký strach."

"Zatímco Jordana Warricka máte ve vazbě."

"Říkejte si, co chcete, pane. Skutečnost je taková, jak jsem řekla."

"Drží ho Reseunská bezpečnost pod vaším velením."

"Pod mým velením."

"Od koho přijímáte rozkazy?"

"Řídím se direktivami vedení Reseune. Prověřím případ Jordana Warricka a osobně se s ním spojím stejně jako s vedením Reseune. Nemohu nic měnit bez dohody s řediteli."

"Víte o zmizení svého syna?"

"Ne. Rádi bychom pro něj brzy měli lepší zprávy. Justin si uvědomuje, že je v nebezpečí - pravděpodobně se skrývá, dokud se situace nevyjasní. Pevně v to doufám."

"Je nějaká pravděpodobnost," ptal se dál Lynch, "že jedna bomba mířila na něj?"

"Nálož byla směřovaná a zápalná; schovali ji v jeho pokoji, protože kdyby byla u mě, moje ochranka by ji okamžitě odhalila. Pachatelé ji složitě zamaskovali a podle mínění mé ochranky ukryli za velikou skříň v ložnici doktora Warricka." Hlas jí selhal. Napila se. "Promiňte. Justin byl v okamžiku výbuchu u dveří mezi našimi pokoji, na druhé straně místnosti. Snažil se mne před něčím varovat; nevíme před čím. Výbuch prorazil stěnu, odmrštil skříň a ta spadla na postel mezi náloží a doktorem Warrickem. Uchránila ho před střepinami, a tak víme, že Justin Warrick přežil a odešel. Zřejmě si před výbuchem všiml něčeho, co v pokoji nemělo být. Ráda bych se ho na to zeptala. Chci vědět, proč byl jeho osobní strážce nalezen mrtvý na chodbě, ne v jeho pokoji. Kolem doktora Warricka se vznášá mnoho nezodpovězených otázek."

"Do protokolu řekněte, jestli připouštíte možnost, že Dr. Justin Warrick patřil ke spiknutí."

"V žádném případě. Do protokolu bych ráda uvedla, že největší podezření chovám k zaměstnancům Reseune, přesněji k přímým podřízeným mého zesnulého strýce. Ani před touto váženou komisí si nedovolím mluvit konkrétněji. Budu dál odpovídat na otázky, ale čím dříve se dostanu na letiště a do Reseune na poradu s vedením, tím lépe. Čas tlačí a atentát dokazuje, že v sázce jsou lidské životy."

"Kdo je ohrožuje?" zeptal se Wells.

"Opět bych nerada někoho jmenovitě obviňovala. Potřebujeme provést vnitřní vyšetřování; příslušné orgány našeho Administrativního území budou své závěry předávat přímo Úřadu vědy."

"Na poučování této komise ohledně procedurálních záležitostí jste trochu mladá."

"Přesto jsem přesvědčena, že se nemýlím. V Reseune zastávám vedoucí pozici, v níž potřebuji právnícký rozhled - jsem ředitelka křídla, pane. Je mou povinností předat informace reseunským úřadům a bylo by nebezpečné vnímat útok na mě jako osobní záležitost. Vyplývají z něj daleko širší důsledky."

"Například?"

"Je možné, že dochází k porušování reseunského práva. Že si nemohu být jistá ani bezpečím ředitele Reseune. Nevím,

jestli se na atentátu nepodílel, nebo jestli se naopak nechystá další proti němu. Musím vám svěřit i takové problematické dohady, abyste pochopili, že na mém urychleném návratu domů mohou záviset lidské životy." Panebože. Ať se mě na to nevyptávají. Nemůžu pustit do světa, že Jordan Warrick sedí v letadle, ve vzduchu je strašně zranitelný... A až přistane. ...

V 15:00. Bůh ví, co na něj bude na zemi čekat.

"Reseune by možná mělo požádat o bezpečnostní posily z Úřadu vědy."

"Možná požádá. Zatím vás jen prosím, abyste si uvědomili, že se Reseune nachází v nestabilní situaci. V sázce je jeho suverenita. Doufám, že se mýlím. Ráda bych se dozvěděla, že s tímhle vším nemají laboratoře nic společného. Bohužel je to pravděpodobně planá naděje."

"Mluvíte o lidech svázaných s vaším strýcem, zesnulým Radním. Chci se na to zeptat."

Kolik lidí z Úřadu má vazby na Girauda?

Sám Lynch?

Panebože, udělala jsem chybu?

"Vzhledem ke zdravotnímu stavu paní Emoryové a jejímu výslovnému přání vrátit se co nejdříve domů..." začal Lynch.

"Pane předsedo," namítl Wells.

"...odročíme jednání." Udeřil kladívkem. "Komise se znovu sejde v devatenáct třicet, pokud to stav paní Emoryové dovolí."

Konečně vydechla a vstala. "Děkuji vám, pane tajemníku," zasípala a podívala se na Floriána. Přiskočil a vypnul jí mikrofon.

"Paní," řekl tiše, "je v tunelech. Novgorodská policie ho skoro chytila. Ztratil kartu. Jsou si jistí, že je to on."

Málem se zase posadila. Opřela se o stůl. "Utekl?"

Tady o tom mluvit nemohli; Lynch už se k ní blížil z druhé strany. Stiskla mu ruku. "Děkuji."

Lynch přikývl. "Dávejte na sebe pozor."

Harad jí popřál totéž.

"Paní," srazil paty Jacques, upjatý, aby si nezačal.

A Corain... Corain si ji při loučení změřil dlouhým ostrážitým pohledem.

XII

"Ještě, pane?" zeptal se Jordana strážný.

"Vydržím to," odvětil Jordan. "Paule?"

"Dám si," řekl Paul. A když strážný odešel k baru, dodal: "Na obsluhu si nemůžeme stěžovat."

"Vpravo vychází slunce," poznamenal Jordan. Znovu nabírali letovou výšku po mezipřistání kvůli doplnění paliva.

Zřejmě v Pythu. V noci. Před letounem, mírně doprava, ale už jasnělo nebe.

Z Pytha mohlo letadlo pokračovat do Novgorodu nebo do Reseune. Pokud zachová kurz, letí do Reseune - což pro Jordana nebyla dobrá zpráva.

Paul pochopil, co svou poznámkou myslí. Byl vyrovnaný jako vždy, celá léta mu byl oporou.

Jordan chtěl zase vidět Reseune; zvláštní, že se tam bojí a zároveň těší. Patřilo k němu, představovalo pro něj civilizaci.

Doufal, že se uvidí s Justinem.

A bál se daleko horších věcí.

"Pomáhá nám vítr," zaslechl jednoho strážného. "Přistaneme dřív."

Tunely neposkytovaly mnoho úkrytů, jen výklenky trafik. Schovat se v novinovém stánku stálo peníze, ale přeplněný vchod dal Justinovi chvíli na vydechnutí. O kus dál se schoval na dalším veřejném záchodku a rychle se oholil. Kartu ztratil, ale to pitomé holení tahal pořád s sebou. Měl strach se dlouho zdržet.

Skrýš mezi lidmi v restauraci, chůze s davem do jiné chodby, další prosba na prodavače: "Mohu si od vás zatelefonovat? Okradli mě a musím zavolat do práce..."

"Zavolejte spíš policii," odvětil prodavač.

"Ne," prohlásil Justin a když si všiml, jak si ho muž podezíravě měří, dodal: "Prosím vás."

"Policii," řekl prodavač do sluchátka.

Justin se otočil a odešel, srdce mu bušilo, snažil se rychle ztratit v davu. Síla, již načerpal ze snídaně, ho už opustila.

Měl ztuhlé klouby a namožené svaly, bolela ho hlava. Zjistil, že se chodbou dostal dál, než chtěl, odhalil v paměti další mezeru. V panice se ohlédl.

Na křižovatce stáli strážníci dívali se na něj.

Justin vyrazil ke schodům. Podle nápisu vedly do metra. Vrazil do několika chodců, ale schody seběhl.

"Hej, vy tam!" volal někdo.

Vyběhl na betonové nástupiště, vyhnul se další srážce a zahrnul kolem sloupu.

Lidé mu uhýbali, v hrůze se dávali na útěk. Na nástupišti za chvíli nebyla ani noha. "Stůjte!" zaduněl za ním hlas a Justin podle křiku lidí poznal, že někdo vytasil zbraň.

Prudce změnil směr, ale vtom ho něco praštilo do lopatky, jako by dostal pěstí. Zároveň mu ale svítila naděje, před sebou uviděl černou uniformu Reseunské bezpečnosti, chlap křičel: "Nestřílejte!" a sám už mířil kamsi za Justina.

Záda mu začala tuhnout a za okamžik ztratil rovnováhu. Spadl na beton, při vědomí, ale zbaven vlády nad tělem.

"Jsem Justin Warrick," představil se bezpečákovi, když k němu poklekl. "Zavolejte Ari Emoryovou."

"Ne," řekl muž v černém, ale zřejmě někomu jinému. "Je občan Reseune. Spadá pod naši pravomoc. Stížnost můžete poslat mému veliteli."

Chtěli ho vzít do nemocnice. Chtěli ho vzít na okrsek. Řekli mu, že ta rána do zad nebyla kulka, ale vysokorychlostní uspávací šipka. "To jsem rád," řekl, nebo se o to alespoň pokusil. Stejně se mu ulevilo, když mu bezpečák řekl, že o něm

řekli Ari a RESEUNE ONE se kvůli němu vrátilo ze startovací dráhy.

XIII

"Půjdu sám," řekl a vykročil směrem k nástupní rampě, ale Florián mu přesto sešel na pomoc a Ari čekala ve dveřích letadla, zamračená přesně tak, jak čekal.

Když nastoupil, podepřela ho, Catlin z druhé strany, odstrkovaly bezpečáky a vedly ho na nejbližší volné místo. Justin se ale zarazil a pořádně se podíval, jestli v ochrance není Abban nebo někdo, koho nezná. "Kdo je vzadu?" zeptal se.

"Ari, viš, kdo prohlédl letadlo?"

"Kapitán a druhý pilot," odpověděla Ari skoro stejně chraptivě jako on. "A pár prověřených lidí."

"Abban..."

"Umřel," pravila Catlin a poplácala ho po rameni. "Víme, co se děje, pane. Pojdte."

Nechal se odvést na místo, pohodlně se opřel a otupěle pohlédl na Ari. Posadila se naproti. "Díky, žes na mě počkala," zaspal.

"Kde ses sakra coural?"

"Šel jsem nakupovat," odpověděl, když se zavřely tlakové dveře. Chvilí byl dezorientovaný. "Promiň." Věděl, že ho podezírá, a ještě víc Florián a Catlin. I na pokraji vyčerpání ho překvapilo, že ho k ní pustili tak blízko. "Nikam jsem nemřil. Ztratil jsem se. Prostě jsem odešel." Letadlo začalo pojíždět, za okýnky ubíhala vybledlá krajina. "Šel jsem pořádkem dál, až jsem si uvědomil, že jsem v podzemí. Našel jsem Reseunskou bezpečnost a požádal ji, aby ti zavolala."

"Slyšela jsem toho daleko víc. V Novgorodu jsou hodně citliví na lidi, co se v podzemí chovají divně."

Zavřel oči, na chvíli vypnul, došly mu síly a sedadlo bylo tak pohodlné, měkké jako polštář. Hukot motorů ho spolehlivě uspával. Někdo mu zapnul pás. Otevřel oči a uviděl Catlin. Letoun nabíral rychlost. Ari si zapínala přezku. Catlin a Florián se posadili k němu.

Při startu měl neodbytný pocit nebezpečí. Možná za to mohla droga z policejní šipky, možná pilot opravdu stoupal příliš rychle. Justin sevrhl opěrky, hlavou mu běžely scénáře možné sabotáže, vzpomínky na požár...

"Wes je zdravotník první třídy," překřičela Ari řev motorů. "Má tady nástroje. Až přestaneme stoupat, můžeme ti udělat skoro opravdickou postel. Jak ti je?"

"Jako bych dostal po hlavě. Trefili mě uspávacíkou." Pokusil se soustředit na bezprostřední přítomnost, vzpomenout si na otázky, které jí chtěl položit. "Giraud... Jordan by mohl být v nebezpečí."

"Zatím jsem šéfová Bezpečnosti," řekla Ari. "Věř mi, že chápu vcelku dobře, co se děje. Šla jsem na Úřad, vyložila jsem jim, co se děje, a hned po přistání svolám rodinnou radu - proto tě tam tak zoufale potřebuju. Za prvé máš hlas. Za druhé asi lépe než já popíšeš, co se celé ty roky dělo."

"Chceš odstranit Denyse?"

Ari přikývla. "Nechala jsem přivést tvého otce. Už odletěl z Pytha. Kvůli jeho bezpečí jsem ho potřebovala dostat domů, kde je dost svědků. Mohla jsem letadlo odklonit. To by ale bylo nápadné. Řekněme, že některé rozkazy dokážu před Denysem utajit. Ale ne celý tryskáč. Má přistát v patnáct nula nula. My budeme v Reseune kolem druhé. Je to jen tak tak. Mohu ho zdržet, poslat třeba do Světlansku, ale na to už musíme být na zemi. Doufám, že si bude Denys myslet, že se vracím kvůli vlastnímu ohrožení. Ale asi mi to nespoklne."

Justin si ještě před chvílí myslel, že víc nevydrží. Nehybně seděl, vyčerpané tělo plné adrenalinu, a přemýšlel, jak může být tak klidný. Umřeme, pomyslel si. Tohle nemůžeme přežít, někde nás dostanou. Někde v sítích bezpečáckých rozkazů, na letišti, armáda, Úřad, vedení Domu...

"První útok povede proti mému otci a jeho přátelům. A oni vůbec nevědí, do čeho lezou."

"Ráno jsem Amy poslala prostídký vzkaz s heslem. Je velice pravděpodobné, že stačila varovat ostatní."

Má k dispozici Base One a to je hodně nebezpečná zbraň. Neměj strach."

"Bože." Několikrát se pomalu nadechl. "Proč mi věříš?"

Ari se uculila v tak dokonalé nápodobě své předchůdkyně, že se Justinovi hned zrychlil tep. "Mohla bych říct: protože víš, nakolik jsou teď tvoji blízcí s Denysem v bezpečí. Nebo proto, že ses rozhodl mi zavolat, když jsi utíkal. Ale skutečnost je taková, že do tebe vidím lip než kdokoli v Domě. Jseš můj přítel. Na to nezapomínám."

"Tak to to dáváš dost divně najevo."

Úsměv ztvrdl. "Dělám, co zabírám. Nepřicházím o přátele tím, že jim dovolím vlítnout do situace, kterou dokážu předvídat, ale oni ne. O něčem nediskutuji! Neskutečně důkladně se chráním. Ale ty jsi výjimka. Vždycky jsi pro mě byl něco víc. Doufám, že se nikdy nepohádáme."

Justin z toho byl velice nespokojen. A věděl, že právě to chtěla.

"Chci pomoci tvému otci," pokračovala. "Musíš mu ale zabránit, aby si šel stěžovat do Rady. Musíš mi získat čas. A jemu, aby mě stačil poznat a nevidět ve mně Ari, kterou si pamatuje."

"To pro mě udělá."

"Nebude ti důvěřovat."

To zabolelo. A měla pravdu. "Ale věnuje mi čas. Nezradí své přátele, ale když ho požádám, vyhoví mi. Je s ním rozumná řeč, Ari. A záleží mu na mně."

"To je jasné." Zaklonila hlavu a podívala se na Floriána. "Pošli sem Wese, ať mu pomůže. Tak na půl hodinky si zdřímnu. Už nemůžu."

Justin měl stejný pocit. Odpoutal se, vstal a nechal se zdravotníkem od Bezpečnosti odvést dozadu.

XIV

Grant si položil hlavu na ruce a prohrábl si vlasy. "Prosím," řekl Quentin, když mu podal limonádu vlastní výroby.

"Děkuji." Grant seděl na pohovce a pil šťávu, Amy Carnathová zatím hloubala nad monitorem připojeným do obývacího pokoje.

Justin je v pořádku, letadlo nespadlo. Vracejí se do Reseune, nejhorší obavy se nevyplnily, ale ještě nejsou doma. Ari počkala s tiskovou konferencí až na ráno, celou noc posílala psaná prohlášení, každé další ještě děsivější, až se konečně objevila osobně a dala podnět desítkám dalších spekulací. Nehodila to na mírovce, ale naznačila Khalidovu spoluúčast, dokonce prozradila spiknutí na nejvyšších místech a tím se fakticky přihlásila o úřad...

Po tiskové konferenci přišla paní Amy přes Base One napřed zpráva a potom spousty pokynů...

Amy, tady Ari, přes Base One. Posloucháš nahrávku, takže mi neodpovídej.

Něco se stalo. Teď nevím co, ale pokud ti Base One pouští tuhle nahrávku, určitě se stalo něco příšerného a já jsem buď v nemocnici, mrtvá, nebo prostě mimo Reseune a po krk v potížích.

První věc: zabezpeč se.

Druhá: varovné heslo, co jsme se na něm domluvili, už je v celém systému, takže kdo ho zná, ví, že si má dávat pozor. Pomoz jim, jestli to jde. Base One je ti teď k dispozici na stejné úrovni jako Floriánovi a Catlin, takže můžeš získávat informace a měnit je, aniž by se o tom kdokoli dozvěděl, a tím myslím i Denyse a Girauda. Když si nebudeš vědět rady, zapni Help.

Pochybuji, že by šli po tobě. Vědí, že Base One disponuje palebnou silou. Neměla bys ke mně vodit další lidi, ale je to samozřejmě na tvém uvážení.

Nevyhledávej přes Base One informace mimo Reseune. Já můžu, ale z různých důvodů je tato možnost v tvém profilu vypnutá. Hlavně proto, že je těžké se neprozradit. Zapsala jsem všechny katastrofy, které se mohly přihodit, a teď jsem je zřejmě aktivovala šifrovanou zprávou po síti.

Šifra znamená:

Pokus o atentát; pachatel z Reseune; Jordan Warrick; mimo; Jordan Warrick přemístěn; do Reseune; věř Grantovi; ale; Justin Warrick; situace neznámá; v Novgorodu; dej si pozor na; Denys Nye.

Grant pil limonádu a smutně sledoval tok čísel na monitoru, samé kódy, nedovedl je přečíst, zřejmě jim nerozumí ani Amy, ale pokročilý systém, který jim obsadil domácnost, jim jistě rozumí a Base One odpovídá Amy na otázky.

"Sakra," řekla paní Amy.

To se Grantovi nelíbilo. Čekal na objasnění, až nakonec vstal, ale neodvážil se udělat ani krok, protože ho varoval Quentinův pohled.

"Co se stalo?" zeptal se tiše. "Paní?"

"Krucifix!" Otočila si židli. "Bezpečnost právě odpadla. Celá síť se zhroutila."

"Denys o nás ví," řekl Grant a po zádech mu přejel mráz. Černá obrazovka ale brzy zase ožila.

Nouzový režim domovního systému. Někdo se pokusil vypnout síť. Nouzový režim informoval Úřad vědy a zdokumentoval pokus o přerušení.

Systém se nyní reintejuje. Místo narušení: hlavní kanceláře Bezpečnosti.

Řízení systému přechází na Arianu Emoryovou.

Všichni zaměstnanci Bezpečnosti nechtě čekají na rozkazy doručené běžnými cestami: hlavní kanceláře Bezpečnosti mají snížený stupeň na: nespolehlivý; vedení Domu má snížený stupeň na: nespolehlivý; řízení převedeno do: RESEUNE ONE.

"Bože," vydechl Grant a posadil se.

"Denys to nakonec udělal," řekla Ari a opřela se, aby měla monitor cestovní základny v pohodlnějším úhlu. Florián a Catlin jí četli přes rameno.

"Vypadá to jako práce mého předchůdce," poznamenal Florián.

"Asi je. A mé předchůdkyně. Překvapuje mě, že Seely Denysovi dovolil zkusit takovou blbost."

"Seely poslouchá rozkazy," namítla Catlin. "Určitě by se postavil proti."

"Že by tam nebyl?"

"Možná," připustila Catlin, "ale podle mého se hlavně soustřeďují na obranu ředitelského křídla."

"To zní logicky," řekl Florián. "Systém možná sebral pravomoci jeho základně, ale Denys už určitě přepnul všechny zámky na manuál."

"Chce vyjednávat. Nic jiného získat nemůže. Chce být nesmrtelný. Giraud pěkně zraje v nádrži a Denys všechno neuhlídá."

"Bezpečnost se nenechá snadno zneužít proti Domu," poznamenala Catlin. "U Abbana to dokážu pochopit. I u Seelyho. Pár dalších..."

"Yakob?" nadhodil Florián.

"Může to být páskem. V celém křídle jim mohli dvacet let pouštět, co chtěli. Nevěřím nikomu z nich."

"Neodepisujte hned celý řídící systém, paní," řekl Florián. "Můžeme do něj najít zadní vrátka. Zkuste najít objednávku počítačového zařízení podepsanou vedením."

"Zabezpečení 10: nákupy: vedení: počítače: hledej.

Proč? Myslíš, že v tom je problém s Bezpečností?"

Florián se opřel o její křeslo a když se na něj otočila, rozhodně přikývl. "Nákupy třeba vůbec nenajdeme. Plnohodnotný modul se dá naskládat do kufru. Giraud to tak mohl klidně dělat. Ani při dekontaminaci by mu na nic nepřišli."

"Zabezpečení 10: rozšířit hledání, poslední položka: počítače: dvacet let: hledej.

Máš pravdu. Denys není hloupý a vyzná se i v domovním systému. Dává to smysl - převede Base Two do jiného systému a zamezí jí poslouchat příkazy ze sítě. Je to jako ventil; odřízne se od Domu, ale stejně dál řídí domovní systém."

"Je to složitější, ale zhruba jste to vystihla. Vaše předchůdkyně byla samý figl. Denys by asi věděl, že existuje nějaká ochrana..."

"On to ví. Co obrana letiště? Nechají nás přistát?"

"Dokud budeme mít spojení s věží, je všechno v pořádku," řekl Florián a pokrčil rameny. "Jestli ten systém ovšem nedovede něco, s čím nepočítám. To nemůžeme vyloučit. Na letišti by teď měl velet Jeffrey BJ a já samozřejmě nevim, jestli s ním něco neudělali, ale navrhuji zkontrolovat rozvrh letů, ujistit se, že kromě nás nikdo nejde na přistání, a pak překalibrovat navigační počítače na věži. Kdyby po nás Denys zkusil střílet, nic netrefí."

"Znám pár lidí, kteří zařídí, že ve správnou chvíli nepůjde proud," řekla Catlin.

"Ne, pusťte se do toho vy dva."

Florián ji obešel, posadil se vedle a zvedl mikrofon. Catlin si přisedla k němu na opěrku a následujících pár chvil zaplnila éter dávka bezpečnostního slangu a jmen, která Ari nikdy neslyšela.

Sledovala tedy tok dat na monitoru. Vyhledávání nic nenašlo. Příliš ji to nezajímalo. Floriánovo varování dávalo smysl; Giraud si mohl příslušné zařízení pořídit už před lety. Na jeho sestavení a prozkoušení měli celé její dětství.

Vyřadit obranu letiště, posadit letadlo na zem. Něco by se mohlo stát se srážkovými věžemi: v narušeném prostředí by se člověk bez autobusu těžko dostával z letiště; Denys mohl nechat oba autobusy přeparkovat na kopec.

Hledej: nařukala, letiště: autobus.

Podle plánu Reseune parkovaly oba autobusy před ředitelským křídlem.

Ari nařukala příkazy hlavním počítačům srážkových věží. Na letišti jim zbývala hodina letu.

Pak vstala a sama šla dozadu, kde si povídali azové od Bezpečnosti. Slyšeli, jak síť spadla a zase se obnovila, protože na ni byli všichni napojení přes naslouchátko.

"Všechno je v pořádku," ujistila je. "Zůstaňte sedět a poslouchajte. Florián odpojuje obranu letiště. Wesi, Marco, vy zůstanete se mnou a doktorem Warrickem v letadle. Budeme mít plné ruce práce a někdo musí řídit obranu. Dr. Warrick je přítel, ale nezná Pravidla. Když se budeme muset přesunout, zodpovídáte za to, že vás bude poslouchat. Předvoj se musí dostat na ředitelství, povedou ho Florián a Catlin. Tylere, ty budeš hned pod nimi."

"Rozkaz, paní," řekl Tyler, pomenší šlachovitý mužík s šedivým ježkem. Sloužil v týmu staré Ari. Z ostatních byli dva vysloužilí mariňáci, Wes cvičitel ze Zelených kasáren, Marco programátor a zbytek převážně z diplomatické ochranky.

"Po přistání nabereme další lidi. Poslouchajte Catlin, ta je přes organizaci, Florián je na speciální úkoly. Catlin vás připraví; tuhle akci máme naplánovanou už dva roky, takže tak docela neimprovizujeme. Jenom jsme neznali cíl. Teď ho známe. A víme, kde jsou všechny klíče. Rozumíte?"

"Ano, paní."

Poplácala Tylera po rameni a vrátila se uličkou kolem kuchyně do své ložnice. Justin tvrdě spal.

Popáleniny a oděrky, řekl Wes. Horší to je s výpadky paměti, ale jak to podal: když vedle vás bouchne bomba, upustíte pár věcí. Nic zvláštního.

"Vstávat," řekla. "Justine, potřebuju tě do první linie."

XV

"Jsou tu," řekla Amy. "Volá věž. Přistáli."

Grant si konečně vzpomněl, že má dýchat.

Amy zatím dělala strašlivý zmatek na Bezpečnosti, přesouvala všechny osoby určené k ochraně, na jednom kanálu nepřetržitě lhala, zatímco na druhém sledovala pozice všech bezpečnostních jednotek v neodpojených budovách, svolávala prověřený personál do prvního křídla a zamykala dveře.

Sam Whitely v depu zajišťoval odvoz posádky Zelených kasáren; Maddy Strassenová, Stasi Ramirezová a Tommy Carnath prostě zmizeli a když po nich někdo pátral, narazil na síti na ověřené zprávy, že se ukrývají v laboratoři B zemědělském výzkumu.

Svolávám rodinnou radu, zablikalo na síti. Ariana Emoryová svolává mimořádnou radu na domovním systému s návrhem nahradit v místě ředitele Reseune Denyse Nye doktorem Yannim Schwartzem. Porada se koná v sedmáct nula nula nebo při nejbližší příležitosti.

Grant vstal a založil ruce. On hlasovat nemůže. Sledoval monitor; tok textu s přistáním RESEUNE ONE znatelně zrychlil. Poslední zpráva jistě nepřinesla úlevu jen jemu: přesně propočítaná psychologie, trocha suchého humoru: Emoryová v plném květu.

Base One najednou systém zahltala rozkazy pro Bezpečnost.

Ari nezvedla hlavu od monitoru a Justin mlčenlivě sledoval Floriánův přídatný displej. Občas něco řekla do mikrofonu nebo stiskla tlačítko a v síti se něco změnilo. Přicházely dotazy. Posádka RESEUNE ONE byla v kokpitu se zapnutými motory připravena kdykoli odjet nebo v případě ohrožení vzlétnout.

Justin by mnohem raději zůstal na zemi a ještě víc toužil znát kódy na monitoru, aby pochopil, co se děje.

"Všechno klape," řekla Ari. "Sam nabral v Zelených kasárnách nákladáky a jede s posádkou na kopec. Zatím na něj nezaútočili. Denys se schovává na vedení, možná přímo na velitelství Bezpečnosti."

Změnila pár položek.

Řekla, že dovede otevřít všechny dveře, které neovládla podvrtná základna nebo je někdo nerozbil.

Je to tak jednodušší, dodal před odchodem Florián, zatímco si do kapes cpal nejrůznější součástky ze své brašny - hlavně sondy a dráty. Také si ze skříňky vzal malou kabelu a z jiné skříňky druhou. S oběma zacházel velice opatrně. Catlin tou dobou instruovala agenty na zádi.

Už musejí být v půli kopce, pomyslel si Justin. "Paní," ozvalo se najednou z interkomu. Ohlásili se piloti. "Z vedení nám telefonuje doktor Denys Nye. Chce mluvit s vámi osobně, paní."

"Nerozptyluj se," zabručel Justin.

"Správně. Pusťte to do interkomu, nemám co tajit.

Justine, mohl bys zmáčknout ten žlutý knoflík na opěrce a podat mi mikrofon? Tenhle je obsazený."

"Ari," ozval se z reproduktoru Denys. "Nemáš dojem, že to trochu přeháníš?"

Ari se rozesmála, ani na okamžik nespustila oči z monitoru. Nastavila levou dlaň a Justin jí podal mikrofon. "Slyšíš mě, strýčku Denysi?"

"Slyším tě dobře, miláčku. Rád bych od tebe slyšel vysvětlení, co to má znamenat, a také koukej odvolat své partyzány, než tady něco rozbijí."

"Chceš odemknout, strýčku Denysi? Můžeme si o tom promluvit. Slibuji, že ti nic neudělám. Dokonce budu pokračovat s Giraudem."

"Nevím, co se stalo v Novgorodu; určitě je v tom víc, než jsi mi řekla. Můžeme to probrat?"

"Klidně."

"Jsem ochoten rezignovat. Chci ochranu pro sebe a své lidi. To je rozumné, ne?"

"Rozhodně. Jak to stvrdíme?"

"Zastav své lidi. Zaruč mi poručnictví Giraudovy repliky. Rád půjdu na odpočinek. Vím, jak ti tenhle útok hodně prodrazit, ale to není třeba. Asi mi kladeš za vinu, co se stalo v Novgorodu..."

Ari se znovu zasmála, tentokrát rezavěji, přišlo Justinovi. "Nevím, strýčku Denysi. Je mi to vlastně jedno. Cestu, cos mi naplánoval, jsem už dávno překročila, a nastal můj čas. Doba se mění. Jako v přírodě. Můžeš si nechat křídlo, svůj byt - vím, jak ti záleží na pohodlí, strýčku Denysi. Můžeš dopsat své knihy - ano, vím o nich. Jsou skvělé. Máš před sebou tolik důležité práce..."

"Lichotíš mi, mladá paní. Chci Seelyho."

Ari chvíli mlčela. "Za určitých podmínek. Nechám ti ho."

"Ani na něj nesáhneš!"

"Já bych Seelymu neublížila, strýčku Denysi. Něco vymyslíme. Slibuju. Nenechám tě obžalovat. Budeš žít jako dřív. Beztak nikam necestuješ a s Giraudem budete mít spoustu práce. Byl jsi skvělý rodič, víš o tom? Opravdu laskavý. Mohl jsi mi provést spoustu věcí, které udělal Geoffrey staré Ari, ale raději ses spolehl na program. Opravdu tě za to mám ráda, strýčku Denysi, i Seelyho a Girauda. S Giraudem jsme se nakonec hodně sblížili; myslím si, že to nevymyslel on, že to byla chyba v Abbanových páscích. Myslím, žeš ji tam nahrál ty. Třeba ne. Třeba mám jen bujnou fantazii. Za chvíli ti vyrazí dveře, strýčku Denysi. Dochází ti čas."

"Zastav je."

"Vyjdeš ven, strýčku Denysi? Se Seelym?"

"Dobře. Až sem dorazíš. Chci záruku."

"Ručím svým slovem, strýčku."

Justin zakroutil hlavou. Ari se na něj podívala a řekla: "Jak chceš, strýčku Denysi. Jedu na kopec." Ukázala na žlutý knoflík a Justin přerušil spojení.

"Ari?" zaskuhral ještě interkom.

Ari stiskla vlastní knoflík. "Skončili jsme. Neblokuj linku."

"Ari," ozval se Justin, "chce tě mít na dostřel."

Chvíli se dívala na monitor a pak řekla: "Možná, ale je v hodně špatné situaci." Zvedla svůj mikrofon. "Máme kontakt s Denysem. Říká, ať ho necháte; právě podal demisi. Čekejte. Justine, ty tu zůstaneš."

"Hergot, Ari..."

"Nešla bych na kopec, kdybych nevěřila, že to zvládneme bez jediného výstřelu. Už o mě bude mít Bezpečnost dost velký strach; nepotřebuje další snadný terč. Jestli se něco hodně pokazí, letadlo se vrátí do Novgorodu a ty na Úřadě všechno vypověz. Pak si dělej, co chceš. Raději bych tě ale měla v Reseune, abys mě vzkřísil. Dokonce bych ráda, kdybys mi vybral pěstouny."

Výkulil na ni oči.

"Mám spoustu nedodělané práce," vysvětlila Ari a vstala. "Když to teď nepřežiju, hlavní je dostat mě zpátky. Gehenna je jenom jeden z mnoha problémů. A ty mě potřebuješ stejně jako já tebe."

Vzala Marka, Wes otevřel, pustil je ven, a zase za sebou zavřel.

Je to tak, řekl si Justin, když dveře zapadly. Vzhledem ke všem okolnostem je to tak.

Pak si vybavil její slova: jen jeden z mnoha problémů a: stejně jako já tebe...

XVI

"Nelíbí se mi to," řekl Florián Catlin v úkrytu za autobusem v poslední zatáčce před skleněným vchodem. Zábly ho ruce; levou si strčil do pravého podpaží, v pravé musel držet displej.

"Jde jen o to, co na nás má," odtušila Catlin schoulená do klubíčka.

"Seely není problém naší paní."

Catlin se na něj podívala, prudce a důkladně. "Je tam snajpr nebo něco většího. Chceš dveře?"

"Granát bude stačit. Teď, když paní vyrazila z letiště, dělají poslední přípravy. Je to léčka."

"Tak běž," pobídla ho Catlin. "Načasování je tvoje. V hale je určitě past."

Florián se nadechl, protáhl si ztuhlou ruku a poraněné rameno. "Nejspíš fotočidlo. U podlahy a ve výšce hlavy, přerušený obvod, elektrická roznětka, řekl bych. Jdu první."

Autobusem otřásla tlaková vlna. Ari se už shýbala k zemi, když ji Marco strhl pod sebe, ale chtěla mít výhled.

Z hlavního vchodu do ředitelského křídla se valil dým. Na svahu viděla zaparkovaný druhý autobus. Skupina v černých uniformách od něj běžela nahoru.

Její řidič zastavil.

Marco ji nemilosrdně zalehl.

Vzduch zaduněl a na sklech zabubnovala hlína.

Florián se zvedl, protřel si oči a vyškrábal se na nohy. Nevěděl, kdo mu zezadu pomáhá, ale jistě to nebyl nepřítel. Před sebou v zšeřelé hale viděl Catlin. Odjistila granát a počkala si, protože az jako Seely by ho dokázal chytit a vrátit. Hodila ho, ale ve dveřích se objevila černá šmouha. Florián do ní začal okamžitě pálit z pistole; teprve pak granát roztrhal celý vchod. Catlin také vystřelila, naslepo, pro jistotu.

Florián se opřel o zeď a popadl dech. Podle zpráv na síti se posádka Zelených kasáren dostala na Bezpečnost - z tunelu výtahovými šachtami, šlo to hladce, než narazili na odpor a na pasti.

Celou halu zaplňoval namodralý dým. Požární sirény to dávno vzdaly.

Catlin zacouvala k Floriánovi, puškou kryla prostor, zatímco Florián jí hlídal záda. "Ještě jeden," řekla.

Přikývl.

Neměl z toho radost. Denys na ně byl hodný. Vzpomněl si na jeho jídelnu, na jeho smích.

Šlo ale o bezpečí paní Ari a Florián si rychle přestal vyčítat.

Catlin ani nezačala.

Hlavní vchod ležel v troskách a když Ari vystoupila z autobusu, ještě se z něj mocně kouřilo. Florián a Catlin jí vyšli naproti.

"Denys je mrtvý," oznámil hned Florián. "Je mi líto, paní. Byla to léčka."

"Co Seely?"

"Mrtvý," odvětila Catlin.

Ari vyšla na terasu a podívala se do haly. V přísvisu havarijních lamp ležely pod baldachýnem dýmu poházené mrtvoly. Zнала to tady od dětství. Připadala si jako ve snu.

Denys nežije...

Podívala se na Floriána a Catlin. Catlin měla jasný pohled a nevzrušený výraz. Florián vypadal ztrápeně. Ke zraněním z Novgorodu mu přibýly tržné rány na spánku a na líci.

Na nic se jich nezeptala. Nestála o svědky.

XVII

Reseunský firemní tryskáč měkce dosedl, zabrzdil a spěšně naroloval k dekontaminačnímu terminálu -při zaoceánských letech procházel stroj i cestující důkladnější prohlídkou.

"Chvilí to potrvá," řekl Justin, ruku na Grantově rameni. Konečně si mohli v klidu sednout. Justin ale letadlo dál provázel pohledem a když zastavilo, upíral oči do okýnek. Viděl však jen stíny.

Jeden z nich je Jordan a další Paul.

Všechno je v pořádku, řekl do mikrofону, když ho z RESEUNE ONE spojili s letadlem z Planysu, když Grant už běžel z kopce a Reseune si začínalo lízat rány. Nemějte strach. Nový ředitel je Yanni Schwartz. Vítejte doma.

Sám měl strach. Oknem sledoval, jak dekontaminátoři pokrývají letoun pěnou. S Grantem si zmateně povyprávěli, co kdo prožil, co jim mělo dojít dřív a co si mohli zjistit.

Měl strach, dokud se dveře neotevřely a v nich se neobjevili dva znavení cestovatelé.

Pak budete mít čekárnu jen pro sebe, slíbila Ari, na tak dlouho, jak budete chtít. Venku čeká poslední nezničený autobus, aby je odvezl domů na kopec.